

287

3

2 6

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΣ
ΤΩΝ ΠΕΖΟΛΟΓΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ

ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΟΥΚΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

σχεδίου του Θεού

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΘΡΑΣ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ
(*Οπισθεν τῶν ἀγ. Θεοδώρων ἀριθ. 6).

—
1857

1877.313

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΖΟΛΟΓΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ

ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ

ΥΠΟ

ΛΟΥΚΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

σχολάρχου Θεσσ. 6

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΘΡΑΣ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

(*Οπισθεν τῶν ἀγ. Θεόδωρων ἀριθ. 6).

1877

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν
τοῦ συγγραφέως θεωρεῖται κλοπιμαῖον.

Α. Χριστοδουλάκης

Τοῖς φίλοις καθηγηταῖς καὶ διδασκάλοις.

Οὐδεὶς βεβαίως ὑμῶν ἀγνοεῖ πόσον μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης γίνεται πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἡ ἀνωμαλία τῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων. Τὸ ἐμπόδιον δὲ τοῦτο ἐπιθυμῶν νᾶρω ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, ἤρα- νισάμην ἐκ τῶν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν τὸν ἀνάχει- ρας κατάλογον τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων καὶ ὀνομάτων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης.

Ὅρθον βεβαίως καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν συνετάχθη ὁ κατάλογος οὗτος, ἦτο νὰ αποκλειθῶσιν οἱ ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι τύποι καὶ χρόνοι· καὶ νὰ τε- θῶσι μόνον οἱ ἀττικοὶ οἱ ἀπαντῶντες παρὰ τοῖς πεζολό- γοις Ἀντικοῖς· διότι καὶ αἱ ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις διδασκόμεναι γραμματικαὶ περὶ τῆς πεζῆς ἀττικῆς διαλέ- κτου ἰδίως πραγματεύονται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἐλλήνι- κοῖς σχολείοις δυνάμει τοῦ ὑπουργικοῦ προγράμματος δι- δάσκονται καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, οἵτινες καὶ τοὺς ἰδιωτισμοὺς τῶν μεταγενεστέρων ἔχουσι καὶ πολλοὺς ποιητικοὺς τύπους καὶ χρόνους μεταχειρίζονται, καλὸν ἐνόμισα νὰ συμπεριλάβω καὶ τινὰς τῶν μεταγενεστέρων καὶ ποιητικῶν τύπων καὶ χρόνων, ἵνα μὴ ἀπαντῶν ὁ μα-θητὴς ἐν τῷ διδασκομένῳ συγγραφεῖ χρόνον ἢ τύπον τινὰ αὐτῶν ἀγνοῇ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν χρῆσιν αὐ- τοῦ, καὶ ζητῶν αὐτὸν ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ καὶ μὴ

δ'.

εύρισκων δυσανασχετῆ, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν αὐτοῦ.

Ἐπειτα δὲν εἶνε ὄλως, φρονῶ, ἀπὸ σκοποῦ τὸ νὰ μανθάνῃ ὁ μαθητὴς καὶ τινὰς μεταγενεστέρους καὶ ποιητικούς χρόνους μὲ τὴν συνείδησιν, ὅτι εἶνε τοιοῦτοι· διότι, ἵνα διακρίνῃ ὁ μαθητὴς τοὺς ἀττικούς τύπους καὶ χρόνους ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀμφοτέρους, καὶ ἀπαντῶν αὐτοὺς νὰ τοὺς διακρίνῃ, καὶ διακρίνων τούτους, τοὺς μὲν νὰ μεταχειρίζεται, τοὺς δὲ νὰ ποφεύγῃ ὡς ἀχρήστους ἐν τῇ Ἀττικῇ. Προσεπάθησα ὅμως νὰ χωρίσω τοὺς ἀττικούς χρόνους ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων καὶ ποιητικῶν, προτάξας ὅλους ὁμοῦ τοὺς ἀττικούς καὶ ἐπιτάξας τοὺς μεταγενεστέρους καὶ ποιητικούς ἢ ἀμέσως μετὰ τοὺς ἀττικούς ἢ ἐν σημειώσεσιν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἀναμιξ, διακρίνας αὐτοὺς διὰ τῶν λέξεων μεταγενέστεροι, ποιητικοί· ὥστε, ἐὰν θέλῃ ὁ διδάσκαλος, δύναται καὶ νὰ παραλείπῃ αὐτοὺς.

Ἐπειδὴ δὲ ἄλλα μὲν τῶν ῥημάτων ἔχουσιν ἐν χρήσει μόνον τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν, ἄλλα δὲ μόνον τὴν παθητικὴν, ἄλλα δὲ καὶ τὴν ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν, παρέλαβον πολλὰ τούτων καὶ περ ἄλλως ὁμαλὰ, ἵνα μὴ ἀγνοῶν ὁ μαθητὴς σχηματίζῃ ἀνυπάρκτους τύπους καὶ χρόνους, σημειώσας ἐν τέλει ἐκάστου ῥήματος, ὅτι τοῦτο, λόγου χάριν, τὸ ῥῆμα δὲν ἔχει παθητικὴν φωνήν, ἢ ἐνεργητικὴν.

Ἐπειδὴ δὲ πάντα τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα δὲν σχηματίζουν καὶ μέσον, καὶ τὸναντίον πολλὰ δὲν ἔχουσι παθητικὴν διάθεσιν, ἀλλὰ μόνον ἐνεργητικὴν καὶ μέσην, παρέλαβον πολλὰ τούτων, ἵνα μὴ ὁ μαθητὴς σχηματίζῃ μέσους ἢ παθητικούς τύπους ἀχρήστους, σημειώσας καὶ ἐν τούτοις, ὅτι τὸ δεῖνα ῥῆμα δὲν ἔχει τὴν παθητικὴν διάθεσιν ἢ φωνήν.

Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα ἀπολέσαντα τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα ἔχουσι μόνον τὸν μέσον μετ' ἐνεργητικῆς ὅμως σημασίας, συμπεριέλαβον καὶ ταῦτα, ἵνα μὴ ὁ μαθητὴς σχηματίξῃ ἐνεργητικούς μέλλοντας ἀνυπάρκτους· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα ἀπόλεσαν τὸν παθητικὸν μέλλοντα ἔχουσι μόνον τὸν μέσον μετὰ σημασίας παθητικῆς· ἔτι δὲ ἐκεῖνα τῶν ἀποθετικῶν, τὰ ὅποια ἀντὶ τοῦ μέσου ἀορίστου ἔχουσιν ἐν χρήσει τὸν παθητικὸν μετὰ μέσης ὅμως σημασίας· ἔτι δὲ ἐσημειώθησαν ὅσα ῥήματα ἔχουσι τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα· ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει οὗτος, ἐσημειώθη διὰ τῶν λέξεων «ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐλ-λείπει.»

Ἐν τέλει δὲ ἐκάστου ῥήματος ἐσημειωσάμεθα τὰ ῥηματικά παράγωγα, ἵν' ἀποστοματίξωμ ὁ μαθητὴς αὐτὰ πλουτίξῃ ἐλληνικῶν λέξεων, γιγνώσκων σύναμα καὶ τὸ σημαίνόμενον καὶ τὴν ὀρθογραφίαν αὐτῶν. Ὑφ' ἑκάστον δὲ σχεδὸν ῥῆμα ἐτέθη σημείωσις περιέχουσα πᾶσαν γραμματικὴν παρατήρησιν περὶ τὴν χρῆσιν τῶν χρόνων καὶ προσώπων καὶ διαθέσεων καὶ σημασιῶν κλπ.

Ἐν τέλει δὲ ἐκάστου ῥήματος μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ἐν χρήσει χρόνων ἐτέθη ἡ φράσις «καὶ πλέον οὐ,» ἵνα μὴ ζητῆ ὁ μαθητὴς νὰ σχηματίσῃ καὶ ἄλλους ἀχρήστους χρόνους.

Τὴν δὲ εἰσαγωγὴν τοῦ F ἀπέφυγον διὰ τῆς παραπομπῆς εἰς τὴν γραμματικὴν μου, ἧτις ὅσον οὐπω ἐκδοθήσεται, καὶ ἐν ἧ πολλὰ περὶ τούτου καὶ τοῦ j πραγματευόμεθα· ὅπου ὅμως ἦτο ἀδύνατος ἡ ἀποφυγὴ αὐτοῦ, ἐτέθη, ὡς εἰς τὸ εἶπον καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια ὁ ἀναγνώστης βλέπει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Ἐκ δὲ τῶν ἀνωμάλων ὀνομάτων παρέλαβον ὅσα ἀπαντῶσι συνήθως παρὰ τοῖς πεζολόγοις Ἀττικοῖς.

Τοιοῦτον λοιπὸν ὄν καὶ τοῦτο τὸ ταπεινὸν μου πόνημα

ς'.

τολμῶ νὰ προσφέρω τῇ περιλημμένη μοι νεολαίᾳ πεπει-
σμένος, ὅτι θέλει φανῆ λυσιτελὲς αὐτῇ, ἧς χάριν οὔτε
πόνων οὔτε δαπάνης ἐφεισάμεθα.

Οἱ δὲ κύριοι καθηγηταὶ καὶ κύριοι συνάδελφοι διδάσκα-
λοι παρακαλοῦνται, ἐὰν μετὰ τὴν προσεκτικὴν καὶ εἰλι-
κρινῆ ἀνάγνωσιν τούτου εὐρωσιν ὠφέλιμον τοῖς ἑαυτῶν
μαθηταῖς, νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸ εἰς τὰς αὐτῶν παραδόσεις.

*Ερρωσθε.

*Εγγραφον ἐν Θήβαις τῇ 22 Αὐγούστου 1877.

Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Α

1 Ἀγάλλω (στολιζώ). Παρατ. ἤγαλλον. Μελ. (ἀγαλῶ). Ἄόρ. (ἤγηλα).

Μέσ. ἀγάλλομαι (ἀλαζονεύομαι ἢ χαίρω). Παρατ. ἤγαλλόμην καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. ἄγαλμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγάλλω καὶ τὸ μεσ. ἀγάλλομαι εὐρίσκονται μόνον κατ' Ἑνεσ. καὶ Παρατατικόν· πρὸς δὲ τοῖς κωμικοῖς καὶ τραγικοῖς ποιηταῖς εὐρηταὶ καὶ ὁ Μελ. ἀγαλῶ, καὶ Ἄόρ. ἤγηλα· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ ὁ παθ. Ἄόρ. ἤγάλην (μὲ μέσῃν σημασίαν).

2 Ἀγαμαὶ Ἄποθ. Ἑνεργ. (θαυμάζω). Παρατ. ἠγάμην. Ἄόρ. παθ. ἠγάσθην, καὶ μέσ. ἠγασάμην (Δημ. ποιητ. καὶ μεταγεν.) καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ μέσ. Μέλ. ἀγάσομαι εἶνε ἐπικός. Τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ θαυμάζω.—Ῥηματ. ἄγασμα, ἄγαστός, ἀγαθός, ἀγατός καὶ ἀγητός (ποιητ.)

ΣΗΜ. Τὸ ἀγαμαὶ κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι.

3 Ἀγαπῶ ὁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. Μέλ. καὶ τὴν μέσῃν διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ἀγαπητός, ἀγαπητέος.

4 Ἀγγέλλω (δίδω εἶδησιν). Παρατ. ἤγγελλον. Μέλ. ἀγγελῶ. Ἄόρ. ἤγγειλα. Παρακ. ἤγγελκα. Ὑπερσ. ἠγγέλειαν.

Παθ. καὶ Μέσ. ἀγγέλλομαι. Παρατ. ἠγγελόμην. Μέλ. παθ. ἀγγελθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἠγγέλην. Παρακ. ἠγγελοι. Ὑπερσ. ἠγγέλιμην. Μέσ. μέλ. ἀγγελοῦμαι. Μέσ. ἄός. ἠγγειλάμην.—Ῥηματ. ἄγγελμα, ἀγγελτός, ἀγγελτέος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγέλλω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς, (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσῃν)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλλοντος. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηταὶ καὶ ὁ ἐνεργ. Ἄόρ. ἤγγελον, καὶ παθ. ἠγγέλην. (Ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐρπ. ἠγγέλην).—Τὸ δὲ μέσον ἐπαγγέλλομαι σημαίνει ἔχω τι ἐπάγγελμα.

5 Ἀγείρω (συνάζω). Παρατ. ἡγείρον. Μέλ. ἀγερῶ. Ἄορ. ἡγείροα. Παρακ. ἀγήγερα. Ὑπερσ. ἀγηγέρειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀγείρομαι. Παρατ. ἡγείρομην. Παθ. μέλ. ἀγερθήσομαι. Ἄορ. ἡγέρθην. Παρακ. ἀγήγερα. Ὑπερσ. ἀγηγέρμην. Μέσ. μέλ. ἀγερσοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἡγειράμην.—Ῥημ. ἀγεροῶς, ἀγεροσύνῃ.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγείρω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγον Μέλλοντος, καὶ δέχεται τὸν ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

6 Ἀγνοέω-ῶ (δὲν γνωρίζω) Παρατ. ἡγνόεον-ουν. Μέλ. ἀγνοήσω. Ἄορ. ἡγνόησα. Παρακ. ἡγνόηκα. Ὑπερσ. ἡγνοήκειν.

Παθ. ἀγνοέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἡγνοέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ἀγνοήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡγνοήθην. Παρακ. ἡγνόημαι. Ὑπερσ. ἡγνοήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσην διαθέσειν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀγνοήσομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος· Παθ. ἀγνοηθήσομαι).—Ῥηματ. ἀγνόημα, ἀγνοητέος.

7 Ἀγνυμι (τσακίζω). Μέλ. ἄζω. Ἄορ. ἔαζα. Παρακ. ἔ'. ἔαγα (μὲ παθ. σημασ.). Ὑπερσ. ἐάγειν.

Παθ. ἄγνυμαι. Ἄορ. παθ. ἐάγην, καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ παθ. Παρακ. ἐάγμα καὶ παθ. Ἄορ. κατεάχθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἀγή, ἄγμα, ἀκτὸς, ἀκτὴ, ἀκτίς, ἀγμός.

ΣΗΜ. Τὸ ἄγνυμι παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον. Ἡ δὲ αὐξήσις τοῦ ἐνεργ. Ἄορ. ἔαζα δὲν φυλάττεται εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις· ἡ δὲ μετοχὴ ἢ παρὰ τῷ Λυσία κατεάζαντες διορθοῦται νῦν (κατάζαντες)· Περί δὲ τῆς αὐξήσεως ἔαζα ἴδε Γραμ. Α. Χριστ.

8 Ἀγορεύω (δμιλῶ). Παρατ. ἡγόρευον. Μέλ. ἐρῶ (καὶ ἀγορεύσω μεταγ.) Ἄορ. εἶπον καὶ σπαν. ἡγόρευσα. Παρακ. εἶρηκα (καὶ ἡγόρευκα μεταγεν.) Ὑπερσ. ἡγορεύκειν.

Παθ. ἀγορεύομαι. Παρατ. ἡγορεύομην. Μέσ. Μέλ. ῥηθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐρρήθην (καὶ μεταγ. ἡγορεύθην). Παρακ. εἶρημαι (καὶ ἡγόρευμαι). Ὑπερσ. εἶρήμην (καὶ ἡγορεύμην). (Μετ' ὀλίγ. Μέλ. καὶ μέσην διαθέσειν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος Μέλ. ἀγορεύσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος· παθ. ἀγορευθήσομαι. Πολλοὶ δὲ χρόνοι τούτου ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ εἶρηκα).—Ῥηματ. ἀγορευσις, ἀγορευτός, ἀγορευτήριον.

9 Ἀγχω (πνίγω). Παρατ. ἡγchon. Μέλ. ἄγξω. Ἄορ. ἡγξα.

Παθ. καὶ μέσ. ἄγχομαι. Παρατ. ἡγγόμην. Μέσ. μέλ. ἄξομαι. Μέσ. Ἄόρ. ἡγξάμην, καὶ πλέον οὐ. Ῥηματ. ἀγχόνη, ἀγκτός, ἀγκτεира.

† 10 Ἄγω (ἐπὶ ἐπιψύχων=φύσω). Παρατ. ἤγον. Μέλ. ἄξω Ἄόρ. Ἔ'. ἤγαγον. (καὶ ἤξα) Παρακ. ἤχα (καὶ ἀγόχα). Ὑπερσ. ἤχειν (καὶ ἀγήχειν).

Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι. Παρατ. ἡγόμην. Μέλ. παθ. ἀχθόσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤχθην. Παρακ. ἤγμαι. Ὑπερσ. ἤγμην. Μέσ. μέλ. ἄξομαι. Μέσ. Ἄόρ. Ἔ'. ἡγαγόμην.—Ῥηματ. ἀγός, ἀγών, ἀγυιά, ἄξων, ἀκτέον, ἀγωγός, ἀγωγή, ἀγωγεύς, ἀγώγιμος, ἄξιος.

ΣΗΜ. Τὸ ἄγω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλοντος. Ὁ δὲ Ἄόρ. ἤξα εἶνε σχεδὸν ἀχρηστος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Τοῦ δὲ παρακ. ἀγόχα ἢ χρῆσις εἶνε ἀμφίβολος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· εὐρηται δὲ καὶ ἐν τινι ἐπιγραφῇ, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέστεροις, ἀλλὰ καὶ παρὰ Λυσίω. Ὁ δὲ μέσος Μέλλον ἔχει πολλάκις καὶ παθ. σημασίαν.

11 Ἀγωνίζομαι (ἀποθ. ἐνεργ. ἀμετάβ.). Παρατ. ἡγωνίζομην. Μέσ. Μέλ. (ἀγωνίζομαι) καὶ Ἀττ. ἀγωνιόυμαι. Μέσ. Ἄόρ. ἡγωνισάμην. Παρακ. ἡγωνίσμαι. Ὑπερσ. ἡγωνίσμην.

Παθ. Ἄόρ. ἡγωνίσθην.—Ῥηματ. ἀγωνίσμα, ἀγωνισμός, ἀγωνίσεις, ἀγωνιστός, ἀγωνιστέος, ἀγωνιστής, ἀγωνιστήριον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. Ἄόρ. ἡγωνίσθην ἔχει παθητικὴν σημασίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἐνεστώς καὶ παρακείμενος.

12 Ἀδικῶ. Παρατ. ἡδίκουν. Μέλ. ἀδικήσω. Ἄόριστ. ἡδίκησα. Παρακ. ἡδίκηκα. Ὑπερσ. ἡδίκηκειν.

Παθ. ἀδικόυμαι. Παρατ. ἡδικόμην. Μέσ. μέλ. ἀδικήσομαι. Ἄόρ. ἡδικήθην. Παρακ. ἡδικήμαι. Ὑπερσ. ἡδικήμην. (Δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα καὶ τὴν μέσην διάθεσιν· ὁ δὲ Μέσ. μέλ. ἀδικήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος παθ. μέλ. ἀδικηθήσομαι).—Ῥηματ. ἀδικημα, ἀδικησις, ἀδικητής.

13 Ἄδω (ἐκ τοῦ ποιητ. ἀείδω=τραγωδῶ). Παρατ. ἤδον. Μέλ. ἄσομαι (καὶ μὴ ἀττ. ἄσω). Ἄόρ. ἤσα. Παρακ. (ἤκα). Παθ. ἄδομαι. Παρατ. ἡδόμην. Μέλ. παθ. ἄσθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤσθην. Παρακ. ἤσθαι.—Ῥηματ. ἄσμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἄδω δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν μέσην διάθεσιν· ὁ δὲ μέσος μέλ. ἄσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν· οὐδὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἔχει.

14 Ἀθροίζω (συνάζω). Παρατ. ἤθροίζον. Μέλ. ἀθροίσω. Ἄθροισα. Παρακ. ἤθροισα. Ὑπερσ. ἤθροίσειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀθροίζομαι. Παρατ. ἤθροίζομαι. Παθ. Μέλ. ἀθροίσωμαι. Ἄθροισθην. Παρακ. ἤθροισμαι. Ὑπερσ. ἤθροίσωμαι. Μέσ. μέλ. ἀθροίσομαι. Μέσ. Ἄθροισάμην.—Ῥήματ. ἀθροισμα, ἀθροισμός, ἀθροιστής, ἀθροιστήριον.

ΣΗΜ. Τὸ ἀθροίζω ἔχει ἐν γράσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλοντος.

15 Ἀθροίω-ῶ (λυποῦμαι) ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ τὴν μέσην καὶ παθ. διάθεσιν καὶ φωνήν.

16 Αἰδέομαι-οὔμαι (ἀποθ. παθ.-ἐντρέπομαι). Παρατ. ἠδέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. αἰδέσομαι καὶ σπαν. αἰδεσθήσομαι Ἄθρο. παθ. ἠδέσθην καὶ μέσ. ἠδέσάμην. Παρακ. ἠδεσμαι. Ὑπερσ. ἠδέσωμαι.—Ῥήματ. αἰδεσις, αἰδέσιμος, αἰδεστός, αἰδεστέος.

ΣΗΜ. Ὁ μέσ. ἄθρο. ἠδέσάμην παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς σημαίνει συγχωρῶ κακοῦργῳ τινὶ τι.

17 Αἰκίζομαι (ἀποθ. ἐνεργ. = κτυπῶ). παρατ. ἠκίζομαι. Μέσ. μέλ. αἰκίσωμαι. Μέσ. Ἄθρο. ἠκισάμην καὶ παθ. ἠκίσθην. Παρακ. ἠκισμαι. Ὑπερσ. ἠκίσωμαι, καὶ πλεόν οὔ.—Ῥήματ. αἰκισμα, αἰκισμός, αἰκιστός, αἰκιστέος, αἰκιστής.

ΣΗΜ. Τὸ αἰκίζομαι εἶνε ἀποθετικόν· παρὰ ποιηταῖς ὅμως καὶ Ἰωσὶν εὐρίσκεται καὶ ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς αἰκίζω· ὁ δὲ παθ. Ἄθρο. ἔχει πολλάκις καὶ παθητικὴν σημασίαν.

18 Αἰνέω-ῶ (-ἐπαινῶ). Παρατ. ἤνεον-ἤνουν. Μέλ. αἰνέσω, καὶ αἰνέσομαι. Ἄθρο. ἤνεσα. Παρακ. ἤνεκα. Ὑπερσ. ἤνέσειν.

Παθ. αἰνέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἤνεόμην-οὔμην. Παθ. μέλ. αἰνεθήσομαι. Ἄθρο. παθ. ἤνεθην. Παρακ. ἤνημαι. Ὑπερσ. ἤνήμην.—Ῥήματ. αἰνεσις, αἰνετός, αἰνετέος, αἰνετής.

ΣΗΜ. Ὁ χαρακτῆρ εἰς ἐκτείνεται εἰς τὴν μόνον ἐν τῷ παθ. παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ. Παρὰ δὲ τοῖς ἀττικοῖς πεζογράφοις εὐρίσκεται συνηθέστατα σύνθετον μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ παρὰ· ὁ δὲ μέσ. Μέλ. ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ἐν μὲν τῷ ἐπαινῶ εἶνε συνηθέστερος τοῦ ἐπαινέσω, ἐν δὲ τῷ παραινῶ συνηθέστερος ὁ παραινέσω τοῦ παραινέσομαι.

19 Αἰνίσσομαι καὶ ἀπτ. αἰνίσσομαι (ὀμιλῶ ἀλληγορικῶς) ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. ἠνισσόμην καὶ ἠνιστόμην. Μέσ. μέλ. αἰνίσσομαι. Μέσ. ἄθρο. ἠνισάμην. Παρακ. ἠνισμαι. Ὑπερσ. ἠνισώμην.

παθ. ἄορ. ἡνίχθην.—Ῥηματ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰνικτός, αἰνικτής, αἰνικτήρ, αἰνικτήριος.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄορ. ἡνίχθην ἔχει παθ. σημασίαν.

20 Αἰρέω-ῶ (πιάνω). Παρατ. ἤρεον-ουν. Μέλ. αἰρήσω. Ἄορ. ἕ'. εἶλον. Παρακ. ἤρηκα. Ὑπερσ. ἤρήκην.

Παθ. καὶ μέσ. αἰρέομαι-οὔμαι (ἐκλέγω τι, ἐκλέγομαι). Παρατ. ἠρεόμην-οοῦμην. Παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι. Ἄορ. ἠρέθην. Παρακ. ἠρημαι. Ὑπερσ. ἠρήμην. Μέσ. μέλ. (αἰρήσομαι). Μετ' ὀλίγ. μέλ. ἠρήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἕ'. εἰλόμην.—Ῥηματ. αἴρεσις, αἴρετός, αἴρετέος, αἴρέτης.

ΣΗΜ. Τὸ παθητικὸν τοῦ αἰρέω εἶνε τὸ ἀλίσκομαι· διότι τὸ αἰροῦμαι σημαίνει τὸ ἐκλέγω ἢ ἐκλέγομαι.—Οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται καὶ τὸν Μέλ. ἐλώ καὶ μέσ. Ἄορ. εἰλάμην. Περί δὲ τῆς αὐξήσεως τοῦ εἶλον ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

21 Αἶρω (ἐκ τοῦ ἀείρω-σηκόνω). Παρατ. ἤρον. Μέλ. ἄρω. ἄορ. ἤρα. Παρακ. ἤρακα. Ὑπερσ. ἤρκειν.

Παθ. καὶ μέσ. αἶρομαι. Παρατ. ἠρόμην. Μέλ. παθ. ἀρθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἠρθην. Παρακ. ἠρμαι. Ὑπερσ. ἠρμην. Μέσ. μέλ. ἀροῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἠράμην.—Ῥηματ. ἄρμα, ἄρσις, ἄρτος, ἄρτός, ἄρτέος, ἄρτήρ.

ΣΗΜ. Τὸ αἶρω ἔχει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλοντος. Περί δὲ τοῦ ἤρα ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

22 Αἰσθάνομαι καὶ σπανιωτ. αἰσθομαι (ἀποθετ. παθ.). Παρατ. ἠσθανόμην. Μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι. Μέσ. Ἄορ. ἠσθόμην. Παρακ. ἠσθημαι. Ὑπερσ. ἠσθήμην.—Ῥηματ. αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητός, αἰσθητήριον.

23 Ἀτσω ζήτει ἄσσω.

24 Αἰσχύνω (ἀσχημιζώ, ἐντροπιάζω). Παρατ. ἠσχυνον. Μέλ. αἰσχυνῶ. Ἄορ. ἠσχῦνα.

Μέσ. αἰσχύνομαι. Παρατ. ἠσχυνόμην. Μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, καὶ σπαν. παθ. αἰσχυνθήσομαι. Ἄορ. ἠσχύνθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἐνεργ. Παρακ. ἠσχυγκα καὶ ἠσχυκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ παθ. ἠσχυμαι ἐπικός καὶ τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. αἰσχύνη, αἰσχυντός, αἰσχυντήρ. (Περί τοῦ ἠσχυγκα καὶ ἠσχυκα ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.).

25 *Αιτέω-ῶ* (ζητῶ). Παράτ. ἤτεον-ἤτουν. Μέλ. αἰτήσω, πλ. π. ὀμαλῶς· ἔχει δὲ ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλοντος· ῥηματ. αἴτημα, αἴτησις, αἰτητός, αἰτητέος, αἰτητής.

26 *Αιτιάομαι-ῶμαι* (ἀποθετ. ἐνεργ.-ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἰς τινα, κατηγορῶ). Παράτ. ἠτιάομην-ῶμην. Μέσ. Μέλ. αἰτιάσομαι. Μέσ. Ἀόρ. ἠτιάσάμην. Παρακ. ἠτιάμαι. Ὑπερσ. ἠτιάμην. Παθ. Ἄόρ. ἠτιάθην.—ῥηματ. αἰτίημα, αἰτίαςις, αἰτιατός, αἰτιατέον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. Ἀόρ. ἠτιάθην ἔχει παθ. σημασίαν· ὁ δὲ Πάρακ. ἠτιάμαι καὶ ἐνεργ. καὶ παθητικὴν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ παθ. μέλ. αἰτιαθήσομαι.

27 *Ἄκεομαι-οῦμαι* (ποιητ. θεραπεύω, ἀττ. διορθῶνω). Πάρατ. ἠκεόμην-οῦμην, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀκέσομαι καὶ παθ. Ἄόρ. ἠκέσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέσ. Ἀόρ. ἠκεσάμην εἶνε τῶν ποιητῶν, Ἰώνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων.—ῥηματ. ἄκεσμα, ἄκεσμός, ἄκεσις, ἄκεστός, ἄκεστέος, ἄκεστής, ἀκέστωρ, ἀκέστρις, ἀκέστρα.

28 *Ἀκολουθέω-ῶ* (ἐνεργ. ἀμετάβ.) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ εὐχρηστον τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα.—ῥηματ. ἀκολουθήμα, ἀκολουθήσις.

29 *Ἀκούω*. Πάρατ. ἤκουον. Μέσ. μέλ. ἀκούσομαι. Ἄόρ. ἤκουσα. Πάρακ. ἀκήκου. Ὑπερσ. ἠκηκῆσθαι καὶ σπαν. ἀκηκῆσθαι. Πάθ. ἀκούομαι. Πάρατ. ἠκούομην. Πάθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἠκούσθην, καὶ πλέον οὔ.—ῥηματ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ἀκουστής, ἀκουστήριον.

ΣΗΜ. Τὸ ἀκούω δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν· ὁ δὲ μέσος Μέλ. ἀκούσομαι ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν. Πάρα δὲ τοῖς μεταγενέστεροις εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. Μέλ. ἀκούσω καὶ ὁ μέσ. Ἀόρ. ἠκουσάμην καὶ παθ. Πάρακ. καὶ ὑπερσ. ἠκουσμαι, ἠκούσμην.

30 *Ἀκροάομαι-ῶμαι* (ἀποθ. μέσ.). Πάρατ. ἠκροαόμην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἀκροᾶσομαι. Μέσ. Ἄόρ. ἠκροασάμην, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ Πάρακ. ἠκροᾶμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ Ἀριστοτέλους.—ῥηματ. ἀκρόαμα, ἀκρόασις, ἀκρατός, ἀκρατέος, ἀκρατής, ἀκρατήριον.

31 *Ἀλαλάζω* (φωνάζω ἀλαλά). Πάρατ. ἠλάλαζον. Μέλ. ἀλαλάξομαι. Ἄόρ. ἠλάλαξα, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ Μέλ. ἀλαλάξω

εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ ἐνεργ. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. καὶ ἡ παθ. καὶ μέση διάθεσις ἐλλείπουσι.—Ῥηματ. ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός, ἀλάλαγμα.

32 Ἀλάομαι-ῶμαι (σπαν.-περιπλανῶμαι). Ἀποθ. ἀμετ. Παρακ. ἡλαρόμην-ῶμην (ποιητ.). Μέσ. μέλ. ἀλήσομαι (ποιητ.). Ἀόρ. παθ. ἡλίθην (ποιητ.). Παρακ. ἀλάλημαι (ποιητ.). Ὑπερσ. ἀλαλήμην (ποιητ.).—Ῥηματ. ἄλημα, ἀλήμων, ἄλησις, ἀλητόν, ἀλήτηρ, ἀλητήρ.

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται μόνον ὁ Ἐνεστῶς καὶ αὐτὸς σπανίως· πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶνε ποιητικοί· ὁ δὲ Παρακείμενος ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος, ὁ δὲ Ὑπερσ. παρατατικοῦ ὁ δὲ παθ. Μέλλον ἐλλείπει.

33 Ἀλείφω. Παρακ. ἤλειφον. Μέλ. ἀλείψω. Ἀόρ. ἤλειψα. Παρακ. ἀλήλιφα. Ὑπερσ. ἀληλίφειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀλείφομαι. Παρακ. ἤλειφόμεν. Μέλ. παθ. ἀλειφθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἤλειφθην. Παρακ. ἀλήλιμμαι. Ὑπερσ. ἀληλίμμην. Μέσ. μέλ. ἀλείψομαι. Μέσ. Ἀόρ. ἤλειψάμην.—Ῥηματ. ἀλοιφή, ἀλειμμα, ἀλειψίς, ἀλειπτός, ἀλειπτέος, ἀλειπτῆς, ἀλειπτήρ.

ΣΗΜ. Τὸ ἀλείφω ἔχει ἐν γρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

34 Ἀλέξω (ἀποκρούω). Παρακ. ἤλεξον. Μέλ. ἀλεξήσω (ἐπικ.). Ἀόρ. ἤλεξῆσα (Ὁμ.).

Μέσ. ἀλεξομαι (ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐκδικούμαι). Παρακ. ἤλεξόμεν. Μέσ. μέλ. ἀλεξήσομαι (Ἡροδ.). Μέσ. Ἀόρ. ἤλεξάμην (Ξενοφ.).—Ῥηματ. ἀλέξημα, ἀλέξησις, ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριος, ἐπαλξίς.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. Ἐνεστῶς καὶ Παρακ. εἶνε σπάνιοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις· ὁ δὲ ἐνεργ. μέλ. καὶ Ἀόρ. εἶνε ἐπικοί καὶ τῶν μεταγενεστέρων. Τὸν δὲ μέσ. Ἐνεστῶτα ἀλέξομαι ὁ Σοφοκλῆς καὶ Ξενοφ. μεταχειρίζονται καὶ ὡς μέλλοντα.

35 Ἀλέω-ῶ καὶ (ἀλήθω) (-ἀλέθω). Παρακ. ἤλεον-ουν. Μέλ. ἀλέσω καὶ ἄττ. ἀλῶ. Ἀόρ. ἤλεσα. Παρακ. ἀλήλεκα. Ὑπερσ. ἀληλέκειν. Παθ. ἀλέομαι-οῦμαι. Παρακ. ἤλεόμεν-οῦμην. Παρακ. ἀλήλεσμαι καὶ ἀλήλεμαι (Θουκ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. Ἀόρ. ἤλεσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἀλεσμός, ἄλεσις, ἀλετῆς καὶ ἄλετος, ἀλεστέον, ἀλεστής, ἀλέτης, ἀλετρίς, ἀλετών, ἀλητήρ.

ΣΗΜ. Τοῦ ἀλήθω εὐρίσκεται μόνον ὁ Ἐνεστώδης καὶ αὐτὸς σπανίως· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηται καὶ ὁ παρτ. ἤληθον. Μέλ. ἀλήσω. Ἄόρ. ἤλησα.

36 Ἀληθεύω. Παρτ. ἤληθευον. Μέλ. ἀληθεύσω. Ἄόρ. ἤληθευσα. Παρκα. ἤληθευκα. Ὑπερσ. ἤληθεύκειν.

Παθ. ἀληθεύομαι. Παρτ. ἤληθεύομην. Παθ. μέλ. ἀληθευθήσομαι. Ἄόρ. ἤληθεύθην. Παρκα. ἤληθευμαι. Ὑπερσ. ἤληθεύμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἀλήθευμα ἀλήθευσις, ἀληθευτής.

37 Ἀλίω (συναθρίζω). Μέλ. ἀλίσω. Ἄόρ. ἤλισα.

Μέσ. ἀλίζομαι. Παρτ. ἤλιζόμην. Μέλ. παθ. ἀλισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤλισθην. Παρκα. ἤλισμένος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀλίω εἶνε ποιητικόν· ἐκ δὲ τῶν πεζῶν μεταχειρίζονται αὐτὸ ὁ Πλάτων, Ἡρόδ. Ξενοφ. καὶ Λουκ. ἔχει δὲ ἐν χρήσει μόνον τὴν ἐνεργ. καὶ μέσσην διάθεσιν· στερεῖται δὲ τῆς παθητικῆς· ὁ δὲ παθ. μέλ. καὶ Ἄόρ. ἔχουσι μέσσην σημασίαν καὶ τίθενται ἀντὶ τῶν ἐλλειπόντων μέσων ὡσαύτως δὲ ἐλλείπει καὶ ὁ ἐνεργ. παρκα. καὶ ὑπερσ. Διάφορον δὲ τούτου εἶνε τὸ ἀλίω (-ἀλατίω). Μετοχ. ἀλιζόμενος, ἤλισμένος (Ἀριστ.) μέλ. ἀλισθήσεται (μεταγεν.).

38 Ἀλιόχομαι (ἀποθ. παθ.-πιάνομαι). Παρτ. ἤλισκόμην. Μέσ. Μέλ. ἀλώσομαι Ἄόρ. ἔ'. ἐάλων καὶ (ἤλων) Ὑποτακ. ἀλῶ-ῶς-ῶ. Εὐκτ. ἀλοῖην-οῖης-οιη. Πρσ. ἄλωθι-ώτω. Ἀπαρέμ. ἀλῶ-ναι. Μετοχ. ἀλούς-οῦσα. Παρκα. ἐάλωκα καὶ (ἤλωκα). Ὑπερσ. ἐάλωκειν καὶ (ἤλωκεν).—Ῥηματ. ἄλωσις, ἄλωτός, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. Πάντες οἱ χρόνοι τούτου ἔχουσι παθητικὴν σημασίαν καὶ εἶνε παθητικοὶ τοῦ αἰρέω (ἴδε αἰρέω).—Ὁ Θεοκ. μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἐάλων καὶ ἐάλωκα· ὁ δὲ Πλάτ. πάντοτε τὸν ἐάλωκα· οἱ δὲ ἄλλοι συγγραφεῖς καὶ τοὺς δύο σχηματισμοὺς ἐάλων καὶ ἤλων, ἔαλωκα καὶ ἤλωκα.

39 Ἀλλάσσω καὶ ἀττ. ἀλλάττω. Παρτ. ἤλασσον καὶ ἀττ. ἤλλαττον. Μέλ. ἀλλάξω. Ἄόρ. ἤλλαξα. Παρκα. ἤλλαχα. Ὑπερσ. ἤλλάχην.

Μαθ. καὶ μέσ. ἀλλάσσομαι καὶ ἀττ. ἀλλάττομαι. Παρτ. ἤλασσομένην καὶ ἤλλαττόμην. Μέλ. παθ. ἀλλαχθήσομαι καὶ ἔ'. ἀλλαγήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤλλάχθην καὶ ἔ'. ἤλλάχην. Παρκα. ἤλλαγμα. Ὑπερσ. ἤλλάγμην. Μέσ. μέλ. ἀλλάξομαι. Μέσ. ἄόρ. ἤλλαξάμην.—Ῥηματ. ἀλλαγῆ, ἄλλαγμα, ἀλλαγμός, ἀλλαξίς, ἀλλακτός, ἀλλάκτης.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρκα. καὶ ὑπερσ. εὐρίσκονται πάντοτε σύνθετοι,

(ἀπο, διὰ, σύν) ὡσαύτως καὶ ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὅτινες εὐρίσκονται ἐνίοτε καὶ ἀπλοῖ· ὁ δὲ β'. παθ. Ἄόρ. ἠλλάγην εἶνε εὐχρηστότερος τοῦ ἀ. ἠλλάχθην.

40 Ἀλλομαι (πηθῶ) ἀποθ. ἐνεργ. ἀμετάβ. Παρατ. ἠλόμην. Μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ἀ. ἠλάμην, καὶ β'. (ἠλόμην) καὶ πλέον οὖ.—Ῥηματ. ἄλμα, ἄλσις, ἀλτήρ.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν, τοῦ δὲ β'. ἄόρ. ἠλόμην εὐχρηστα εἶνε τὸ ἐνικ. β'. προσ. τῆς Ὀριστ. ἐξήλου (Σοφοκλ.). Εὐκτ. ἄλιτο (Ξεν. Ἑλλ.). Μετοχ. ἀλόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ.)

41 Ἀλοάω-ῶ (ἀλωνίζω). Παρατ. ἠλόαον-ων. Μέλ. ἀλοήσω καὶ (ἀλοάσω). Ἄόρ. ἠλόησα.

Παθ. ἀλοάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἠλοάομην-ῶμην. Παρακ. ἀπλοημένος (Δημ.), καὶ πλέον οὖ· ὁ δὲ παθ. ἄόρ. ἠλοήθην καὶ παθ. μέλ. ἀλοηθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· καὶ ὁ ἐνεργ. δὲ Μέλ. ἀλοήσω καὶ ἀλοάσω φαίνεται, ὅτι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἀλόησις, ἀλοητός.

42 Ἀμαρτάνω (ἀποτυγχάνω). Παρατ. ἠμάρτανον. Μέσ. μέλ. ἀμαρτήσομαι. Ἄόρ. β'. ἠμαρτον. Παρακ. ἠμάρτηκα. Ὑπερσ. ἠμαρτήκειν.

Παθ. ἀμαρτάνεται. Παθ. Ἄόρ. ἠμαρτήθην, ἀμαρτηθέντα. Παρακ. ἠμάρτηται. Ὑπερσ. ἠμάρτητο (Θουκ.) Μετοχ. ἠμαρτημένα (σπαν.).—Ῥηματ. ἀμαρτάς, ἀμάρτημα, ἀμαρτία, ἀμαρτωλός.

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς μεταγεστήροις εὔρηται καὶ ἐνεργ. μέλ. ἀμαρτήσω, καὶ ὁ ἄόρ. ἀ. ἠμάρτησα.

42 Ἀμβλιόω καὶ (ἀμβλώω Εὐρπ.-Κάμνω νάποβληθῆ ἔμβρυον). Παρατ. ἠμβλισκον. Μέλ. ἀμβλώσω. Ἄόρ. ἠμβλωσα. Παρακ. ἠμβλώκα. Ὑπερσ. ἠμβλώκειν.—Ῥηματ. ἠμβλωμα, ἠμβλωσις.

ΣΗΜ. Παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις παθ. καὶ μέσση διάθεσιν καὶ φωνῆν δὲν ἔχει· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐρίσκεται καὶ ὁ παθ. Ἐνεστώσ ἐξαμβλοῦνται (Θεοφρ.). Ἄόρ. ἀμβλωθῆ (Ἀριστοτελ.). Παρακ. ἠμβλωμαι (Ξεξ. ἔμπρ.). Ὑπερσ. ἐξημβλώμην (Σουῖδ).

43 Ἀμείβω (ἀλλάττω). Παρατ. ἠμείβον. Μέλ. ἀμείψω. Ἄόρ. ἠμείψα.

Παθ. καὶ μέσ. ἀμείβομαι. Παρατ. ἠμείβομην. Μέλ. παθ. (ἀμειψθήσομαι;). Ἄόρ. ἠμείφθην. Παρακ. ἠμειπτται (Γαληνός). Μέσ. μέλ. ἀμείψομαι. Μέσ. ἄόρ. ἠμειψάμην.—Ῥηματ. ἀμοιβή, ἀμοιβός, ἀμειψίς.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρκα. καὶ ὑπερσ. δὲν ὑπάρχει· ὁ δὲ παθ. εὐρίσκει-
ται μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ γ'. προσ. καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις·
ὁ δὲ παθ. ἐνεστώς καὶ ἀόρ. ἔχουσι συνηθέστατα μέσσην σημασίαν· ὁ δὲ
παθ. μέλ. ἀμειψθήσομαι ἀμειψθήσεται· τὸ δὲ μέσ. ἀμείδομαι σημαίνει τὸ
ἀνταμείβω ἢ ἀποκρίνομαι.

49 Ἀμειῶ ὁ μαλόν· δὲν ἔχει δὲ εὐχρηστον τὴν μέσσην διά-
θεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ἀμείλητος, ἀμελητί, ἀμελητέος.

50 Ἀμιλλάομαι-ῶμαι (συνερίζομαι) ἀποθ. Παρκατ. ἡμιλλαό-
μην-ώμην. Μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἡμιλλήθην καὶ
μέσ. (ἡμιλλησάμην Εὐριπ.). Παρκα. ἡμίλλημαι. Ὑπερσ. ἡμιλ-
λήμην.—Ῥηματ. ἀμιλλημα, ἀμιλλητής, ἀμιλλητής.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἡμιλλήθην ἔχει μέσσην σημασίαν· διὸ ὁ μέσος ἀόρ.
ἡμιλλησάμην εἶνε ἄχρηστος σχεδόν.

51 Ἀμπέχω (καὶ ἀμπίσχω. Περικαλύπτω, ἐνδύω). Παρκατ. ἀμ-
πείχον. Μέλ. ἀμφέξω. Ἀόρ. β'. ἡμπισχον. Ἀπαρέμφ. ἀμπισχεῖν.

Μέσ. ἀμπέσχομαι καὶ (ἀμίσχομαι). Παρκατ. ἡμπειχόμεν. Μέσ.
Μέλ. ἀμφέξομαι. Μέσ. ἀόρ. ἡμπισχόμεν καὶ (ἡμπεσχόμεν).—
Ῥημ. ἀμπεχόνη, ἀμπέχονον.

ΣΗΜ. Τὸ ἀμπέχω εἶνε σύνθετον ἀπὸ τῆς αἰολικῆς ἀμπὶ προθέσεως =
τῇ ἀμφί (ἴδε Γραμμ. Λ. Χ.)

52 Ἀμπισχνόομαι-οὔμαι (ἀποθ.). Παρκατ. ἡμπισχνεόμεν-ούμην.
Μέσ. ἀμφέξομαι. Μέσ. ἀόρ. β'. ἡμπισχόμεν καὶ (ἡμπεσχόμεν.)

ΣΗΜ. Τὸ ἀμπισχνόομαι μόνον κατὰ ἐνεστώτα καὶ παρκατ. εὐρίσκειται,
τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ ἀμπέχομαι.

53 Ἀμύνω (ἀποκρούω, ὑπερασπίζομαι). Παρκατ. ἡμυνον. Μέλ.
ἀμῦ ῶ. Ἀόρ. ἡμῦνα.

Μέσ. ἀμύνομαι (ἐκδικιοῦμαι). Παρκατ. ἡμυνόμην. Μέσ. μέλ.
ἀμυνοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἡμυνάμην, καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. ἀμυ-
ντέος, ἀμυντήρ, ἀμύντωρ, ἀμυντήριος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀμύνω δὲν ἔχει παθητικὴν διάθεσιν καὶ φωνήν, οὔτε ἐνεργ.
καὶ παθ. παρακείμενον καὶ ὑπερσυντελικόν.

54 Ἀμφιέννυμι (ἐνδύω). Παρκατ. ἡμφιέννυν. Μέλ. ἀμφιῶ.
Ἀόρ. ἡμφίεσα.

Μέσ. ἀμφιέννυμαι. Παρκατ. ἡμφιεννύμην. Μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι.
Μέσ. ἀόρ. ἀμφιεσάμην (Ὅμρ. καὶ Αἰσχλ.) καὶ ἡμφιεσάμην (μετα-
γεν.). Ἀόρ. παθ. ἀμφιεσθῆς (Ἡροδ.). Παρκα. ἡμφιέσμαι Ὑπερσ.
ἡμφιέσμεν.—Ῥηματ. ἀμφιέσμα, ἀμφιέσις, ἀμφιεστρίς-ἴδος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀμφιέννυμι δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν παθ. διάθεσιν, πλὴν τοῦ παθ. ἀορίστου ἀμφισθεῖς παρ' Ἡρόδ. ὅστις ἔχει παθητικὴν σημασίαν· στερεῖται δὲ καὶ τοῦ παθ. παρακειμένου καὶ ὑπερσ' ὁ δὲ μέσος ἀόρ. ἀμφισάμην εἶνε τῶν ποιητῶν· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὗρηται καὶ Ἐνεστώως ἀμφιέννω καὶ Παρατ. ἡμφιέννου.

55 Ἀμφισθητέω-ῶ (διαφωνῶ, φιλονεικῶ). Παρατ. ἡμφισθητόν και ἡμφεσθητόν. Μέλ. ἀμφισθητήσω. Ἀόρ. ἡμφισθητήθησα και ἡμφεσθητήθησα. Παρακ. ἡμφισθητήθηκα.

Παθ. ἀμφισθητέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἡμφισθητούμην και ἡμφεσθητούμην. Μέσ. μέλ. ἀμφισθητήσομαι. Ἀόρ. ἡμφισθητήθην. Παρακ. ἡμφισθητήημαι. — Ῥηματ. ἀμφισθητήημα, ἀμφισθητήησις, ἀμφισθητήητος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀμφισθητῶ μέσῃν διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. Μέλ. ἀμφισθητήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν.

56 Ἀναγκάζω. Παρατ. ἡνάγκαζον. Μέλ. ἀναγκάσω. Ἀόρ. ἡνάγκασα. Παρακ. ἡνάγκακα. Ὑπερσ. ἡναγκάκειν.

Παθ. ἀναγκάζομαι. Παρατ. ἡναγκαζόμεν. Μέλ. παθ. ἀναγκασθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἡναγκάσθην. Παρακ. ἡναγκασμαι. Ὑπερσ. ἡναγκάσμεν. (Μέσῃν διάθεσιν και φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ἀνάγκασμα, ἀναγκαστὴς, ἀναγκαστήριος.

57 Ἀναγρύζω (γρυρνιάζω). Παρατ. ἀνέγρυζον. Μέλ. (ἀναγρύζω) και ἀναγρύζομαι. Ἀόρ. ἀνέγρυξα, και πλέον οὔ.

58 Ἀναιρόμαι ἀποθ. (ἀροῦμαι). Παρατ. ἡναιρόμην. Μέσ. ἀόρ. ἡνιάνμην (Ὀμρ.) και ἀνηνάμην (Ἀλκίφρων), και πλέον οὔ.

59 Ἀναιρέω-ῶ· ζήτει αἰρέω.

60 Ἀναιρώ· ζήτει αἶρω.

61 Ἀνακαιρίζω· ζήτει καινίζω.

62 Ἀνακοινῶ-ῶ (κοινοποιῶ) ὁμαλόν, ἔχον και τὰς τρεῖς διαλέσεις και φωνὰς εὐχρηστούς (ἐνεργ. παθ. και μέσῃν)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος. Τὸ δὲ μέσον ἀνακοινοῦμαι εἶνε εὐχρηστότερον τοῦ ἐνεργητικοῦ. — Ῥηματ. ἀνακοίνωσις.

63 Ἀναλίσκω και (ἀναλώω-ῶ-ἐξοδεύω). Παρατ. ἀνήλισκον και (ἀνάλουν). Μέλ. ἀναλώσω. Ἀόρ. ἀνήλωσα και ἀνάλωσα. Παρακ. ἀνήλωκα και ἀνάλωκα. Ὑπερσ. ἀνηλώκειν και ἀναλώκειν.

Παθ. ἀναλίσκομαι και (ἀναλοῦμαι). Παρατ. ἀνηλίσκομην και (ἀνηλούμην). Μέλ. παθ. ἀναλωθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἀνηλώθην και

ἀναλώθην. Παρκα. ἀνήλωμαι καὶ ἀνάλωμαι. Ὑπερσ. ἀνηλώμην.— Ῥηματ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀνάλωτος καὶ ἀναλωτός· ἀναλωτέος, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Τὸ ἀναλίσκω δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν πλὴν τοῦ παθ. παρατακτικῶ, ὅστις εὐρίσκεται παρὰ Θουκυδ. καὶ μέσως οἶον, ἀνηλοῦντο.—Οἱ παρωχημένοι χρόνοι τούτου εὐρίσκονται καὶ ὑψημένοι καὶ ἀναύξητοι· ἐν διπλῇ ἕνωσις συνθέσει εὐρίσκονται πάντοτε ὑψημένοι· οἶον, κατηνάλωσα, κατηνάλωκα, κατηναλώκειν.

64 Ἀνατέλλω, ἀμεταβ. καὶ μεταβ. (ἐβγαίνω ἐπάνω, ἢ κάμνω τι νὰ ἐβῆ ἐπάνω, φυτρώνω). Παρκατ. ἀντέλλων. Μέλ. ἀνατελώ. Ἀόρ. ἀντέιλα. Μέσ. ἐνεστ. μετοχ. φλόξ ἀνατελλομένα (Πινδ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρκατ. ἀνατέταλλα. Ὑπερσ. ἀνετετάλλειν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ Ἀριστοτέλους.— Ῥημ. ἀνατολή.

65 Ἀνδραποδιζῶ (σπλαθώνω). Παρκατ. ἠνδραπόδιζον. Μέλ. ἀνδραποδιῶ. Ἀόρ. ἠνδραπόδισα. Παρκατ. ἠνδραπόδικα. Ὑπερσ. ἠνδραποδικεῖν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀνδραποδίζομαι. Παρκατ. ἠνδραποδιζόμενην. Μέλ. παθ. ἀνδραποδισθήσομαι. Ἀόρ. ἠνδραποδίσθην. Παρκατ. ἠνδραπόδισμαι. Ὑπερσ. ἠνδραποδίσμην. Μέσ. Μέλ. ἀνδραποδιοῦμαι. Μέσ. Ἀόρ. ἠνδραποδισάμην.— Ῥηματ. ἀνδραποδισμός, ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδιστής ἀνδραποδιστέος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνδραποδιζῶ ἔχει εὐχρήστους καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος· ὁ δὲ μέσος Μέλ. εὐρίσκεται ἐνίοτε μὲ παθητικὴν σημασίαν.

66 Ἀνδρίζω (κάμνω τινὰ ἄνδρα) ὁμαλόν, ἔχον καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος· τοὺς δὲ μέλλοντας σχηματίζει κοινῶς καὶ οὐχὶ ἀττικῶς· οἶον ἀνδρίσω, ἀνδρίσομαι.— Ῥηματ. ἀνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστεόν, ἀνδριστής, ἀνδριστί.

67. Ἀνέχομαι (ὑποφέρω) ἀποθ. Παρκατ. ἠνεσχόμην. Μέσ. μέλ. ἀνέχομαι. Μέσ. ἀόρ. ἔ'. ἠνεσχόμην καὶ (ἀνεσχόμην). Παρκατ. ἀνέσχημαι. Ὑπερσ. ἀνεσχίμην.— Ῥηματ. ἀνοχή, ἀνάσχεσις, ἀνασχετός.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνέχομαι εἶνε ἀποθετικὸν μέσον· παρὰ ποιηταῖς ἕνωσις καὶ σπανίως παρὰ πεζογράφοις εὐρίσκεται καὶ τὸ ἐνεργητικὸν ἀνέχω, ὅπερ αὐξάνει πάντοτε ἔσωθεν· οἶον, Παρκατ. ἀνείχον. Μέλ. ἀνέξω καὶ ἀνασχήτω. Ἀόρ. ἔ'. ἀνέσχον (Θουκ.). Παρκατ. ἀνέσχηκα. Ὑπερσ. ἀνεσχίσειν.

68 Ἀνιάω-ῶ (λυπῶ). Παρατ. ἡνίαον-ων. Μέλι. ἀνιάσω. Ἄδρ. ἡνιάσα.

Μέσ. ἀνιάομαι-ῶμαι (λυποῦμαι). Παρατ. ἡνιαόμην-ῶμην Μέσ. μέλι. ἀνιάσομαι. Παθ. Ἄδρ. ἡνιάθην, καὶ πλέον οὐ.

ΣΗΜ. Ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθ. διαθέσειν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παθ. Ἄδρ. ἡνιάθην ἔχει μέσσην σημασίαν· ὁ δὲ μέσ. Ἄδρ. ἡνιαόμην ἐλλείπει.

69 Ἀνοίγω καὶ ἀνοίγνυμι. Παρατ. ἀνέωγον. Μέλι. ἀνοίξω. Ἄδρ. ἀνέωξα. Παρακ. ἀνέωχα καὶ β'. (ἀνέωγα). Ἐπερσ. ἀνέωχειν καὶ β'. (ἀνέωγειν).

Παθ. ἀνοίγομαι. Παρατ. ἀνεωρόμην. Μέλι. παθ. ἀνοιγθήσομαι. Ἄδρ. ἀνεώχθην. Παρακ. ἀνεώγμαι. Ἐπερσ. ἀνεώγμην. — Ῥηματ. ἀνοιγμα, ἀνοιξις, ἀνοικτός, ἀνοικτέος.

ΣΗΜ. Ὁ ἀ. ἐνεργ. παρακ. σημαίνει ἔχω ἀνοίξει· ὁ δὲ β'. σημαίνει στέγω ἀνοικτός· ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ ἀνέωγα μεταχειρίζονται τὸν ἀνέωγμα· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ παρατ. ἡνοιγον Παθ. μέλι. β'. ἀνοιγήσομαι. Παθ. β'. ἀδρ. β'. ἡνοίγην.

70 Ἀνορθῶ-ῶ (στῆνω τι ὀρθόν). Παρατ. ἠνώρθουν. Μέλι. ἀνορθώσω. Ἄδρ. ἀνώρθωσα. Παρακ. ἀνώρθωκα. Ἐπερσ. ἀνώρθωκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀνορθόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἠνωρθόμην-οῦμην. Παθ. μέλι. ἀνορθωθήσομαι. Ἄδρ. παθ. ἀνωρθώθην. Παρακ. ἀνώρθωμαι. Ἐπερσ. ἀνωρθώμην. Μέσ. μέλι. ἀνορθώσομαι. Μέσ. Ἄδρ. ἀνωρθώσάμην. Ἐν διπλῇ δὲ συνθέσει αὐξάνει ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν χρονικῶς· οἶον, ἐπηνώρθωσα, ἐπηνώρθωκα, ἐπηνώρθωμαι, κλπ.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνορθῶ ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνᾶς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

71 Ἀντάω-ῶ (ἀπαντῶ) ἀπλοῦν μὲν εἶνε ποιητικόν· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον· ζῆτει ἀπαντάω.

72 Ἀντιόομαι-οῦμαι (ἀντικρούω, συναντῶ) εἶνε ποιτ., παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς εἶνε εὐχρηστον τὸ σύνθετον ἐναντιοῦμαι, ὃ ζῆτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

73 Ἀντλέω-ῶ (ἐκβάλλω τὸν ἄντλον). Παρατ. ἤντλεον-ουν. Μέλι. ἀντλήσω. Ἄδρ. ἤντλησα. Παρακ. ἤντληκα. Ἐπερσ. ἤντληκειν. Παθ. καὶ μέσον. — Ῥηματ. ἀντλημα, ἀντλησις, ἀντλητής, ἀντλητής, ἀντλητήριο, ἀντλεία.

74 Ἀνύω καὶ ἀττ. ἀνύτω (τελειώνω). Παρατ. ἤνουν καὶ ἤνου-

τον. Μέλ. ἀνύ'σω. Ἄόρ. ἡνύσα. Παρακ. ἡνύκα. Ὑπερσ. ἡνύ'κειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύομαι καὶ ἀνύτομαι. Παρατ. ἡνύομην καὶ ἡνύτομην. Παθ. μέλ. (ἀνυσθήσομαι). Ἄόρ. παθ. ἡνύσθην. Παρακ. ἡνυσμαι. Ὑπερσ. ἡνύσμην. Μέσ. μέλ. ἀνύσομαι. Μέσ. Ἄόρ. ἡνυσάμην.—Ῥηματ. ἄνυσις, ἀνυστός, ἀνυστέον καὶ σύνθ. ἀνήνυτος καὶ ἐπίρρ. ἀνήνυτως.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνύω ἔχει γενικωτέραν χρῆσιν τοῦ ἀττικοῦ προσχηματισμοῦ ἀνύτω· ὁ δὲ παθ. μέλλων ἀνυσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ὡσαύτως καὶ ὁ παθ. ἄόρ. ἡνύσθην, ἀλλ' εὔρηται οὗτος καὶ παρ' Ἡσιόδου.

75 Ἀξιώω-ῶ (ἐκτιμῶ, κρίνω ἄξιον) ὁμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. ἀξίωμα, ἀξιώσις, ἀξιωτέον.

76 Ἀπαντάω-ῶ (συναπαντῶ). Παρατ. ἀπήνταον-ων. Μέσ. μέλ. ἀπαντήσομαι. Ἄόρ. ἀπήντησα. Παρακ. ἀπήντηκα. Ὑπερσ. ἀπηντήκειν. (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀπαντήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ ἐνεργ. μέλ. ἀπαντήσω)—Ῥηματ. ἀπάντημα, ἀπάντησις, ἀπαντητέον.

77 Ἀπατάω-ῶ. Παρατ. ἠπάταον-ων. Μέλ. ἀπατήσω Ἄόρ. ἠπάτησα. Παρακ. ἠπάτηκα. Ὑπερσ. ὑπατήκειν.

Παθ. ἀπατάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἠπατάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἀπατήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἠπατήθην. Παρακ. ἠπάτημαι. Ὑπερσ. ἠπατήμην. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. Μέλ. ἀπατήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος παθ. ἀπαντηθήσομαι).—Ῥημ. ἀπάτημα, ἀπάτησις, ἀπατητέον, ἀπατηλός.
 ✦ 78 Ἀπεχθάνομαι (ἀποθ. παθ.=μισοῦμαι). Παρατ. ἀπηχθάνομην. Μέλ. ἀπεχθήσομαι. Μέσ. ἄόρ. β'. ἀπηχθόμην. Ἀπαρέμφ. ἀπεχθέσθαι. Παρακ. ἀπήχθημαι. Ὑπερσ. ἀπηχθήμεν.—Ῥηματ. ἀπηχθήμεν, ἀπέχθημα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ μέσ. ἄόρ. β'. τονίζομενον ἤδη ἀπέχθεσθαι ἀντὶ ἀπεχθέσθαι προϋποτίθησιν ἐνεστώτῃ ἀπέχθομαι, ὅν μόνον οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται.

✦ 79 Ἀπιστέω-ῶ (δὲν πιστεύω). Παρατ. ἠπίστεον-ουν. Μέλ. ἀπιστήσω. Ἄόρ. ἠπίστησα. Παρακ. ἠπίστηκα. Ὑπερσ. ἠπιστήκειν.

Παθ. ἀπιστέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἠπιστεύομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. ἀπιστήσομαι. Ἄορ. ἠπιστήθη. Παρακ. ἠπίστημαι. Ὑπερσ. ἠπιστήμην. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀπιστήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος παθ. μέλ. ἀπιστηθήσομαι· ἔτι δὲ ἐλλείπει καὶ ὁ μετ' ὀλιγ. μέλλων). — Ῥηματ. ἀπιστητέον.

✠ 80 Ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω). Παρατ. ἀπέλαυον. Μέσ. μέλ. ἀπολαύσομαι. Ἄορ. ἀπέλαυσα. Παρακ. ἀπολέλαυκα. Ὑπερσ. ἀπελελεύκειν. — Ῥηματ. ἀπόλαυσμα, ἀπόλαυσις, ἀπολαυστός.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπολαύω παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσος μέλ. ἀπολαύσομαι ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἐνεργ. ἀπολαύσω· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἀπελαύσθη παρακ. ἀπολέλαυσμαι ἀπολέλαυσται, ἀπολελαυσμένοι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ἡδὲ χρονικὴ αὐξήσις τῶν παρωχημένων χρόνων, ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα, εἶνε τῶν μεταγενεστέρων (ἴδε γραμμ. Α. Χ.)

✠ 81 Ἀπολογέομαι-οὔμαι (ἀποθ. μέσ.). Παρατ. ἀπελογέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἀπελογησάμην καὶ (ἀπελογήθη). Παρακ. ἀπολελόγημαι. Ὑπερσ. ἀπελελογήμην, καὶ πλεον οὔ. — Ῥηματ. ἀπολόγημα.

ΣΗΜ. Ὁ Παρακ. ἀπολελογήσθαι παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἄνδοκ. λαμβάνεται καὶ παθητικῶς· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἀπελογήθη ἐύρηται παρ' Ἀτιφῶντι καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

82 Ἀπορέω-ῶ (δὲν ἔχω πόρον, εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν). Παρατ. ἠπόρεον-ουν. Μέλ. ἀπορήσω. Ἄορ. ἠπόρησα. Παρακ. ἠπόρηκα. Ὑπερσ. ἠπορήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀπορέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἠπορέομαι-οὔμαι. Παθ. ἄορ. ἠπορήθη. Παρακ. ἠπόρημαι, καὶ πλεον οὔ· ὁ δὲ παθ. μέλ. ἀπορηθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ἀπορήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ Ἀριστοτέλους· ὁ δὲ μέσ. ἄοριστος ὅλως ἐλλείπει. — Ῥηματ. ἀπόρημα.

83 Ἀπόχη (ἀρκεῖ). Πληθ. γ'. προσ. ἀποχῶσιν. Ἀπαρεμφ. ἀποχῆν. Μετοχ. ἀποχῶν-ῶσα-ῶν. Παρατ. ἀπέχη. Μέλ. ἀποχῆσει. Πληθ. γ'. προσ. ἀποχῆσουσιν. Ἄορ. ἀπέχησεν.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπόχη εἶνε ἀπρόσωπον· ἀλλὰ συνήθως λαμβάνεται καὶ προσωπικῶς (ὄρα Σύντακτ. Α. Χρ.)

84 Ἀπτω (ἀνάπτω, δένω τι ἀπότινος). Παρατ. ἠπτον. Μέλ. ἄψω. Ἄορ. ἤψα, Παρακ. (ἤφα;).

Παθ. καὶ μέσ. ἄπτομαι. Παρατ. ἠπτόμεν. Μέλ. παθ. ἀρθίσομαι. Ἄορ. παθ. ἤρθην, Παρακ. ἤμμαι. Ὑπερσ. ἤμμην. μέσ. Μέλ. ἄψομαι. Μέσ. ἄορ. ἠψάμην.—Ῥηματ. ἀφή καὶ ἀρή, ἄμμα, ἄψις, ἄψις, ἀπτός, ἀπτέος, ἄπτρα.

ΣΗΜ. Τὸ ἄπτω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

85 Ἀράομαι-ῶμαι (εὐχομαι, ἢ καταρῶμαι) ἀποθ. Παρατ. ἠραόμην-ῶμην. Παρακ. ἐπήραμαι (Δημ. περὶ Σοφ.). Μέσ. ἄορ. ἠρασάμην, (Σοφοκλ.), καὶ πλεόν οὖ.—Ῥηματ. ἀρατός.

86 Ἀράσσω (κροτῶ, συντριβῶ). Παρατ. ἠρασσον. Μέλ. ἀράξω Ἄορ. ἠραῖα. Παρακ. (;). Παθ. ἄορ. ἠράχθην, καὶ πλεόν οὖ.—Ῥηματ. ἀραγμα, ἀραγμός, ἀράγδην (ἐπίρ.).

87 Ἀρῶω (ποτιζῶ). Παρατ. ἠρδον. Ἄορ. ἠρσα (Ἡροδ.), καὶ πλεόν οὖ. Τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ ὁμαλοῦ ἀρδεύω.—Ῥηματ. ἀρδμός, ἀρδην, ἀρδάνιον.

88 Ἀρέσσω. Παρατ. ἠρεσκον. Μέλ. ἀρέσω. Ἄορ. ἠρσα.

Παθ. καὶ μέσ. ἀρέσκομαι. Παρατ. ἠρεσκήμην. Παρακ. ἠρεσμαι. Ὑπερσ. ἠρέσμη. Μέσ. μέλ. ἀρέσομαι (Αἰσχυλ. καὶ Ὅμ.). Μέσ. ἄορ. ἠρεσάμην (ποιητ.). Παθ. Ἄορ. ἀρεσθείη (Σοφοκλ.), καὶ πλεόν οὖ· ὁ δὲ παρακ. ἀρήρεκα καὶ ὁ παθ. μέλ. ἀρεσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

89 Ἀρήγω (βοηθῶ). Παρατ. ἠρηγον. Μέλ. ἀρήξω καὶ πλεόν οὖ.—Ῥηματ. ἀρωγή, ἀρωγός, ἀρηξίς.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρήγω εἶνε ποιητικόν· εὐρηται ὅμως καὶ παρὰ τῶ Ἑξνοφῶντι.

89 Ἀριθμέω-ῶ (μετρῶ) ὁμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. Μέλλοντος.—Ῥηματ. ἀριθμημα, ἀριθμησις, ἀριθμητός.

90 Ἀρκέω-ῶ. Παρατ. ἠρκεον-ουν. Μέλ. ἀρκέσω. Ἄορ. ἠρκεσα καὶ πλεόν οὖ. Τὰ δὲ παθ. ἀρκοῦμαι. Μέλ. ἀρκεσθήσομαι. Ἄορ. ἠρκέσθην. Παρακ. ἠρκεσμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἀρκεσις, ἀρκετός.

91 Ἀρμόττω καὶ μὴ ἄττ. ἀρμόζω. Παρατ. ἠρμοττον (καὶ ἠρμοζον). Μέλ. ἀρμόσω. Ἄορ. ἠρμοσα. Παρακ. ἠρμοκα (Λουκ.).

Παθ. καὶ μέσ. ἀρμόττομαι καὶ (ἀρμόζομαι). Παρατ. ἠρμοτόμην καὶ ἠρμοζόμην. Παθ. μέλ. ἀρμοσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἠρμό-

σθην. Παρακ. ἤρμωσαι. Ὑπερσ. ἤρμωσθην. Μέσ. μέλ. ἄρμωσ-
μαι. Μέσ. ἄρ. ἤρμωσάμην.—Ῥηματ. ἄρμωσα, ἄρμωσις, ἄρμω-
στός, ἄρμωστέος, ἄρμωστής.

ΣΗΜ. Τὸ ἄρμωστω σχηματίζει τοὺς χρόνους ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρμωξω,
ὑπερ δὲν οἶνε ἀττικόν. Ἔχει δὲ ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ
φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

92 Ἀρνήσθαι-οὔμαι (ἀποθ. μεσ.). Παρατ. ἤρνεόμην-οὔμην.
Μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι. Παθ. ἄρ. ἤρνήθην. Παρακ. ἤρνημαι. Ὑ-
περσ. ἤρνήμην. Παθ. μέλ. ἀρνήθήσομαι. Μέσ. ἄρ. ἤρνησάμην
(ποιητ.)—Ῥηματ. ἀρνησις, ἀρνητέος, ἀρνήσιμος, ἀρνητικόν.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρνοῦμαι εἶνε μέσης διαθέσεως· ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλῳ εὐφ-
σκεται καὶ ὁ παθητικὸς μέλ. με παθητικὴν σημασίαν· ὁ δὲ μέσ. ἄρ. ἤρ-
νησάμην εἶνε ποιητικὸς.

93 Ἀρνούμι (κτώμαι, παίρνω) παρατ. ἤρυν, καὶ πλεόν οὔ·
τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανεῖζεται ἀπὸ τοῦ αἰρωμαι· κλίνεται δὲ
κατὰ τοῦ δείκνυμι.

94 Ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ). Παρατ. ἤροον-οον. Μέλ. (ἄρόσω). Ἄρόρ.
ἤροσα. Παρακ. (ἄρήροκα;).

Παθ. ἀρόομαι-οὔμαι. Παρατ. ἤροόμην-οὔμην. Παθ. Ἄρόρ. ἤρό-
θην. Παρακ. ἀρηρομένος (Ἡροδ.), καὶ πλεόν οὔ.—Ῥηματ. ἄρο-
μα, ἄροσις, ἀρόσιμος, ἀροτός, ἄροτος, ἀροτέος, ἀρότης, ἀροτήρ,
ἀροτρον.

95 Ἀρπάξω. Παρατ. ἤρπαζον. Μέλ. ἀρπάσω καὶ (μεταγεν.
ἀρπάξω). Ἄρόρ. ἤρπασα. Παρακ. ἤρπακα. Ὑπερσ. ἤρπακειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἀρπάζομαι. Παρατ. ἤρπαζόμην. Μέλ. παθ.
ἄρπασθήσομαι. Ἄρόρ. παθ. ἤρπάσθην καὶ (μεταγεν. ἤρπάγην).
Παρακ. ἤρπασμαι καὶ (μεταγεν. ἤρπαγμα). Ὑπερσ. ἤρπάσμην.
Μέσ. μέλ. ἀρπάσομαι. Μέσ. ἄρ. ἤρπασάμην.—Ῥηματ. ἀρπα-
γῆ, ἀρπάγη, ἄρπαγμα, ἄρπαγμός, ἄρπαξ, ἀρπακτός, ἀρπαστός,
ἀρπακτής, ἤρπακτηρ, ἀρπάκτειρα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρπάξω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς
(ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος· ὁ δὲ
μέσος μέλ. ἀρπάσομαι λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἐνεργητικῶς· χαρακτηρα
δὲ τὸ ἀρπάξω ἔχει δ καὶ γ (ὄρα Γραμμ. Α. Χρ.)

96 Ἀρτάω-ῶ (κρεμῶ) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς
διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ

μετ' ὀλίγ. μέλλοντος. — Ῥηματ. ἄρτημα, προσάρτησις, ἀρτητός.

97 Ἀρύω καὶ σπαν. ἀττ. ἀρύτω (παίρνω νερόν). Παρατ. ἤρων καὶ ἤρυτον. Μέλ. ἀρύσω. Ἄόρ. ἤρυσα. Παρακ. (ἤρυκα;).

Μέσ. ἀρύομικαὶ ἀττ. ἀρύτομαι. Παρατ. ἠρύομην καὶ ἀττ. ἠρύτομην. Μέσ. μέλ. ἀρύσομαι. Ἄόρ. παθ. ἠρύσθην καὶ ἠρύσθην. Παρακ. (ἤρυσμαι;). (Παθ. μέλ. καὶ μέσ. Ἄόρ. δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ἀρυτήρ καὶ ἀρυστήρ, ἀρυτέον.

98 Ἀρχω (ἐξουσιάζω ἢ κάμνω ἀρχὴν ἔργου τινός). Παρατ. ἤρχον. Μέλ. ἄρξω. Ἄόρ. ἤρξα. Παρακ. ἤρχα. Ὑπερσ. ἤρχειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀρχομαι. Παρατ. ἠρχόμην. Μέλ. παθ. (ἀρχθήσομαι). Παθ. ἄόρ. ἤρχθην. Παρακ. ἤρχμαι. Ὑπερσ. ἤρχμην. Μέσ. μέλ. ἄρξομαι. Μέσ. ἄόρ. ἠρξάμην. — Ῥηματ. ἀρχή, ἀρκτός, ἀρκτός.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρχω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀρξομαι λαμβάνεται συχνότατα καὶ ἀντὶ τοῦ σπανιωτάτου παθ. ἀρχθήσομαι.

99 Ἀσεβέω-ῶ (εἶμαι ἀσεβής)· Παρατ. ἠσέβειον-ουν. Μέλ. ἀσεθήσω. Ἄόρ. ἠσέβησα. Παρακ. ἠσέβηκα. Ὑπερσ. ἠσέβηκειν.

Παθ. ἀσεβέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἠσεβείμην-οῦμην. Παθ. ἄόρ. ἠτεβήθην. Παρακ. μετοχ. τὰ ἠτεβημένα, καὶ πλεον οὔ. — Ῥηματ. ἀσεβήμα, ἀσεβήσις.

ΣΗΜ. Τὸ ἀσεβῶ δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν, οὐδὲ τὸν παθ. μέλλοντα.

100 Ἀσθενέω-ῶ (εἶμαι ἀσθενής) ὁμαλόν· εὐρίσκεται δὲ μόνον ἐν τῇ ἐνεργητικῇ φωνῇ. — Ῥηματ. ἀσθένημα.

101 Ἀσκέω-ῶ (ἐργάζομαι, γυμνάζω), ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν πλὴν τοῦ μέσ. ἄόρ. ἠσκήσατο, ὅστις εὐρίσκεται παρ' Εὐριπίδῃ. — Ῥηματ. ἀσκημα, ἀσκησις, ἀσκητέος, ἀσκητής, ἀσκητήριον.

102 Ἀσπάζομαι (ἀποθ. μέσ.). Παρατ. ἠσπάζομην. Μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἠσπασάμην. Παρακ. ἠσπασμαι. Ὑπερσ. ἠσπασμην καὶ πλεον οὔ. — Ῥηματ. ἀσπασμα, ἀσπασμός, ἀσπαστός.

103 Ἀσσω καὶ ἀττ. ἄττω (ἀπὸ τοῦ ποιητ. ἀίσω=κινῶ μὲ ὀρμὴν, πηδῶ). Παρατ. ἠσσον καὶ ἀττ. ἠττον. Μέλ. ἄξω. Ἄόρ.

ἤξει. Ἀπαρεμ. ἤξει καὶ ἀΐζει (Πλατ.). Ἄλλοι τύποι δὲν εὐρίσκονται ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

104 Ἀτακτέω-ω (κάμνω ἀταξίας) ὁμαλόν· εὐρηται δὲ μόνον ἐν τῇ ἐνεργητικῇ φωνῇ· στερεῖται δὲ τῆς παθ. καὶ μέσης.—Ῥηματ. ἀτάκτημα.

105 Ἀτιμάζω ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν, καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.—Ῥηματ. ἀτιμασμός, ἀτιμαστός, ἀτιμαστέος, ἀτιμαστής, ἀτιμαστήρ.

106 Ἀτυχέω-ω (δὲν ἔχω τύχην, δὲν ἐπιτυχαίνω) ὁμαλόν· εὐρηται δὲ μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῇ παθ. καὶ μέση.—Ῥηματ. ἀτύχημα, ἀτύχησις.

107 Αὐαίνω (ξηραίνω). Παρατ. αὐαῖνον. Μέλ. αὐανῶ. Ἄόρ. αὐανα.

Παθ. καὶ μέσ. αὐαίνομαι. Παρατ. αὐαῖνόμην. Μέλ. παθ. αὐανθήσομαι. Ἄόρ. παθ. αὐάνθην. Παρακ. αὐασμαι. Ὑπερσ. αὐάσμην. Μέσ. μέλ. αὐανοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. αὐανάμην.—Ῥηματ. αὐασμός, αὐανσις, αὐαντή.

ΣΗΜ. Τὸ αὐαίνω δὲν δέχεται αὐξήσιν· ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφάνη εὐρηται παρατ. ἠαῖνον.

108 Αὐλέω (παίζω τὸν αὐλόν). Παρατ. ἠύλεον-ουν. Μέλ. αὐλήσω. Ἄόρ. ἠύλησα. Παρακ. ἠύληκα. Ὑπερσ. ἠύληκειν.

Παθ. καὶ μέσ. αὐλείται (=ἀκουεῖτους αὐλοῦντας Εὐριπ.) Παρατ. ἠύλειτο (Ξενοφ.). Μετοχ. αὐλούμενος καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. αὐλημα, αὐλησις, αὐλητήρ, αὐλητής, αὐλητρίς, αὐλήτρια, αὐλητήριον.

109 Αὐλίζομαι (μανδρίζομαι) ἀποθ. οὐδετ. Παρατ. ἠύλιζόμην. Μέσ. μέλ. αὐλίσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἠύλισάμην, καὶ παθ. ἠύλισθην. Παρακ. (ἠύλισμαι;).—Ῥηματ. αὐλισμός, αὐλιστήριος.

ΣΗΜ. Τὸ αὐλίζομαι εἶνε ἀποθετικόν· παρὰ ποιηταῖς ὅμως εὐρηται καὶ τὸ ἐνεργ. αὐλίζω.

110 Αὐξάνω καὶ σπανίως αὐξώ. Παρατ. ἠύξανον. Μέλ. αὐξήσω. Ἄόρ. ἠύξησα. Παρακ. ἠύξηκα. Ὑπερσ. ἠύξηκειν.

Παθ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι. Παρατ. ἠύξανόμην. Μέλ. παθ. (αὐξήθησομαι). Παθ. ἄόρ. ἠύξηθην. Παρακ. ἠύξημαι. Ὑπερσ. ἠύξημην. Μέσ. μέλ. αὐξήσομαι.—Ῥηματ. αὐξή, αὐξημα, αὐξήσις.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄορ. ἠύξήθην λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀχρόστου μέ-
σου ἠύξησάμην· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει καὶ παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ
τοῦ σπανίου παθ. αὐξήθησμαι.

111 Ἀρανίζω (κάμνω τι ἀρανές). Παρατ. ἠράνιζον. Μέλ.
ἀρανιῶ. Ἄορ. ἠράνισα. Παρακ. ἠράνισμα. Ὑπερσ. ἠρανίκειν.

Παθ. ἀρανίζομαι. Παρατ. ἠρανίζομην. Μέλ. παθ. ἀρανισθή-
σομαι. Ἄορ. παθ. ἠρανίσθην. Παρακ. ἠράνισμα. Ὑπερσ. ἠρανί-
σμεν. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλοντα δὲν
ἔχει).—Ῥηματ. ἀρανισμός, ἀράνισις, ἀρανιστός, ἀρανιστής.

112 Ἀφειδέω-ῶ (δὲν λυποῦμαι), ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν γρή-
σει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐνεργη-
τικὴν.

113 Ἀφίημι. Παρατ. ἀφίην-ἀφίεις-ἀφίει. κλπ. ζήτει ἴημι.

114 Ἀρικνέομαι-οῦμαι (ἔρχομαι, φθάνω) ζήτει ἰκνέομαι.

115 Ἀχθομαι (λυποῦμαι) ἀποθ. παθ. παρατ. ἠχθόμην. Μέσ.
μέλ. ἀχθέσομαι καὶ (ἀχθήσομαι λίσιγν.). Ἄορ. παθ. ἠχθέσ-
θην. Παρακ. ἠχθημα (μεταγεν.). Ὑπερσ. ἠχθήμην, καὶ πλέον οἶ·
ὁ δὲ παθ. μέλ. ἀχθεσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥημ.
ἄχθος, ἀχθηρός, ἀχθηδών.

B

116 Βαδίω (περιπατῶ). Παρατ. ἐβάδιζον. Μέσ. μέλ. βαδι-
οῦμαι. Ἄορ. ἐβάδισα. Παρακ. βεβάδιμα. Ὑπερσ. ἐβεβαδίκειν. (Μέ-
σσην καὶ ἀποθητικὴν διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ-
λων βαδιοῦμαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ με-
ταγενεστέρου βαδίσω· ἀλλὰ τὰ γ'. πρόσωπα σχηματίζονται καὶ
παθητικῶς· οἶον, ἡ ὁδὸς βαδίζεται).—Ῥηματ. βάδισμα, βα-
δισμός, βάδισις, βαδιστός, βαδιστέος, βαδιστής.

117 Βαίω (πατῶ). Παρατ. ἐβαίνον. Μέσ. μέλ. βήσομαι.
Ἄορ. βί'. ἐβην. Ὑποτ. βῶ. Εὐκτ. βάην. Προστ. βῆθι καὶ σύνθ.
κατάβηθι καὶ κατάβα. Ἀπαρέμφ. βῆναι. Μετοχ. βάς. Πα-
ρακ. βέβηκα. Ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Ὁ δὲ συγκεκομένος παρακείμε-

νης εὔρηται παρὰ τῶν πεζοῖς μόνον ἐν ὑποτακ. βεβῶ, καὶ μετροχῆ βεβῶς· ἐν συνθέσει δὲ εὔρηται καὶ ὁ παθ. ἐνεστώς ἀναβαίνεται. Παρακ. ἀναβεθεαμαι. Ἄορ. παθ. ἀναβάθη, ἀναβαθῆναι.— Ῥηματ. βῆμα, βάσις, βατὸς, βάτης, βάκτρον, βακτηρία, βαθμὸς, ἀναβάθρα, καταβάθρα, βάδην, βαθυηδὸν, βαδίζω, βιβάζω.

ΣΗΜ. Ἐπὶ δὲ ἐνεργητικῆς μεταβατικῆς σημασίας εὐρίσκεται καὶ ὁ ἐνεργ. μέλ. βήτω, καὶ Ἄορ. ἔθησα· εὔρηται δὲ καὶ παθ. παρακ. βέβασμαι, καὶ ἄορ. παθ. βασθῆναι, ἀλλ' εἶνε ἀδόκιμοι.

418 Βάλλω (ρίπτω). Παρατ. ἐβαλλον. Μέλ. βαλῶ καὶ (βαλῆτω μόνον παρὰ Ἀριστοφ. Σφῆκ.). Ἄορ. ἔ'. ἐβαλον. Παρακ. βέβληκα ὑπερσ. ἐβεβλήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι. Παρατ. ἐβαλλόμην. Μέλ. παθ. βληθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐβλήθην. Παρακ. βέβλημαι. Εὐκτ. βεβλήμην. Ὑπερσ. ἐβεβλήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβλήσομαι. Μέσ. μέλ. ἔ'. βαλοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἔ'. ἐβαλόμην.— Ῥηματ. βέλος, βολή, βελόνη, βόλος, βολεὺς, βολίς, βλητὸς, βλητέος, βλημα, βλητήρ, βλήδην (ἐπιρ.)

ΣΗΜ. Τὸ βάλλω ἔχει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση) καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ.· οἱ δὲ μέλλοντες βαλῶ καὶ βαλοῦμαι εὐρίσκονται πάντοτε σύνθετοι· ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἔ'. ἐβαλόμην σπανίως εὐρίσκεται ἀπλῶς, συνήθως δὲ σύνθετος.

419 Βάπτω (βουτῶ, βάψω). Παρακ. ἐβαπτον. Μέλ. βάψω. Ἄορ. ἐβαψα (παρακ. ἐλλείπει).

Παθ. βάπτομαι. Παρατ. ἐβαπτόμην. Μέλ. παθ. ἔ'. βαφήσομαι. Ἄορ. παθ. ἔ'. ἐβάφην καὶ ἄ. (ἐβάφθην Ἀριστοφ.). Παρακ. βέβαμμαι. Ὑπερσ. ἐβεβάμμην. (Μέσση διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. βαφή, βάμμα, βάψις, βαπτὸς, βάπτης, βαφεὺς, βαπτήσιον, βαφεῖον.

420 Βαρύνω. Παρατ. ἐβαρυνον. Μέλ. βαρυνῶ. Ἄορ. ἐβαρῦνα.

Παθ. βαρύνομαι. Παρατ. ἐβαρυνόμην. Μέλ. παθ. βαρυνθήσομαι. Ἄορ. ἐβαρύνθην. Παρακ. βέβαρηται. (Πλατ.) καὶ πλέον οὔ. (Ὁ δὲ μέλ. βαρήσω. Ἄορ. ἐβάρησα. Παρακ. βεβάρηκα. Ὑπερσ. ἐβεβαρήκειν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ὡς καὶ ὁ ἐνεστώς βαρέω-ῶ).

121 Βασανίζω (δοκιμάζω). Παρατ. ἐβασάνιζον. Μέλ. (βασανίσω) καὶ ἀττ. βασανιῶ. Ἄορ. ἐβασάνισα. Παρακ. βεβασάνικα. Ὑπερσ. ἐβεβασανίκειν.

Παθ. βασανίζομαι. Παρατ. ἐβασανίζομην. Μέλ. παθ. βασανίσθην. Ἄορ. παθ. ἐβασανίσθην. Παρακ. βεβασάνισμαι. Ὑπερσ. ἐβεβασάνισμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλοντα δὲν ἔχει).— Ῥηματ. βασανισμός, βασανιστής, βασανιστήρ, βασανιστήριον.

122 Βασιλεύω (εἶμι βασιλεύς) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα — Ῥηματ. βασιλεία, βασιλευτός, βασιλεύτωρ.

123 Βαστάζω (σηκώνω). Παρατ. ἐβάσταζον. Μέλ. βαστάσω ἄορ. ἐβάστασα.

Παθ. βαστάζομαι. Παρατ. ἐβασταζόμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. βαστάζω. Ἄορ. ἐβάσταξα. Παθ. μέλ. βασταχθήσομαι. Ἄορ. ἐβαστάχθην, καὶ ἑ'. ἐβαστάγην. Παρακ. βεβάσταγμα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων καὶ γίνονται ἀπὸ τῆς ρίζης βασταγ.— Ῥηματ. βάσταξ, βάσταγμα, βαστακτής, βαστακτός.

124 Βιάζομαι (ἀποθ. ἐνεργ. καὶ παθ.). Παρατ. ἐβιάζομην. Μέσ. βιάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐβιασάμην καὶ παθ. ἐβιάσθην. Παρακ. βεβιάσμαι. Ὑπερσ. ἐβεβιάσμην, καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. βιασμός, βιαστός, βιαστής.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. σπανίως λαμβάνονται καὶ παθητικῶς, ὁ δὲ παθ. ἄορ. λαμβάνεται πάντοτε παθητικῶς· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει πάντοτε ἐνεργ. σημασίαν· εὔρηται δὲ καὶ μέλ. ἀττ. βιάται (Πλατ.)· ἀλλ' οὗτος ἴσως γίνηται ἐκ τοῦ ποιητ. βιάομαι· ὦμαι. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὔρηται καὶ ὁ παθ. μέλ. βιασθήσομαι. Τὸ δὲ ἐνεργητικὸν βιάζω, μέλ. βιάσω, ἄορ. ἐβίασα εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ σπανιώτατα τῶν πεζῶν.

125 Βιβάω (κάμνω τι νὰ κινήσῃ, φέρω). Παρατ. ἐβίβαζον. Μέλ. (βιβάζω) καὶ συνηθ. βιβῶ. Ἄορ. ἐβίβασα. Μέσ. μέλ. βιβάσομαι καὶ σπαν. βιβῶμαι. Μέσ. ἄορ. ἐβιβασάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. βιβασθήσομαι. Ἄορ. ἐβιβάσθην. Παρακ. βεβίβασμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.— Ῥηματ. βίβασις, βιβαστής.

126 Βιβρώσκω (τρώγω). Παρατ. ἐβίβρωσκον. Μέλ. ἐδομμαι. Ἄορ. ἐβρωγον. Παρακ. βέβρωκα. Ὑπερσ. ἐβεβρώκειν.

Ππαθ. βιβρώσκομαι. Παρατ. ἐβιβρωσκόμην. Ἄορ. παθ. (ἐβρώθην). Παρακ. βέβρωμαι. Ὑπερσ. ἐβεβρώμην καὶ πλέον οὐ. Ἀνάττικος δὲ εἶνε ὁ παθ. ἄορ. ἐβρώθην. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις

εὐρηται καὶ μέλ. βρώσω. Ἄόρ. ἐβρωσα. Μέσ. μέλ. βρώσομαι. Παθ. μέλ. βρωθήσομαι, καὶ β'. ἄόρ. ἐβρων—Ῥηματ. βρώμα, βρώμα, βρώσις, βρωτός, βρωπέος, βρωτήρ.

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. ἔδομαι καὶ ἄόρ. ἔφαγον εἶνε ἴδιοι τοῦ ἐσθίω, οὗς οἱ Ἄττικοὶ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ βιβρώσκω.

127 *Βιώω-ῶ* (ζῶ). Παρατ. ἐβίοον-ουν. Μέλ. βιώσομαι. Ἄόρ. ἐβίωσα καὶ συνήθως ἄόρ. β'. ἐβίων. Ὑποτ. βιῶ-βιῶς. Εἰκτ. βιῶν. Ἀπαρεμφ. βιώναι. Παρακ. βεβίωκα. Ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. παρακ. βεβιώται μοι (Δημ.), συνήθ. μετοχ. βίος βεβιωμένος, τὰ βεβιωμένα. Παθ. μέλ. βίος βιωθησόμενος· ὁ δὲ ἐνεστώς βιωῦμαι ἔχει μέσην σημασίαν καὶ μέσ. ἄόρ. ἐβιωσάμην (ἀνέζησα)· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ μέλ. βιώσω.—Ῥηματ. βίωσις, βιωτός, βιωτέον.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. εἶνε συνήθεις παρὰ τοῖς μεταγενετέροις καὶ σπανίως παρὰ τοῖς Ἄττικοῖς· ἀναπληροῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ βιοτεύω ἢ ζῶ.—Τὸ ἀπαρέμφρατον βιώναι λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀντὶ ἐνεστώτος.

128 (*Βιώσκομαι*) καὶ *ἀναβιώσκομαι* ἔχουσιν ἀμετάβατον σημασίαν (*ἀναζῶ*), καὶ μεταβατικὴν (=ζωογονῶ) καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ἀ. σημασίας ἔχει τὸν ἄόρ. β'. ἐβίων, ἐπὶ δὲ τῆς β'. τὸν μέσον ἄόρ. ἀ. ἐβιωσάμην· ὁ δὲ μέλ. εἶνε ἀμφίβολος. Τὸ δὲ ἐνεργ. ἀναβιώσκω. Μέλ. ἀναβιώσω. Ἄόρ. ἀναβίωσα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

129 *Βλάπτω* (πεδικλόνω, ἐμποδίζω). Παρατ. ἐβλαπτον. Μέλ. βλάψω. Ἄόρ. ἐβλαψα. Παρακ. βέβλαφα (Δημ.) καὶ ἐβλαφα (ἐπιγραφ).

Παθ. βλάπτομαι. Παρατ. ἐβλαπτόμεν. Μέλ. παθ. β'. βλαβήσομαι (Ἰσοκρ.) καὶ συννηθέστερ. ὁ μέσ. βλάψομαι. Ἄόρ. παθ. ἐβλάφθην καὶ β'. ἐβλάβην. Παρακ. βέβλαμμαι. Ὑπερ. ἐβεβλάμμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβλάψομαι (Ἰπποκρ. καὶ Γαλην.)—Ῥημ. βλάβη, βλαπτήριος.

ΣΗΜ. Τὸ βλάπτω δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν μέσην διάθεσιν· ὁ δὲ μέσος μέλ. ἔχει παθ. σημασίαν.

130. *Βλαστάνω* (ἀμεταβ.) Παρατ. ἐβλάστανον. Μέλ. βλαστήσω. Ἄόρ. β'. ἐβλαστον καὶ ἀ. (βλαστῆσαι). Παρακ. βεβλάστηκα καὶ ἐβλάστηκα. Ὑπερσ. ἐβεβλαστήκειν καὶ ἐβλαστήκειν.—Ῥηματ. βλάστη, βλάστημα, βλάστησις.

ΣΗΜ. Τὸ βλαστάνω παθ. καὶ μέσῃν διάθεσιν καὶ φωνὴν ἔν ἔχει. Ἡ δὲ μετοχ. βλαστουμένη γίνεται ἀπὸ τοῦ ποιητ. βλαστέω ὦ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. βλαστήσομαι, καὶ ἀόρ. παθ. ἐβλαστήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ὁ δὲ παρακ. βεβλάστηκα εἶνε συνηθέστερος τοῦ ἐβλάστηκα.

131 *Βλέψω*. Παρατ. ἐβλεπον. Μέλ. (βλέψω) καὶ συνηθέστ. βλέψομαι. Ἀόρ. ἐβλεψα.

Μέσ. καὶ σπανίως παθ. βλέπομαι. Παρατ. ἐβλεπόμην. Μέσ. μέλ. βλέψομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐβλεψάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. βέβλεφα (Στοβ.), καὶ παθ. βέβλεμμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐβλέφθην (Πλουτ.) εἶνε μεταγενεστέροι.— Ῥηματ. βλέμμα, βλέψις, βλεπτός, βλέφαρον, βλεφαρίς.

ΣΗΜ. Τὰ παθ. καὶ μέσα τοῦ βλέπω εὐρίσκονται πάντοτε σύνθετα (ὑπὸ, ἀπὸ, περί) ἐν παθητικῇ δὲ διαθεσὶ εὐρήται μόνον ὁ παθ. ἐνεστώ, καὶ αὐτὸς σπανίως.

132 *Βλίττω* (~~τρώγω~~^{τρώγω} μέλι). Παρατ. ἐβλίττων. Μέλ. (βλίσω;) Ἀόρ. ἐβλισα, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. βλίττεται εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος γράφουσι νῦν βλίττω ἀντὶ βλίττω.

133 *Βλώσκω* ποιητ. (πορεύομαι). Παρατ. ἐβλώσκον. Μέλ. εἴ. μολοῦμαι. Ἀόρ. εἴ. ἐμολον. Παρακ. μέμβλωκα. Ὑπερσ. ἐμεμβλώκειν. (Παθ. καὶ μέσῃν διάθεσιν δὲν ἔχει.) Ῥηματ. βλώσις, βλωθρός.

134 *Βοάω-ῶ* (βοῶζω, φωνάζω). Παρατ. ἐβόαον-ων. Μέσ. μέλ. βοήσομαι. Ἀόρ. ἐβόησα.

Παθ. καὶ μέσ. βοώμενος, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. βοήσω, καὶ παρακ. βεβόηκα, καὶ παθ. βεβόημαι. Ἀόρ. παθ. ἐβόηθην, καὶ μέσ. ἐβοήσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. βόησις, βοητή.

135 *Βοηθῶ* (τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν παθ. καὶ μέσῃν διάθεσιν καὶ φωνήν· ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. βοηθοῦμαι εἶνε μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. βοήθημα.

136 *Βόσχω* (ὀδηγῶ εἰς τὴν βοσκὴν ἢ φυλάττω ζῶα). Παρατ. ἐβόσκον. Μέλ. βοσκήσω.

Παθ. καὶ μέσ. βόσκομαι. Παρατ. ἐβόσκόμην. Ἀόρ. παθ. ἐβο-

σκήθην (Τραγ.), και πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. βοσκηθήσομαι, και μέσ. βοσκήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐβοσκησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστετέρων.— Ῥηματ. βοσκός, βοσκάς, βοσκή, βόσκημα, βόσκησις, βοσκήτωρ.

137 *Βουλεύω* (συμβουλεύω, συσκέπτομαι) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει και τὰς τρεῖς διαθέσεις και φωνάς (ἐνεργ. παθ. και μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος και τοῦ παθ. ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. μέλ. τίθεται ὁ μέσ. μέλ., ὅστις ἔχει και παθ. σημασίαν.— Ῥηματ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτής, βουλευτός, βουλευτέον, βουλευτήριος, βουλευτήριον.

138 *Βούλομαι* (θέλω) ἀποθ. Παρρατ. ἐβουλόμην και (ἠβουλόμην.) Μέσ. μέλ. βουλήσομαι. Ἄορ. ἑ'. ἐβουλήθην. Παρρακ. βεβούλημαι. Ὑπερσ. ἐβεβουλήμην.— Ῥηματ. βουλή, βούλημα, βούλησις, βουλητός, βουλητέος.

139 *Βραδύνω* (ἀργῶ). Παρρατ. ἐβράδυνον Μέλ. βραδυνῶ. Ἄορ. ἐβράδυνα. Παρρακ. βεβράδυνα (Λουκ.). Παθ. ἐνεστ. βραδύνεται (Σοφοκλ.), και πλέον οὐ.

140 *Βράζω* και βράσσω και ἀττ. βράττω. Παρρατ. ἐβράζον, ἐβρασσον και ἐβραττον. Μέλ. βράσω. Ἄορ. ἐβρασα.

Παθ. βράζομαι και βράσσομαι και βράττομαι. Παρρατ. ἐβράζομην, ἐβρασσομην και ἐβραττόμην. Μέλ. παθ. βρασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐβράσθην. Παρρακ. βέβρασμα. Ὑπερσ. ἐβεβράσμη. — Ῥηματ. βρασμός, βράσμα, βράσις, βράστις.

ΣΗΜ. Μόνον ὁ ἐνεστώς βράσσω και βράττω και ὁ μέσ. ἐνεστ. βράσσομαι εἶνε τῶν ἀρχαίων πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶνε τῶν μεταγενεστετέρων· ὁ δὲ ἐνεργ. παρρακ. και ὑπερσ. ὅλως ἐλλείπουσιν.

141 *Βρέμω* (βοῦζω, συρίζω, οὐρλιάζομαι). Παρρατ. ἐβρεμον. Μέσ. ἐνεστ. βρέμομαι και πλέον οὐ. Προσχηματισμός τούτου εἶνε τὸ βρομέω-ῶ παρρατ. ἐβρόμεον-ουν.

ΣΗΜ. Τὸ βρέμω, ὡς και τὸ βρομέω, εἶνε ποιητικόν.

Βρεθύνομαι (ἀποθ.—κορδύνομαι). Παρρατ. ἐβρεθύνομην, και πλέον οὐ.

142 *Βρέχω* (νοτίζω και παρὰ τοῖς μεταγεν.—τῷ ὕω). Παρρατ. ἐβρεχον. Μέλ. βρέξω. Ἄορ. ἐβρεξα. Παρρακ. (βέβρεχα).

Παθ. βρέχομαι. Παρρατ. ἐβρεχόμην. Μέλ. παθ. βρεχθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐβρέχθη και ἑ'. ἐβράχην. (μεταγεν.). Παρρακ. βέβρεγ-

μακ. Ὑπερσ. ἐθεβρέγγην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ἄλγ. δὲν ἔχει.)—Ῥηματ. βροχῆ, βρέγμα, βρέξις.

Βρίθω (εἶμαι βραῦς, γεμάτος). Παρατ. ἐβρίθον. Μέλ. βρίσω. (Ἄορ. ἐβρίσα. Παρακ. β'. θεβρίθα. Ὑπερσ. ἐθεβρίθην, καὶ πλέον οὐ. Τὸ δὲ παθ. βρίθωμαι εἶνε ποιητικόν.—Ῥηματ. βρίθος.

143 Βρυχάομαι-ῶμαι (οὐρλιάζομαι) ἀποθ. ἀμετάβ. Παρατ. ἐβρυχάομην-ῶμην. Μέσ. ἄορ. ἐβρυχησάμην. Παθ. ἄορ. ἐβρυχήθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. βρυχῆσομαι εἶνε λίαν μεταγενέστερος· εὐρεται δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ ὁ παρακ. βέβρυχα ἀντί ἐνεστ.. Ὑπερσ. ἐθεβρύχειν.—Ῥηματ. βρυχηθμός, βρύχημα, βρυχητής, βρυχηδόν.

144 Βρύω (εἶμαι γεμάτος). Παρατ. ἐβρυον, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. βρύσω. Ἄορ. ἐβρυσα εἶνε Ὀμηρικοί.

145 Βυνέω-ῶ (παραγεμίζο). Παρατ. ἐβύνσον-ουν· τὰ δὲ λοιπὰ δανείζεται ἀπὸ τοῦ βύω· ζήτει βύω.

146 Βύω (στουππῶνω). Παρατ. ἐβυον. Ἄορ. ἐβυσα. καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. βύσω, καὶ ἄορ. παθ. ἐβύσθην (Λουκ.). Παρακ. βέβυσμαι (Λουκ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. βύσμα, βύσις, βύστερα.

Γ

147 Γαμῶ-ῶ (νυμφεύομαι). Παρατ. ἐγάμεον-ουν. Μέλ. γαμῶ. Ἄορ. ἐγάμησα. Παρακ. γεγάμηκα. Ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν.

Μέσ. γαμέομαι-οῦμαι (ὑπανδρεύομαι). Παρατ. ἐγαμέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. γαμοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐγγημάμην. Παρακ. γεγάμημαι. Ὑπερσ. ἐγεγαμήμην. (Οἱ μεταγενέστ. ἔλεγον. Μέλ. γαμήσω. Ἄορ. ἐγγημα. Ἄορ. παθ. ἐγαμήθην).—Ῥηματ. γαμβρός, γαμετή, γαμέτης.

148 Γείνομαι (=γενῶμαι) ποιητικόν· παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις Ἀττικοῖς εὐρίσκεται μόνον ἢ μετοχὴ τοῦ μέσ. ἄορ. αἰ. οἱ γεινάμενοι=οἱ γεννήσαντες.

149 Γελάω-ῶ. Παρατ. ἐγέλαον-ων. Μέλ. γελάσομαι. Ἄορ. ἐγέλασα.

Παθ. γελάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐγελάομην-ῶμην. Ἄορ. παθ. ἐγελάσθην. καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. γελάσω. Παθ. μέλ. γελασ-

θήσομαι. Παρακ. γεγάσμαι (Λουκ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων* ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὄλωσ ἑλλείπουσι.—Ῥηματ. γέλασμα, γελαστός, γελαστέος, γελαστής, γελάστρια.

150 Γέμω (εἶμαι γεμάτος). Παρατ. ἐγεμον, καὶ πλέον οὐ τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῦ ἀπὸ τοῦ γεμίζω.—Ῥηματ. γέμος, γόμος.

151 Γεννάω-ῶ ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)* στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. γέννημα, γέννησις, γεννητός, γεννήτωρ.

152 Γεύω (δίδω εἰς τινα νά γευθῆ). Παρατ. ἐγευον. Μέλ. γεύσω. Ἄορ. ἐγευσα.

Μέσ. γεύομαι (ἐγώ). Παρατ. ἐγευόμην. Μέσ. μέλ. γεύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐγευσάμην. Παρακ. γέγευμαι. Ὑπερσ. ἐγεγεύμην καὶ πλέον οὐ* ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐγεύσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. γεῦμα, γεῦσις, γευστός, γευστής, γευστήριον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἐνεστώς, παρακ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνονται ἐνίοτε καὶ παθητικῶς.

153 Γεωργέω-ῶ ὀμαλόν* δὲν ἔχει δὲ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.—Ῥηματ. γεώργημα.

154 Γηθέω-ῶ (χαίρω). Παρατ. ἐγήθεον-ουν. Μέλ. γηθήσω. Ἄορ. ἐγήθησα. Παρακ. ἔ'. γέγηθα. Ὑπερσ. ἐγεγήθειν. (Μέσσην καὶ παθ. διαθέσιν καὶ φωνὴν* δὲν ἔχει).—Ῥηματ. γῆθος, γηθοςύνη.

ΣΗΜ. Τὸ γηθέω εἶνε ποιητικόν* παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφαις εὐρίσκειται μόνον ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. με σημασίαν ἐνεστῶτος.

155 Γηράσκω (καὶ γηράω-ῶ). Παρατ. ἐγήρασκον καὶ (ἐγήραον-ων). Μέλ. γηράσομαι καὶ σπαν. γηράσω. Ἄορ. ἐγήρασα. Ἄπαρεμφ. γηράσαι καὶ συνθηθέστερον γηράναι. Παρακ. γεγήρακα. Ὑπερσ. ἐγεγηράκειν.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστ. γηράσκω εἶνε συνθηθέστερος παρὰ τοῖς πεζοῖς τοῦ γηρῶ σημαίνει δὲ γίνομαι γέρον* ὁ δὲ παρακ. γεγήρακα σημαίνει εἶμαι γέρον* ὁ δὲ ἄορ. ἐγήρασα σημαίνει ἐνίοτε τὸ ἐποίησά τινα γέροντα (Αἰσχ. κ.τ.). Τὸ ἀπαρεμφ. γηράναι προτιμάτκι τοῦ γηρῶσαι καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄορ. ἔγηρα κλινομένου κατὰ τὰ εἰς μι.

156 Γηροβασκῶ (γηροτροφῶ) ὀμαλόν* δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.

157 *Γίγνομαι* καὶ (γίνομαι). ἀποθ. οὐδετ. Παρατ. ἐγιγνόμην καὶ ἐγινόμην. Μέσ. μέλ. γενήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἅ'. ἐγενόμην. Παρακ. γεγένημαι καὶ γέγονα. Ὑπερσ. ἐγεγενήμην καὶ ἐγεγόνειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐγενήθην εἶνε μεταγενέστερος.—Ῥηματ. γόνος, γονή, γονεὺς, γένος, γένεσις, γενετὸς, γενέτης, γενέτωρ, γένεθλον, γενέθλιον, γενέτειρα.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν γίνομαι εἶνε τῶν ἀρχαίων καὶ μέσων Ἀττικῶν, ὁ δὲ γίνομαι τῶν Δωρ. Ἴων. καὶ τῶν νέων Ἀττικῶν καὶ ἐνίστε τῶν μέσων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους· ἐκ τῶν δύο παρκειμένων τὸν μὲν γέγονα μεταχειρίζεται πάντοτε σχεδὸν ὁ Πλάτων, τὸν δὲ γέννημαι πάντοτε ὁ Θουκυδίδης· ὁ δὲ παρακ. γέγονα καὶ ὁ ἄορ. ἐγενόμην τίθενται καὶ εἰς τὸ εἶμαί.

158 *Γινώσκω* καὶ (γινώσκω). Παρατ. ἐγίνωσκον καὶ (ἐγίνωσκον). Μέσ. μέλ. γνώσομαι. Ἄορ. ἅ'. ἔγνω. Ὑποτ. γνῶ-γνῶς. Εὐκτ. γνοίην. Προστ. γνώθι. Ἀπαρέμφ. γνῶναι. Μετοχ. γνούς. Παρακ. ἔγνωκα. Ὑπερσ. ἐγνώκειν.

Παθ. γιγνώσκομαι καὶ (γινώσκομαι.) Παρατ. ἐγιγνώσκωμην καὶ (ἐγίνωσκωμην). Παθ. μέλ. γνωσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐγνώσθην. Παρακ. ἔγνωσμαι. Ὑπερσ. ἐγνώσμην.—Ῥηματ. γνώμη, γνώμων, ἀνάγνωσμα, γνώσις, γνωστός, γνωστέος, γνώστης, γνωστήρ, ἀναγνωστήριον.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν γινώσκω εἶνε τῶν ἀρχαίων καὶ μέσων Ἀττικῶν· ὁ δὲ γινώσκω τῶν Δωρ. Ἴων. καὶ νέων Ἀττικῶν καὶ ἐνίστε καὶ τῶν μέσων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.

159 *Γλιγχομαι* (ἐπιθυμῶ) ἀποθ.. Παρατ. ἐγλιγόμην καὶ πλέον οὐ.

160 *Γλυκαίνω* (μεταγεν.). Παρατ. ἐγλύκαινον. Μέλ. γλυκανῶ. Ἄορ. ἐγλύκανα.

Παθητικὰ γλυκαίνομαι. Παρατ. ἐγλυκαινόμην. Μέλ. παθ. γλυκανθήσομαι. Ἄορ. ἐγλυκάνθην. Παρακ. γεγλύκασμαι. Ὑπερσ. ἐγεγλυκάσμην. Μέσ. ἄορ. ἐγλυκανάμην.—Ῥηματ. γλύκασμα, γλυκασμὸς, γλύκανσις.

ΣΗΜ. Τὸ γλυκαίνω καὶ πάντες οἱ χρόνοι αὐτοῦ εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

161 *Γλύφω* (σκαλίζω εἰς πέτρας). Παρατ. ἔγλυφον. Μέλ. γλύψω. Ἄορ. ἐγλύψα. Παρακ. (γέγλυρα;) καὶ ἐγλύρα; Ὑπερσ. (ἐγεγλύφειν;) καὶ ἐγλύφειν;

Παθ. γλύφομαι. Παρατ. ἐγλυφόμην. Παθ. μέλ. γλυφθήσομαι.
Ἄορ. παθ. ἐγλύφθην. Παρακ. γέγλυμμαι. Ὑπερσ. ἐγεγλύμμην.
Μέσ. ἄορ. ἐγλυψάμην (Θεόκρ.)—Ῥηματ. γλυφή, γλύφανον, γλυ-
φεύς, γλυφίς, γλύμμα, γλυπτός, γλύπτῆς, γλυπτῆρ, γλυφεῖον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ μέσος ἄορ. ἔχει μέσῃ σημασίαν·
ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι παθητικῆν. Ὁ δὲ μέσος μέλλων ἐλλείπει.

162 Γνάμπτω (κάμπτω). Παρατ. ἐγναμπτον. Μέλ. γνάμψω.
Ἄορ. ἐγναμψα.

Παθ. καὶ μέσ. γνάμπτομαι. Παρατ. ἐγναμπτόμην. Μέλ. παθ.
γναμψθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐγάμψθην. Μέσ. μέλ. γνάμψομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐγναμψάμην (ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ
μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. γνάμψις, γναμπτός.

163 Γράφω. Παρατ. ἔγραφον. Μέλ. γράψω. Ἄορ. ἔγραψα.
Παρακ. γέγραφα. Ὑπερσ. ἐγεγράφειν.

Παθ. καὶ μέσ. γράφομαι. Παρατ. ἐγραφόμην. Μέλ. παθ. θ'.
γραφθήσομαι. Ἄορ. παθ. θ'. ἐγράφη. Παρακ. γέγραμμαι. Ὑπερσ.
ἐγεγράμμην. Μέσ. μέλ. γράφομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. γεγράφομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐγραψάμην.—Ῥηματ. γραφή, γραφεύς, γραφεῖον. γράμ-
μα, γραμμῆ, γραπτός, γραπτέος, γραπτῆρ, γραφίς.

ΣΗΜ. Τὸ γράφω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς
(ἐνεργ. παθ. καὶ μέσῃ) καὶ τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα· στερεῖται δὲ τοῦ
ἀ. παθ. μέλ. καὶ ἀορίστου· ἀντ' αὐτῶν δὲ τίθενται οἱ θ'. Εὐρηται δὲ καὶ
ἐνεργ. παρακ. γεγράφηκα· ἀλλ' εἶνε ἀδύκιμος.

164 Γυμνάζω. Παρατ. ἐγύμναζον. Μέλ. γυμνάσω. Ἄορ. ἐγύ-
μνασα. Παρακ. γεγύμνακα. Ὑπερσ. ἐγεγυμνάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. γυμνάζομαι. Παρατ. ἐγυμναζόμην. Μέλ. παθ.
γυμνασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐγυμνάσθην. Παρακ. γεγύμνασμαι.
Ὑπερσ. ἐγεγυμνάσμην. Μέσ. μέλ. γυμνάσομαι. —Ῥηματ. γύ-
μνασμα, γύμνασις, γυμναστός, γυμναστέος, γυμναστής, γυμνα-
στήριον.

ΣΗΜ. Τὸ γυμνάζω ἔχει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς ἐν χρήσει
(ἐνεργ. παθ. καὶ μέσῃ)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος καὶ τοῦ
μέσου ἀορίστου· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου ἄορ. τίθεται ὁ παθ. ἄορ. ὅστις ἔχει
καὶ μέσῃ σημασίαν.

Δ

165 Δαίρω ζήτει δέρω.

166 Δάκνω (δαγκώνω). Παρατ. έδακνον. Μέσ. μέλ. δήξομαι.
'Αόρ. έ'. έδακον.

Παθ. δάκνομαι. Παρατ. έδακνόμην. Μέλ. παθ. δηθήσομαι.
'Αόρ. παθ. έδήχθην. Παρακ. δέδηγμα. 'Υπερσ. έδεδήγμην.—
'Ρηματ. δάκος, δήγμα, δηγμός, δήξις, δήκτης, δηκτήριος.

ΣΗΜ. Μέσση διάθεσιν και ένεργ. παρακ. και ύπερσ. και μετ' ολίγ.
μέλ. δέν έχει· ό δε δεδηγώς είνε τών μεταγενεστέρων· ό δε μέσος μέλ. δή-
ξομαι έχει ένεργ. σημασίαν και τίθεται άντι του έλλείποντος ένεργ. δήξω.

167 Δακρύω. Παρατ. έδάκρουν. Μέλ. δακρύσω. 'Αόρ. έδά-
κρυσα.

Παθ. και μέσ. δακρύομαι. Παρατ. έδακρούμην. Παρακ. δεδά-
κρυμαι. Μετοχ. δεδακρυμένος, και πλέον ού' έ δε ένεργ. παρακ.
δεδάκρυκα. Μέσ. μέλ. δακρύσομαι. Μέσ. άόρ. έδακρυσάμην είνε
τών μεταγενεστέρων.—'Ρηματ. δάκρυμα, δακρυτός.

ΣΗΜ. Μόνον ό παθ. ένεστώς λαμβάνεται και μέσως και είνε ίσος τῆ
ένεργ' ό δε παθ. πικρα. σημαίνει· εϊμή έμπλεως δακρύων.

168 Δαμάζω. Παρατ. έδάμαζον. Μέλ. δαμάσω και (δαμῶ.).
'Αόρ. έδάμασα. Παρακ. δέδημα. 'Υπερσ. έδεδημίην.

Παθ. και μέσ. δαμάζομαι. Παρατ. έδαμαζόμην. 'Αόρ. παθ.
έδαμάσθην. Παρακ. δεδάμασμαι. Μέσ. άόρ. έδαμασάμην και πλέον
ου' ό δε παθ. μέλ. δαμασθήσομαι. Μέσ. μέλ. δαμάσομαι. Μέσ.
'Αόρ. έδαμασάμην είνε ποιητικοί και μεταγεν. 'Ρηματ. δάμαρ,
δαμασμός, δάμασις, δαμαστός, δαμάτωρ, δαμαστήρ, δάμαλις,
δαμαλις, δαμάτειρα.

ΣΗΜ. Ποιητ. είνε και τὸ δαμνάω και δάμνημαι. Παθ. δάμναμαι. 'Αόρ.
παθ. έδημήθην και έδάμην. Μετ' ολίγ. μέλ. δε δεδαμήσομαι. Παρακ. δέ-
δημα.

169 Δανείζω. Παρατ. έδάνειζον. Μέλ. δανείσω. 'Αόρ. έδά-
νεισα. Παρακ. δεδάνεικα. 'Υπερσ. έδεδανείκειν.

Μέσ. δανείζομαι. Παρατ. έδανειζόμην. Μέσ. μέλ. δανείσομαι.
Μέσ. άόρ. έδανεισάμην. Παρακ. δεδάνεισμαι. 'Υπερσ. έδεδανείσ-

μην. (Παθ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. δάνεισμε, δανεισμός, δανειστής, δανειστρία.

170 Δαπανᾶω-ῶ (ἐξοδεύω) ὁμαλόν, ἔγον καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγου μέλλοντος.— Ῥηματ. δαπάνημα, δαπάνησις, δαπανητής.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον δαπανῶμαι σημαίνει δαπανῶ ἐκ τῶν ἰδίων.

171 Δαρθάνω (κοιμῶμαι). Παρατ. ἐδάρθανον. Μέσ. μέλ. (δαρθήσομαι;). Ἄορ. β. κατέδαρθον Παρακ. δεδάρθηκα. Ὑπερσ. ἐδεδαρθήκειν, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. ἀορ. ἐδάρθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Τὸ δαρθάνω σπανιώτατα εὐρίσκεται ἀπλοῦν παρὰ τοῖς πεζοῖς, συνήθως δὲ σύνθετον.

172 Δεῖ ζήτει δέω.

173 Δατέομαι-οὔμαι (μοιράζω) ἀποθ. Παρατ. ἐδατεόμην-οὔμην. Μέσ. μέλ. δάσομαι. Μέσ. ἀορ. ἐδασάμην. Παρακ. δέδασμαι. Ὑπερσ. ἐδεδάσμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. ἀορ. ἐδάσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρακ. λαμβάνονται ἐνίοτε καὶ κλοητικῶς. Πάντες δὲ οἱ χρόνοι τούτου εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν νέων Ἰώνων, πλην τοῦ μέσου Ἄορ., ὅστις εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις Ἀττικοῖς.

174 Δέδοικα (παρακ. ἀντὶ ἐνεστ.=φοβοῦμαι) καὶ δέδια. Πληθ. δεδιάμεν καὶ δέδιμεν, δέδιτε, δεδιάσι. Προστ. δέδιθι, δεδίτω. Ὑποτ. δεδίω. Εὐκτ. δεδιείην. Ἀπαρέμφ. δεδιέναι. Μετοχ. δεδιώς. Ὑπερσ. ἐδεδοίκειν καὶ ἐδεδιειν. γ'. πληθ. προσ. ἐδέδισαν καὶ ἐδεδίσαν. Μέλ. δείσομαι (ἐπικ.). Ἄορ. ἐδισσα καὶ πλέον οὐ.

ΣΗΜ. Ὁ δέδοικα εἶνε παρακ. τοῦ ἀγρήστου δείδω καὶ ἔχει παθητικὴν σημασίαν.

175 Δεῖκνυμι καὶ δεικνύω. Παρατ. ἐδείκνυν καὶ ἐδείκνυον. Μέλ. δεῖξω. Ἄορ. ἐδειξα. Παρακ. δέδειχα. Ὑπερσ. ἐδεδειχίην.

Παθ. καὶ μέσ. δεικνυμαι. Παρατ. ἐδεικνύμην. Παθ. μέλ. δειχθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδείχθην. Παρακ. δέδειγμαί. Ὑπερσ. ἐδεδείχμην. Μέσ. μέλ. δεῖζομαι. Μέσ. ἀορ. ἐδειζάμην. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηται καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδειξομαι.— Ῥηματ. δείγμα, δείξις, δείκτης, δεικτήριος.

176 Δειπνέω-ω (δειπνῶ ἐγώ). Παρατ. ἐδειπνεον-ουν. Μέλ. δειπνήσω. Ἄορ. ἐδειπνησα. Παρακ. δεδείπνηκα. Ὑπερσ. ἐδειπνήκειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. δειπνήσομαι καὶ παρακ. δεδειπνημένος εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. δειπνητός, δειπνήτης, δειπνητήριον.

177 Δειπνίζω (δίδωμί τιμιν δειπνον). Παρατ. ἐδειπνίζον. Μέλ. δειπνίσω. Ἄορ. ἐδειπνισα. Παρακ. δεδείπνικα. Ὑπερσ. ἐδειπνίσκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παθ. παρακ. δεδειπνισμένος εἶνε τῶν μεταγενεστέρων).—Ῥηματ. δειπνῆτις-ιδος (ή).

178 Δέμω ποιητ. (κτιζώ). Παρατ. ἐδεμον. Ἄορ. ἐδειμα. Παρακ. δέδημα. Ὑπερσ. ἐδεδήμειν.

Παθ. καὶ μέσ. δέμομαι. Παρατ. ἐδεμόμην. Ἄορ. παθ. ἐδημήθην. Παρακ. δέδημημαι. Ὑπερσ. ἐδεδήμηειν. Μέσ. ἄορ. ἐδειμάμην καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. δόμος, δομή, δῶμα, δῶμος.

179 Δεξιόομαι-οῦμαι (πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς μου τὴν δεξιάν τινος) ἀποθ. μέσ. Παρατ. ἐδεξιόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. δεξιώσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδεξιώσάμην. Παρακ. δεδεξιόομαι. Ὑπερσ. ἐδεδεξιόμην. Παθ. μέλ. δεξιωθήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐδεξιώθηθην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. δεξιώμα, δεξιώσεις.

ΣΗΜ. Μόνον ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. ἔχουσι παθητικὴν σημασίαν· οἱ δὲ ἄλλοι ἔχουσι μέσσην.

180 Δέρκομαι ποιητ. καὶ μεταγεν. (βλέπω, κυττάζω). ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. ἐδερόμην. Μέσ. μέλ. (δέρξομαι). Ἄορ. ἑ'. ἐδράκον. Παρακ. ἑ'. δέδορακα. Ὑπερσ. ἐδεδόρακειν. Ἄορ. παθ. ἐδέρθηθην καὶ ἑ'. ἐδράκην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. δέργμα, δεργμός.

181 Δέρω (καὶ ἀττ. δαίρω καὶ Ἴων. δαίρω=ωγράφω καὶ μεταγεν. δέρνω). Παρατ. ἐδερον καὶ ἔδαρον. Μέλ. δερῶ. Ἄορ. ἐδειρα. Παρακ. (δέδαρακα;)

Παθ. δέρομαι. Παρατ. ἐδερόμην. Ἄορ. παθ. ἐδάρην. Παρακ. δέδαρμαι. Ὑπερσ. ἐδεδάρμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἑ'. μέλ. δαρήσομαι καὶ παθ. ἁ. ἄορ. ἐδάρθηθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. δέρος, δέρη, δορά, δέρας, δέρμα, δέρτρον, δέρρις, δάρσις, δαρτός.

182 Δεύω (βρέχω). Παρατ. ἐδευον. Μέλ. δεύσω. Ἄορ. ἐδευσα. Παρακ. (δέδευκα;).

Παθ. δεύομαι. Παρατ. ἐδευόμην. Μέλ. παθ. δευθήσομαι. Ἄορ. ἐδευθήην (Ἰππ.). Παρακ. δέδευσμαι καὶ δέδευμαι. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. δευτήρ.

183 Δέχομαι (ἀποθ.). Παρατ. ἐδεχόμην. Μέσ. μέλ. δέξομαι. Μέσ. ἰορ. ἐδεξάμην. Παθ. ἰορ. ἐδέχθην. Παρακ. δέδεγμαί. Ὑπερσ. ἐδεδέγμην.—Ῥηματ. δοχός, διαδοχή, δοχεύς, δοχμὴ, δοχμός, δοχεῖον, δεξιός, δεξιὰ, δεκτός, δεκτέος, δέκτης, δεκτῆρ, δέκτρια.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἰορ. ἔχει μέσσην σημασίαν· παρὰ δὲ Δημοσθένει καὶ μεταγενεστέροις ἔχει καὶ παθητικὴν. Οἱ μεταγενεστέροι μεταχειρίζονται παθητικῶς καὶ τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικόν· οἱ αὐτοὶ δὲ ἔχουσι καὶ παθ. μέλ. δεγθήσομαι· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδέξομαι· εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεταγεν.

184 Δέω (στεροῦμαι). Παρατ. ἔδωον. Μέλ. δεήσω. Ἄορ. ἐδέησα. Παρακ. δεδέηκα. Ὑπερσ. ἐδεδιήκειν. Συνηθ. ἀπροσ. δεῖ (πρέπει). Παρατ. ἔδει, Μέλ. δεήσει. Ἄορ. ἐδέησε. Παρακ. δεδέηκε. Ὑπερσ. ἐδεδέηκει.

Μέσ. δέομαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ), (δέη) ἢ δέει, δεῖται. Παρατ. ἐδέομην. Μέσ. δεήσομαι. Ἄορ. ἐδέηθην (με μέσσην σημασίαν). Παρακ. δεδέημαι. Ὑπερσ. ἐδεδέημην.—Ῥηματ. δέημα, δέησις, δεητήριος.

185 Δέω (δένω). Παρατ. ἔδωον. Μέλ. δήσω. Ἄορ. ἔδησα. Παρακ. δέδεκα (καὶ δέδηκα Λίσχυλ.). Ὑπερσ. ἐδεδέκειν.

Παθ. καὶ μέσ. δέομαι καὶ σύνθ. δοῦμαι. Παρατ. ἐδέομην. Ἄορ. παθ. ἐδέθην. Μέλ. παθ. δεθήσομαι. Παρακ. δεδέμαι. Ὑπερσ. ἐδεδέμην. Μέσ. μέλ. δήσομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδήσομαι. Μέσ. ἰορ. ἐδησάμην.—Ῥημ. δέμα, δεσμός, δεσμίς, δέσις, δετός, δετέον.

ΣΗΜ. Ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. παρὰ Ξενοφῶντι εὐρηται καὶ μετὰ μέσης σημασίας.

186 Δηλώ-ω (φανερῶν) ὁμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην) καὶ πάντας τοὺς πρώτους χρόνους καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ.—Ῥημ. δήλωμα, δήλωσις, δηλωτέον.

Δηλώ-ω (καίω, ἐρημόνω τόπον ὡς ἐχθρός). Μέλ. δηλώσω. Ἄορ. ἐδήλωσα. Παθ. παρακ. δεδήωμαι, καὶ πλέον οὐ.—Ῥημ. δήλωσις.

187 Διαιτάω-ω (κρίνω, τρέφω). Παρατ. διήταρον-ων καὶ

σπαν. ἐδιήτατον-ων. Μέλ. διαιτήσω. Ἄορ. διήτησα καὶ (ἐδιήτησα). Παρκα. διήτησα καὶ (δεδιήτηκα). Ὑπερσ. διητήκειν καὶ (ἐδεδιητήκειν).

Μέσ. καὶ παθ. διαιτάομαι-ῶμαι. Παρκατ. διηταόμην-ώμην καὶ (ἐδιητώμην). Μέσ. μέλ. διαιτήσομαι. Μέσ. ἄορ. διητησάμην καὶ (ἐδιητησάμην). Παρκα. διήτημαι καὶ (δεδιήτημαι). Ὑπερσ. διητήμην καὶ (ἐδε-διητήμην). Ἄορ. παθ. διητήθην.

ΣΗΜ. Τὰ σύνθετα ἔχουσι πάντοτε τὴν διπλὴν αὐξήσιν· οἷον, κατεδιήτων, κατεδιήτησα, καταδεδιήτηκα, κατεδεδιητήκειν. Τὸ δὲ μέσον διαιτώμαι σημαίνει διάγω βίον τινά. Περὶ δὲ τῆς αὐξήσεως τούτου ἴδε Γραμ. Α. Χριστ.

188 Διακονέω-ῶ (ὑπηρετῶ). Παρκατ. ἐδιακόνουν (καὶ δικιόνουν). Μέλ. διακονήσω. Ἄορ. ἐδιακόνησα. Παρκα. δεδιακόνηκα. Ὑπερσ. ἐδεδιακονήκειν.

Παθ. καὶ (μέσ.) διακονέομαι-οῦμαι. Παρκατ. ἐδιακονούμην. Παθ. μέλ. διακονηθήσομαι. Ἄορ. ἐδιακονήθην. Παρκα. δεδιακονήμαι. Ὑπερσ. ἐδεδιακονήμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. διακονήσομαι. Μέσ. ἄορ. διηκονησάμην, ἔτι δὲ οἱ ἄορ. δικιόνησα, δικιονήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—ῤηματ. διακονήμα, διακονήσις, διακονητής.

ΣΗΜ. Τὸ διακονῶ ἀττικῶς αὐξάνει μόνον ἐξῶθεν· οἷον, ἐδιακόνουν, ἐδιακόνησα, δεδιακόνηκα. Ὑπερσ. ἐδεδιακονήκειν. Ἐν μέσῃ δὲ διαθέσει μόνον ὁ ἐνεστώς εὐρηταὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Διανοέομαι-οῦμαι (ἀποθ.—ἔχω κατὰ νοῦν). Παρκατ. διενοοόμην-οῦμην. Μέλ. διανοηθήσομαι καὶ σπαν. διανοήσομαι. Ἄορ. διενοήθην. Παρκα. διανενόημαι. Ὑπερσ. διενενοήμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. ἄορ. διενοησάμην εἶνε μεταγενέστερος.—ῤηματ. διανόημα, διανόησις, διανοητός.

189 Διασκαριφάομαι-ῶμαι (σκαλιζῶ ὡς αἱ ὄρνιθες) ἀποθ. Παρκατ. διεσκαριφάομην-ώμην. Μέσ. μέλ. διασκαριφήσομαι. Μέσ. ἄορ. διεσκαριφήσάμην. Παρκα. διεσκαρίφημαι. Ὑπερσ. διεσκαριφήμην.

ΣΗΜ. Εὐρηταὶ ἐνίοτε καὶ ἀπλοῦν· παρὰ δὲ ποιηταῖς εὐρηταὶ καὶ τὸ ἐνεργητικὸν διασκαριφῶ.

190 Διδάσκω. Παρκατ. ἐδίδασκον. Μέλ. διδάξω. Ἄορ. ἐδίδαξα. Παρκα. δεδίδαχα. Ὑπερσ. ἐδιδάχθην.

Παθ. καὶ μέσ. διδάσκομαι. Παρκατ. ἐδιδασκόμην. Μέλ. παθ.

διδαχθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδιδάχθην. Παρακ. δεδίδαγμα. Ὑπερσ. ἐδεδίδαγμην. Μέσ. μέλ. διδάξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδίδαξάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. διδαχῆ, διδάσκαλος, δίδαγμα, διδάξις, διδακτός, διδακτέος, διδακτρον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄορ. ἐδιδάχθην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ μέσου.

191 *Δίδημι* (δένω) ποιητ. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρῳ Ἄναβ. μεταχειρίζεται αὐτό.

192 *Διδράσκω* (φρεύγω κρυφά.) Παρατ. ἐδιδράσκον. Μέσ. μέλ. δρᾶσομαι. Ἄορ. ἐδρᾶν, ἐδρᾶς, ἐδρᾶ. Πληθ. ἐδρᾶμεν, ἐδρᾶτε, ἐδρᾶσᾶν. Ὑποτακ. δρῶ-ᾶς. Εὐκτ. δραίην. Προστ. δρᾶθι-άτω. Ἄπαρεμφ. δρᾶναι. Μετοχ. δράς. Παρακ. δέδρακα. Ὑπερσ. ἐδεδράκειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. ἐδρασα εἶνε μεταγενέστερος.— Ῥηματ. δραστὸς, ἀπόδρασις, δραπέτης.

ΣΗΜ. Τὸ διδράσκω εὐρίσκεται πάντοτε συνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διὰ, κλπ. Παθ. καὶ μέσση διαθέσειν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει. Οἱ χρόνοι τοῦτου δὲν πρέπει νὰ συγγέωνται πρὸς τοὺς χρόνους τῶν δρᾶω (=πράττω).

193 *Δίδωμι* (δίδω). Παρατ. ἐδίδουν-ους-ου. Μέλ. δώσω. Ἄορ. ἐδωκα καὶ ἑ' (ἐδων). Παρακ. δέδωκα. Ὑπερσ. ἐδεδώκειν. Παθ. καὶ μέσ. δίδομαι. Παρατ. ἐδιδόμην. Μέλ. παθ. δοθήσομαι. Ἄορ. ἐδόθην. Παρακ. δέδομαι. Ὑπερσ. ἐδεδόμην. Μέσ. μέλ. δώσομαι. Μέσ. ἄορ. ἑ'. ἐδόμην.— Ῥηματ. δόμα, δόσις, δοτός, δοτέος, δότης, δοτήρ.

ΣΗΜ. Τοῦ ἄ. ἄορ. ἐδωκα εὐχρηστα εἶνε μόνον τὰ ἐνικὰ καὶ τὸ γ'. πληθ., τὰ δὲ λοιπὰ εἶνε σπάνια· τοῦ δὲ ἑ'. ἄορ. ἐδων τὰ ἐνικὰ εἶνε ὅλως ἄχρηστα διό ὁ ἄορ. τοῦ δίδωμι σχηματίζεται οὕτως· ἐδωκα, ἐδωκας, ἐδωκε. Δυϊκ. ἐδομεν, ἐδοτον, ἐδότην. Πληθ. ἐδομεν, ἐδοτε, ἐδοσαν καὶ ἐδωκαν (ἴδε Γραμ. Λ. Χρ). Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει.

194 *Διευκρινέω-ῶ* (χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ) ὁμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος.— Ῥηματ. διευκρίνησις.

195. *Δικάζω*. Παρατ. ἐδικάζον. Μέλ. δικάσω καὶ (δικῶ). Ἄορ. ἐδικάσα. Παρακ. δεδίκασα. Ὑπερσ. ἐδεδικάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. δικάζομαι. Παρατ. ἐδικαζόμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδικάσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδικάσθην. Παρακ. δεδικασμαι. Ὑπερσ. ἐδεδικάσμην. Μέσ. μέλ. δικάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδικατάμην.— Ῥηματ. δίκασις, δικαστής, δικαστήριον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. μέλ. δικασθήσομαι εἶνε ἄγρηστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ἀντ' αὐτοῦ δὲ τίθεται ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδικάσομαι. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρήται καὶ ὁ παθ. δικασθήσομαι.

196 Διψάω-ῶ, διψάεις-ῆς. Ἄπαρεμφ. διψῆν. Παρκατ. ἐδίψαν-ων. Μέλ. διψήσω. Ἄόρ. ἐδίψησα. Παρκα. (δεδίψηκα;). Ὑπερσ. (ἐδεδιψήκειν;). Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος ἐνεστώς διψῶμαι=τῶ διψῶ εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. διψήσις.

197 Διδίωκω. Παρκατ. ἐδίωκον. Μέλ. διώξομαι καὶ σπανιώτερον διώξω. Ἄόρ. ἐδίωξα. Παρκα. δεδίωχα. Ὑπερσ. ἐδεδιώχην.

Παθ. διώκομαι. Παρκατ. ἐδιωκόμην. Μέλ. παθ. διωγθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐδιώχθην. Παρκα. δεδιώγμαι. Ὑπερσ. ἐδεδιώγμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλοντα δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. διώξομαι ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν).— Ῥηματ. διωγμός, διώγμα, διώξις, διωκτός, διώκτης, διωκτήρ, διώκτωρ, διώκτρια.

198 Δοκέω-ῶ (νομίζω). Παρκατ. ἐδόκεον-ουν. Μέλ. δόξω. Ἄόρ. ἔδοξα. Παρκα. δέδογμα. Ὑπερσ. ἐδεδόγμην καὶ πλεόν οὔ.— Ῥηματ. δόγμα, δόξα, δόκησις, δόκημα, δοκητός, δοκτέος.

ΣΗΜ. Τὰ ὀμαλά δοκήσω, ἐδόκησα εἶνε ποιητ. τοῦ δὲ παθ. παρκα. καὶ ὑπερσ. εὐρίσκονται συνήθως τὰ γ'. ἐνικά πρόσωπα δέδοκται, ἐδέδοκτο. Μετοχ. δεδογμένος (νόμος). Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρήται καὶ ὁ παθ. ἐνεστώς δοκίσθαι. Ἄόρ. παθ. ἐδοκήθην καὶ ἐδόχθην.

200 Δοκιμάζω. Παρκατ. ἐδοκίμαζον. Μέλ. δοκιμάσω καὶ (δοκιμῶ). Ἄόρ. ἐδοκίμασα. Παρκα. δεδοκίμακα. Ὑπερσ. ἐδεδοκιμάκειν.

Παθ. δοκιμάζομαι. Παρκατ. ἐδοκιμαζόμην. Μέλ. παθ. δοκιμασθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐδοκιμάσθην, Παρκα. δεδοκίμασμαι. Ὑπερσ. ἐδεδοκιμάσμην. Μέσ. ἄόρ. ἐδοκιμασάμην. (Μέσ. μέλ. ἐλλείπει).— Ῥηματ. δοκιμαστός, δοκιμαστής, δοκιμαστήρ, δοκιμαστήριον.

201 Δουλείω (εἶμαι δοῦλος) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.— Ῥηματ. δουλεία, δούλευσις, δούλευμα.

202 Δουλώω-ῶ (κάμνω τινὰ δοῦλον) ὀμαλόν, ἔχον καὶ τὰς πρῆς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.— Ῥηματ. δούλωσις.

* *Δράσσομαι* καὶ *δράττομαι* (= *ἀδράχνω*). Παρκατ. *ἐδρασσόμεην* καὶ *ἐδραττόμεην*. Μέσ. μέλ. *δράζσομαι*. Μέσ. Ἄόρ. *ἐδραζόμεην*. Παρκατ. *δέδραγμα*. Ὑπερσ. *ἐδεδράγμεην*, καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. *δράγμα*, *δράζ*, *δράγθην*.

203 *Δράω-ῶ* (πράττω). Παρκατ. *ἐδραον-ων*. Μέλ. *δρά-τω*. Ἄόρ. *ἐδράωτα*. Παρκατ. *δέδρακα*. Ὑπερσ. *ἐδεδράκειν*.

Παθ. *δράομαι-ῶμαι*. Παρκατ. *ἐδραόμεην-ῶμεην*. Παθ. *ἀόρ. ἐδράσθην*. Παρκατ. *δέδραμαι* καὶ *σπαν*. *δέδρασμα*. Ὑπερσ. *ἐδεδράμην* (ὁ παθ. μέλ. καὶ ἡ μέση διάθεσις καὶ φωνὴ ἑλλείπουσι).— Ῥηματ. *δράμα*, *δράσις*, *δραστήρ*.

ΣΗΜ. Οἱ χρόνοι τοῦτου δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς τοῦ διδράσκω.

203 *Δρέπω* (κόπτω καρπούς, ἀπολαμβάνω). Παρκατ. *ἐδρεπον*. Μέλ. *δρέψω*. Ἄόρ. *ἐδρεψα*. (Παρκατ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. *δρέπομαι*. Παρκατ. *ἐδρεπόμεην*. Μέσ. μέλ. *δρέφομαι*. Μέσ. *ἀόρ. ἐδρεψάμεην*, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. *ἀόρ. ἐδρέφθην* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *δρέπανον*, *δρεπάνη*, *δρεπτός*.

204 *Δύναμαι* ἀποθ. (ἠμπορῶ). Παρκατ. *ἐδυνάμεην* καὶ *ἠδυνάμεην-ἠδύνω*. Μέσ. μέλ. *δυνήσομαι*. Ἄόρ. *ἐδυνήθην* καὶ *ἠδυνήθην* καὶ (*ἐδυνάσθην* Ξενοφ.). Παρκατ. *δεδύνημαι*. Ὑπερσ. *ἐδεδυνήμεην*.— Ῥηματ. *δυνατός*, *δύναμις*, *δύνασις*, *δυναστής* καὶ *θυλ. ἠδυνάστις-ιδος*.

ΣΗΜ. Τὸ δύναμι κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι, καὶ τὸ β'. ἐνικ. προστ. τοῦ ἐνεστ. εἶνε *δύναται* καὶ *δύνη* (ποιητ. καὶ μεταγενεστ.)· τὸ δὲ β'. τοῦ παρκατ. καὶ τῆς προστ. σχηματίζεται πάντοτε *συνηρημένως*· *ἐδύνω*, Προστ. *δύνω*. Ἡ δὲ ὑποτ. καὶ εὐκτ. σχηματίζεται *βαρυτόνως*· οἶον, *δύνωμαι*, *δύνη*, *δύνηται*. Εὐκτ. *δυναίμεην*, *δύναιο*, *δύναιτο*. (Ἰδε Γραμ. Α. Χρ.). Ὁ δὲ *ἀόρ. ἐδυνάσθην* εἶνε ἰωνικός καὶ τοῦ Ξενοφώντος.

205. *Δύω*· *σπάνιον* (= τῷ *δύω* = *χρόνω*). Παρκατ. *ἐδύον* καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ *ἀόρ. ἐδύνα* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους *δανείζεται* ἀπὸ τοῦ *δύω*.

206 *Δυσχεραίνω* (ὀργίζομαι). Παρκατ. *ἐδυσχεραίνον*. Μέλ. *δυσχερανῶ*. Ἄόρ. *ἐδυσχέρανα*, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἐνεστώσ *δυσχεραίνομαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *δυσχέρασμα*, *δυσχεραίνεον*.

207 *Δυστυχεῖω-ῶ* (εἶμαι *δυστυχής*, ἀποτυγχάνω). Παρκατ.

ἔδυστύχεον-ουν. Μέλ. δυστυχήσω. Ἄόρ. ἔδυστύχησα. Παρακ. δεδυστύχηκα. Ὑπερσ. ἐδεδυστυχήκειν.

Παθ. δυστυχέομαι-οῦμαι (μοὶ συχθαίνει δυστύχημά τι, πάσχω). Παρατ. ἐδυστυχέομην-οῦμην. Μέλ. παθ. δυστυχηθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐδυστυχήθην. Παρακ. δεδυστύχημαι. Ὑπερσ. ἐδεδυστυχήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. δυστύχημα.

208 Δύω (χόνω, βουτῶ, βυθίζω). Παρατ. ἔδουν. Μέλ. δύσω. Ἄόρ. ἔδυσσα. Παρακ. δέδουκα. Ὑπερσ. ἐδεδύκειν.

Παθ. καὶ μέσ. δύομαι. Παρατ. ἐδύομην. Μέλ. παθ. δυθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐδύθην. Παρακ. δέδυμαι. Ὑπερσ. ἐδεδύμην. Μέσ. μέλ. δύσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐδυσάμην (ἐπικ. καὶ μεταγενέστ.) καὶ συνήθ. ὁ ῥ'. ἐδῦν, ἐδῦς, ἐδῦ. ἔδυμεν κλπ. Ὑποτ. δύω. Εὐκτ. δύνην (Ὁμορ.). Προστ. δῦθι-ύτω. Ἀπαρέμφ. δύνκι. Μετοχ. δῦς, δῦσα, δύν.—Ῥηματ. ἐνδύμα, δύσις, δύτης.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἔχουσιν ὅτε μὲν (καὶ μάλιστα ἀπλοῖ) μεταβατικὴν σημασίαν, ὅτε δὲ (καὶ μάλιστα σύνθετοι) ἀμετάβατον. ὁ δὲ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἄόρ. πάντοτε μεταβατικὴν ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἀμετάβατον. Κατὰ Κόντον ὁ παθ. ἄόρ. ἐνεδύθην, μέσ. ἄόρ. ἐνεδυσάμην καὶ παρακ. ἐνδέδυμαι ἐπὶ μέσης σημασίας εἶνε τῶν μεναγενεστέρων διότι τὸν τύπον αὐτῶν κατέχουσιν ὁ ῥ'. ἄόρ. ἐνέδυν, παρακ. ἐνδέδουκα ὁ δὲ παθ. ἄόρ. ἐνεδύθην καὶ παρακ. ἐνδέδυμαι ἔχουσι πάντοτε παθ. σημασίαν.

209 Δωρέομαι-οῦμαι (ἀποθ. μέσ.=δίδω δῶρον). Παρατ. ἐδωρέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. δωρήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐδωρησάμην. Παρακ. δεδώρημαι. Ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Παθ. ἄόρ. ἐδωρήθην, καὶ πλεόν οὔ.—Ῥηματ. δώρημα, δωρητὸς, δωρητῆρ (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ὁ παθ. παρακ. καὶ ἄόρ. ἔχουσι πάντοτε παθητικὴν σημασίαν.

Ε

210. Ἐάω-ῶ (ἄρῖνω). Παρατ. εἶκον-ων. Μέλ. ἐάσω. Ἄόρ. εἶᾶσα. Παρακ. εἶᾶκα. Ὑπερσ. εἶᾶκειν.

Παθ. ἐάομαι-ῶμαι. Παρατ. εἰάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. εἶᾶσομαι. Ἄόρ. παθ. εἶᾶθην. Παρακ. εἶᾶμαι. Ὑπερσ. εἶᾶμην.—Ῥηματ. ἐκτέον.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἐάσομαι τίθεται ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος παθητ. ἐκθήτομαι.

211. Ἐγγυάω-ῶ (δίδω ἐνέχειρον, ἀρραβωνίζω). Παρατ. ἐνε-
γύαον-ων καὶ (ἡγγύαον-ων). Μέλ. ἐγγυήσω. Ἄορ. ἐνεγύησα καὶ
ἡγγύησα. Παρακ. ἐγγεγύηκα καὶ (ἡγγύηκα). Ὑπερσ. ἐγγεγυήκειν
καὶ (ἡγγυήκειν).

Μέσ. καὶ (παθ.) ἐγγυάομαι-ῶμαι (γίνομαι ἐγγυητής, ἀρραβω-
νίζομαι). Παρατ. ἐνεγυώμην καὶ ἡγγυώμην. Μέσ. μέλ. ἐγγυήσο-
μαι. Μέσ. ἄορ. ἐνεγυησάμην καὶ ἡγγυησάμην. Παρακ. ἐγγεγυήμαι.
Ὑπερσ. ἐνεγεγυήμην καὶ ἐγγεγυήμην.—ῤήματ. ἐγγυήσεις, ἐγγυη-
τὸς, ἐγγυητής.

ΣΗΜ. Ὁ μέσος ἐνεστώς λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ παθητικῶς. Παρὰ δὲ
τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηταὶ καὶ ὁ παθητικὸς μέλ. ἐγγυηθήσομαι. Ἄορ.
παθ. ἡγγυήθην. Ἐν διπλῇ δὲ συνθέσει αὐξάνει μόνον ἔξωθεν χρονικῶς
οἶον, παρηγγύων, παρηγγύησα, παραγγύηκα, κλπ. (ἴδε γραμ. Α. Χρ.)

212. Ἐγείρω (σπκόνω, ἐξυπνῶ). Παρατ. ἤγειρον. Μέλ. ἐγε-
ρῶ. Ἄορ. ἤγειρα. Παρακ. ῥ'. ἐγρήγορα (ἀμεταβ. = εἶμαι ἐξυπνος).
Ὑπερ. ἐγρηγόρειν (ἀμεταβ.).

Παθ. καὶ μέσ. ἐγείρομαι. Παρατ. ἤγειρόμην. Ἄορ. παθ. ἠγέρ-
θην. Παρακ. ἐγήγερμαι. Ὑπερσ. ἐγηγέρμην. Μέσ. ἄορ. ῥ'. ἐγρό-
μην. Ἀπαρέμ. ἐγρέσθαι, καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. ἐγή-
γεροκα. Ὑπερ. ἐγηγέρκειν. Παθ. μελ. ἐγερθήσομαι, καὶ μέσ. ἐγε-
ροῦμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἠγειράμην εἶνε
τοῦ ἀγείρω, τοῦ ὁποίου οἱ παρωχημένοι χρόνοι ταυτίζονται πρὸς
τοὺς τοῦ ἐγείρω, ὡς ὁ παρατ. ἤγειρον, παθ. ἄορ. ἠγέρθην.—ῤη-
ματ. ἐγερσις, ἐγερτὸς, ἐγερτέος, ἐγερτί, ἐγρηγορτί, ἐγρηγορτῶς.

ΣΗΜ. Βύρηται καὶ ἐνεστ. ἔγω καὶ μέσ. ἔγομαι, ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφ.
ἐγρεσθαι. Τὸ δὲ γρηγορέω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ὁ παθ. παρακ.
ἐγήγερμαι, καὶ παθ. ἄορ. ἠγέρθην ἔχουσι καὶ παθ. καὶ μέσων σημασίαν.

213. Ἐγκωμιάω (ἐπαινῶ). Παρατ. ἐνεκωμιάζον. Μέλ. ἐγκω-
μιάσω καὶ συνθήεστ. ἐγκωμιάσομαι. Ἄορ. ἐνεκωμιάσα. Παρακ.
ἐγκεκωμιάκα. Ὑπερσ. ἐνεκεκωμιάκειν.

Παθ. ἐγκωμιάζομαι. Παρατ. ἐνεκωμιάζομην. Μέλ. παθ. ἐγκω-
μιασθήσομαι. Ἄορ. ἐνεκωμιάσθην. Παρακ. ἐγκεκωμιάσμαι. Ὑπερ.
ἐνεκεκωμιάσμην.—ῤήματ. ἐγκωμιάσμα, ἐγκωμιαστὸς, ἐγκω-
μιαστής.

ΣΗΜ. Μέσων διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ. ἔχει ἐνεργ.
σημασίαν.

214. Ἐγχειρέω-ω (ἀρχομαι ἔργου τινος) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.— Ῥηματ. ἐγχειρήμα, ἐγχειρήσεις, ἐγχειρητής.

215. Ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὴν χεῖρά τινος). Παρατ. ἐνεχειρίζον. Μέλ. ἐγχειρίσω καὶ ἄττ. ἐγχειριῶ. Ἄόρ. ἐνεχειρίσα. Παρακ. ἐγκεχειρίκα. Ὑπερσ. ἐνεκεχειρίκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἐγχειρίζομαι. Παρατ. ἐνεχειρίζομαι. Μέλ. παθ. ἐγχειρισθήσομαι. Ἄόρ. ἐνεχειρίσθην. Παρακ. ἐγκεχειρίσμαι. Ὑπερσ. ἐνεκεχειρίσμην. Μέσ. μέλ. ἐγχειρίσομαι καὶ ἄττ. ἐγχειριοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ἐνεχειρισάμην. — Ῥηματ. ἐγχειρισμός, ἐγχειρίσεις, ἐγχειριστής.

ΣΗΜ. Τὸ ἐγχειρίζω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

216. Ἐδομαι μέλ. τοῦ ἐσθίω. Ζήτει ἐσθίω.

Ἐζομαι ζήτει καθέζομαι.

217. Ἐθέλω καὶ (θέλω). Παρατ. ἤθελον. Μέλ. ἐθελήσω καὶ θελήσω. Ἄόρ. ἤθελησα. Παρακ. ἠθέληκα. Ὑπερσ. ἠθελήκειν (παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ἐθελήμους, ἐθελήμων, θέλημα. θελήμων, θέλησις, θελητός, θελητής, ἐθελοντής, ἐθελοντί.

ΣΗΜ. Τὸν ἐνεστ. θέλω σχεδὸν οὐδέποτε μεταχειρίζεται ὁ Θεοκ. σπανίως δὲ ὁ Πλάτων. Ὁ δὲ ἄόρ. ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ εὐρίσκειται πάντοτε ἠθέλησα, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει λέγεται καὶ ἐθελήσω καὶ θελήσω, ἐθελήσαιμι καὶ θελήσαιμι. Ὁ δὲ παρακ. λέγεται πάντοτε ἠθέληκα, ὁ δὲ τεθέληκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

218. Ἐθίζω (συνειθίζω). Παρατ. εἶθίζον. Μέλ. (εἶθίσω) καὶ ἄττ. εἶθιῶ. Ἄόρ. εἶθισα. Παρακ. εἶθικα. Ὑπερσ. εἶθικειν.

Παθ. ἐθίζομαι. Παρατ. εἶθίζομαι. Ἄόρ. παθ. εἶθίσθην. Παρακ. εἶθισμαι. Ὑπερσ. εἶθίσμην. — Ῥηματ. ἐθιμός, ἐθιμον, ἐθισμός, ἐθισμα, ἐθιστός, ἐθιστέον.

ΣΗΜ. Παθ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν δὲν ἔχει.

219. Ἐθω ἄχρηστ. Ζήτει εἶωθα.

220. Εἶδω ἄχρ. Ζήτει οἶδα.

221. Εἰκάζω (ὀμοιάζω, συμπεραίνω). Παρατ. εἰκάζον καὶ ἄττ. ἦκαζον. Μέλ. (εἰκάσω) καὶ συνηθέστ. εἰκάσομαι. Ἄόρ. εἰκάσα.

Παθ. καὶ μέσ. εἰκάζομαι. Παρατ. εἰκαζόμεν καὶ ἦκαζόμεν. Μέλ.

παθ. εικάσθησομαι. Ἄορ. παθ. εικάσθην. Παρκα. εἴκασμαι καὶ ἤκασμαι. Ὑπερσ. εικάσμην. Μέσ. ἄορ. εικάσάμην καὶ σπαν. ἤκασάμην.—Ῥημ. εἴκασμα εἴκασμός, εἴκαστός, εἴκαστέος εἴκαστής.

ΣΗΜ. Ὁ ἔνεργ. παρκα. καὶ ὑπερσ. εἶνε ἄχρηστοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταβανεστέροις εὐρίσκονται, εἴκακα, εἴκακιν. Ὁ δὲ μέσος μέλ. ἔχει ἔνεργ. σημασίαν.

222. *Εἶκω* καὶ ἄττ. *εικάθω* (ὑποχωρῶ). Παρκατ. εἶκον καὶ εἴκαθον. Μέλ. εἶξω. Ἄορ. εἶξα καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. εἶξις.

223. *Εἶκω* ποιητ. (ὁμοιάζω). ζήτει εἶοικα.

224. *Εἰλέω* καὶ *εἰλέω* (περιτυλίσσω). Παρκατ. εἶλεον-εἶλουν Παθ. εἰλέομαι-εἰλοῦμαι. Παρατ. εἰλέομην-οὔμην. Ἄορ. παθ. εἰλήθην. Παρκα. εἶλημαι. Ὑπερσ. εἰλήμην, καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. εἶλημα, εἶλησις καὶ εἶλησις, εἰλητός.

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὔρηται μόνον ὁ ἔνεργ. ἔνεστ. καὶ παρατ. ὁ δὲ μέλ. εἰλήτω. ἄορ. εἶλησα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ὡσαύτως ἔλλειπει καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἡ μέση φωνή.—Τὰ εἶλλω καὶ ἴλλω εἶνε ποιητ.

225. *Εἶμαρται* ζήτει μείρομαι.

226. *Εἶμι* (εἶμαι). Παρατ. ἦν καὶ (ἦ). Μέσ. μέλ. ἔσομαι. Ἄορ. ἐγενόμην. Μαρκα. ἑ'. γέγονα. Ὑπερσ. ἐγεγόνειν. Καὶ ἀπροσώπως. Ἐνεστ. ἐξέστι. Παρκατ. ἐξῆν. Ὑποτ. ἐξῆ. Εὐκτ. ἐξείη. Προστ. ἐξέστω. Ἀπαρεμφ. ἐξεῖν. Μετοχ. ἐξόν, οὔτω καὶ πάρεστι ἔνεστι.—Ῥηματ. οὐσία.

227. *Εἶμι* (πορεύομαι). Παρατ. ἦιν καὶ ἦα, καὶ πλέον οὔ ὁ δὲ ἔνεστώς τούτου λαμβάνεται συνήθ. ἀντὶ μέλ. τοῦ ἐρχομαι. (Περί ὄλου δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου καὶ τοῦ ἀνωτέρου εἶμι ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.)

228. *Εἶπον* ζήτει εἶρηκα.

229. *Εἶργω* καὶ *εἶργω* καὶ *εἶργνυμι* (φράζω, κλείω, ἐμποδίζω) Παρατ. εἶργον καὶ εἶργον καὶ εἶργνῶν. Μέλ. εἶρξω καὶ εἶρξω Ἄορ. εἶρξα καὶ εἶρξα. (Παρκα. καὶ Ὑπερσ. ἔλλείπουσι).

Παθ. εἶργομαι, καὶ εἶργομαι καὶ εἶργνυμαι. Παρατ. εἶργόμην καὶ εἶργόμην καὶ εἶργνόμην. Μέσ. μελ. εἶρξομαι. Ἄορ. παθ. εἶρχθην καὶ εἶρχθην. Παρκα. εἶργμαι καὶ εἶργμαι. Ὑπερσ. εἶργμην καὶ εἶργμην.—Ῥηματ. εἶρκτή καὶ εἶρκτή, εἶρκτέον.

ΣΗΜ. Μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει. Σημαίνει δὲ τὸ μὲν εἶργω τὸ ἀποκλείω ἢ κωλύω τὸ δὲ εἶργω τὸ ἐγκλείω, τὸ δὲ εἶργνυμι τὸ στενοχωρῶ.

230. *Εἶρηκα* (λέγω) παρακ. ἀντί ἐνεστ. Ὑπερσ. εἰρήκειν ἀντὶ παρακ. Μέλ. ἐρῶ. Ἄορ. εἶ. εἶπον καὶ ἀ. (εἶπα).

Παθ. εἴρημαι. Ὑπερσ. εἰρήμην. Μέλ. παθ. ῥηθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐρρήθην καὶ (μεταγεν ἐρρέθην). Μετ' ὀλίγ. μέλ. εἰρήσομαι.
— Ῥηματ. ῥήμα, ῥήσις, ῥήτωρ, ῥήτρα, ῥήθην, ἔπος.

ΣΗΜ. Ὁ ἄορ. ἀ. εἶπα εἶνε σπάνιος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἀναπληροῦ δὲ αὐτὸν ὁ εἶ. οἶον, εἶπον καὶ (σπαν. εἶπα), εἶπες (καὶ σπαν. εἶπας). εἶπε. Δυϊκ. εἶπομεν, εἶπετον, εἶπέτην. Πληθ. εἶπομεν (καὶ σπαν. εἶπαμεν), εἶπετε (καὶ σπαν. εἶπατε), εἶπον (καὶ σπαν. εἶπαν). Ὑποτ. εἶπω, εἶπης κ.λ. Εὐκτ. εἶπομι, εἶποις, εἶποι. κ.λ. Πληθ. εἶπομεν καὶ (εἶπαμεν) εἶπετε, εἶποιεν. Προστ. εἶπέ καὶ (εἶπον), εἰπάτω καὶ (εἰπέτω), εἶπατον (καὶ εἶπετον), εἰπάτων, εἶπατε, εἰπέτωσαν. Ἀπαρέμ. εἶπειν. Μετοχ. εἰπὼν ὁ μὲν παρακ. εἶρηκα, καὶ ὑπερσ. εἶρηκειν, Μέλ. ἐρῶ κ.λ.π. τίθενται ὡς τοιοῦτοι καὶ εἰς τὸ φημί, ἀγορεύω καὶ λέγω· ὁ δὲ ἄορ. εἶπον καὶ εἶπα εἰς μόνον τὸ φημί καὶ ἀγορεύω.— Ῥίζα δὲ τοῦ μὲν εἶρηκα εἶνε *ερ* (Fer), ἐξ ἧς κατὰ μετὰθεσιν γίνεται ἡ *ρε* (=Fre) τοῦ δὲ εἶπον Fer καὶ ἀναδιπλασιασμιῶν FeFer καὶ ἀποβολῇ τοῦ F *e-ep* καὶ συναϊρέσει *ειπ*. διὸ τὸ *ει* μὴ προσελθὼν ἐκ χρονικῆς ἀδξήσεως φυλάττεται εἰς πάσας τὰς ἄλλας ἐγγλίσεις (ἴδε περὶ τούτων Γραμ. Α. Χρ.)

Εἶρω (=πλέκω) μόνον ἐν συνθέσει· εἶρον Ἄορ. εἶρα. Παρακ. εἶρικα. Ὑπερσ. εἶρκειν, καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. συνειρισμός.

231 *Εἶωθα* (συνειθίζω) (παρακ. ἀντί ἐνεστ.) εἰώθειν (ὕπερσ. ἀντὶ παρακ.), καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. εἶθος ἐξ οὗ τὸ εἶθος, εἶθίζω.

ΣΗΜ. Τὸ εἶωθα γίνεται ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ εἶω, οὗ μόνον ἢ μετοχῇ εἶωθον εἶνε ἐν χεῖρσι. Ῥίζα δὲ αὐτοῦ Feθω παρακ. εἶ. εἶωθα. καὶ τροπῇ τοῦ F εἰς *e*—εἶεθα καὶ συναϊρέσει τὸ *ει* καὶ ἐκτάσει τὸ *ο* εἰς *ω* εἶωθα. (ἴδε γραμ. Α. Χρ.)

232 *Ἐκκλησιάζω* (συγκαλῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν). Παρακ. ἐξεκκλησίαζον καὶ ἠκκλησίαζον (Δημ.) καὶ ἀναυξήτως ἐκκλησίαζον (Λυσ.). Μέλ. ἐκκλησιάσω. Ἄορ. ἐξεκκλησίασα, καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστικός.

233 *Ἐλασσώ-ω* καὶ ἀττ. ἐλαττώ-ω (σμικρύνω)· ἑμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χεῖρσι τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνήν.— Ῥηματ. ἐλάττωμα, ἐλάττωσις.

234 *Ἐλαίρω* (βάλλω τι εἰς κίνησιν). Παρακ. ἤλαυνον. Μέλ. (ἐλάσω Ξενοφ. καὶ μεταγεν.) καὶ ἐλῶ-ᾄς-ᾄ. Ἄορ. ἤλασα. Παρακ. ἐλήλακα. Ὑπερσ. ἐληλάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἐλαύνομαι. Παρακ. ἤλαυνόμην. Μέλ. παθ.

(ἐλαθήσομαι;). Ἄορ. ἤλαθην. Παρακ. ἐλήλαμαι. Ὑπερσ. ἐλήλασ-
μην. Μέσ. μέλ. ἐλάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἤλασάμην.—Ῥηματ. ἔλα-
μα, ἐλασμός, ἐλασις, ἐλατός, ἐλατήρ, ἐλατήριον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. παρακ. ἐλήλασμαι. Ἄορ παθ. ἤλασθην καὶ μέλ. παθ.
ἐλασθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Τὸ ἐλαύνω γίνεται ἀπὸ τοῦ ποιη-
τικοῦ ἐλάω, οὗ ἡ προστ. ἐλα (ἀπέλα). ἀπαρέμφ. ἐλᾶν εὐρίσκονται παρὰ
Ξενοφῶντι.

235 Ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω). Παρατ. ἤλεγχον. Μέλ.
ἐλέγχω. Ἄορ. ἤλεγξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι).

Παθ. ἐλέγχομαι. Παρατ. ἤλεγχόμην. Μέλ. παθ. ἐλεγχθήσο-
μαι. Ἄορ. ἤλέγχθην. Παρακ. ἐλήλεγμαι. Ὑπερσ. ἐληλέγμην.
(Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἔλεγχος, ἐλεγ-
χῆς, ἐλεγμός, ἐλεγξις, ἐλεγκτός, ἐλεγκτής, ἐλεγκτήρ.

236 Ἐλεέω-ῶ (εὐσπλαγχνίζομαι). Παρατ. ἤλεεον-ουν. Μέλ.
ἐλεήσω. Ἄορ. ἤλέησα. Παρακ. ἤλέηκα. Ὑπερσ. ἤλεήκειν.

Παθ. ἐλεέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἤλεεόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. ἐλεη-
θήσομαι. Ἄορ. ἤλεήθην. Παρακ. ἤλέημαι. Ὑπερσ. ἤλεήμην. (Μέ-
σσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἐλεήμων, ἐλεημοσύνη.

237 Ἐλευθερώω-ῶ ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ'
ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν.—Ῥηματ. ἐλευθέ-
ρωσις, ἐλευθερωτέος, ἐλευθερωτής.

238 Ἐλεύσομαι ζήτει ἔρχομαι.

239 Ἐλίσσω καὶ ἀττ. ἐλίττω (στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω)
εἴλισσον καὶ εἴλιπτον. Μέλ. ἐλίξω. Ἄορ. εἴλιξα. (Παρακ. καὶ
ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. ἐλίσσομαι καὶ ἐλίττομαι. Παρατ. εἴλισσόμην
καὶ εἴλιπτόμην (Παθ. μέλ. δὲν ἔχει). Παθ. ἄορ. εἴλιχθην. Παρακ.
εἴλιγμα. Ὑπερσ. εἴλιγμην. Μέσ. μέλ. ἐλιξομαι (ποιητ.) Μέσ.
ἄορ. εἴλιξάμην (ποιητ.).—Ῥηματ. ἐλιγμα, ἐλιγμός, ἐλιξις, ἐλιξ,
ἐλικτός, ἐλικτήρ, ἐλιγδὴν.

ΣΗΜ. Ἡ μέση διάθεσις καὶ φωνὴ εἶνε ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς.—
Ἐβρῆται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις καὶ ὁ τύπος εἴλισσω καὶ
εἴλιπτομαι.

240 Ἐλκω (σύρω). Παρατ. εἴλκον. Μέλ. ἔλξω. Ἄορ. εἴλκυ-
σα. Παρακ. εἴλκυκα. Ὑπερσ. εἴλκυκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἐλκομαι. Παρατ. εἴλκόμην. Μέλ. παθ. ἐλκυ-

σθήσομαι. Ἄορ. παθ. εἰλκυσθην. Παρκα. εἰλκυσμαι. Ὑπερσ. εἰλκυσμην. Μέσ. ἄορ. εἰλκυσάμην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. ἔλξις, ἔλκος, ὄλκῃ, ὄλκός, ἔλκυσμα, ἔλκυσμός, ἔλκυσις, ἔλκυστός, ἔλκυστήρ, ἔλκυστήριος, ἔλκυστήνδα.

ΣΗΜ. Τὸ ἔλκω σχηματίζει τοὺς περισσοτέρους χρόνους ἀπὸ τῆς βίξεως ἔλκυ, ἐξ ἧς οἱ μεταγενέστεροι ἐσχημάτισαν ἐνεστώτα ἐλκύω. Παρατ. ἐλκυσον· οἱ αὐτοὶ ἔλεγον καὶ μέλ. ἐλκύσω. Ἄορ. εἴλξω. Παθ. ἄορ. εἴλχθην. Μέσ. μέλ. εἴλξομαι καὶ ἐλκύσομαι. Μέσ. ἄορ. εἴλξάμην. Μέλ. παθ. ἐλγθήσομαι.

Ἑλληγνίζω (ὁμιλῶ ὡς ὁ ἔλλην). Παρκατ. ἡλληγνίζον. Μέλ. Ἑλληγνιῶ. Ἄορ. παθ. ἑλληγνίσθησαν ἀναυξήτως παρὰ Θουκ.—Ῥημ. Ἑλληγνισμός, Ἑλληγνιστής, Ἑλληγνιστί.

241 Ἑλπίζω. Παρκατ. ἡλπιζον. Μέλ. ἐλπίσω καὶ ἀττ. ἐλπιῶ. Ἄορ. ἡλπισα. Παρκα. ἡλπικα- Ὑπερσ. ἡλπίκειν.

Παθ. ἐλπίζομαι. Παρκατ. ἡλπιζόμην. Μέλ. παθ. ἐλπισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡλπίσθην. Παρκα. ἡλπισμαι. Ὑπερσ. ἡλπίσμην. (Μέσσην φωνὴν καὶ διάθεσιν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἐλπισμα, ἐλπιστός.

242 Ἐμέω-ῶ (ξερῶ). Παρκατ. ἤμεον-ουν. Μέσ. μέλ. ἐμοῦμαι. Ἄορ. ἤμεσα, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. ἐμέσω καὶ ἐμῶ. Παρκα. ἐμήμεκα καὶ παθ. ἐμήμεσαι. Μέλ. παθ. ἐμεθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐμέθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἔμετος, ἐμετήρ.

Ἐμπολάω-ῶ (ἐμπορεύομαι). Παρατ. ἡμπόλαον-ων. Μέλ. ἐμπολήσω. Ἄορ. ἡμπόλησα (καὶ ἐνεπόλησα). Παρκα. ἡμπόληκα (καὶ ἐμπεπόληκα Λουκ.). Παθ. καὶ μέσ. ἐμπολάομαι-ῶμαι. Παρτ. ἡμπολάομην-ῶμην.—Ῥηματ. ἐμπόλημα, ἐμπόλησις, ἐμπόλητος.

243 Ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἀποθ.). Παρκατ. ἡναντιόομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι. Ἄορ. παθ. ἡναντιώθην (μετ' ὀλίγην σημασ.). Παρκα. ἡναντιώμαι καὶ ἐνηντιώμαι (Ἀριστοφ.). Ὑπερσ. ἡναντιώμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. ἐναντιωθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἐναντιώμα.

244 Ἐνδοιάζω (διστάζω, ἀμφιβάλλω). Παρατ. ἐνδοιάζον. Μέλ. ἐνδοιάσω. Ἄορ. ἐνδοιάσα (Παρκα. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ἐνδοιάζομαι. Παρκατ. ἐνδοιαζόμην. Μέλ. παθ. ἐνδοιασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐνδοιάσθην. (Παθ. παρκα. καὶ ὕπερσ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἐνδοιασμός, ἐνδοιασίς, ἐνδοιαστός, ἐνδοιαστής.

245 Ἐνθυμέομαι-οὔμαι ἀποθ. (βάλλω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι). Παρκατ. ἐνεθυμεόμην-οοῦμην. Μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐνεθυμήθην (μέ μέσ. σημασ.). Παρακ. ἐντεθύμημαι. Ὑπερσ. ἐνετεθυμήθην. καὶ πλεόν οὔ.— Ῥηματ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις, ἐνθυμητέον.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν παρακ. ἔχει σημασίαν ἐνεστ., ὁ δὲ ὑπερσ. παρατατικῶ.

246 Ἐννυμι μόνον ἐν συνθέσει μάλιστα μετὰ τῆς ἀμφί. ζήτει ἀμφιέννυμι.

247 Ἐνωχλέω-ῶ. Παρκατ. ἠνώχλεον-ουν. Μέλ. ἐνοχλήσω. Ἄορ. ἠνώχλησα. Παρακ. ἠνώχληκα. Ὑπερσ. ἠνωχλήκειν.

Παθ. ἐνοχλέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἠνωχλεόμην-οοῦμην. Μέλ. παθ. ἐνοχλήθσομαι. Ἄορ. παθ. ἠνωχλήθην. Παρακ. ἠνώχλημαι. Ὑπερσ. ἠνωχλήμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ. ἐνοχλήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων).— Ῥηματ. ἐνόχλημα, ἐνόχλησις.

248 Ἐντέλλω (δικτάττω, παραγγέλλω). Παρκατ. ἐντέλλων. Μέλ. (ἐντελῶ). Ἄορ. ἐντέιλα. Παρακ. (ἐντέταλκα.) Ὑπερσ. (ἐνετετάλκειν).

Μέσ. καὶ παθ. ἐντέλλομαι. Παρατ. ἐντελλόμην. Μέσ. ἄορ. ἐνετειλάμην. Παρακ. ἐνετέταλμαι. Ὑπερσ. ἐνετετάλμην, καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἐντελοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐνετάλθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ἐντολή, ἔνταλμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εἶνε σύνθετος πρὸς ποιηταῖς, τὸ δὲ μέσον εἶνε κυρίως τῶν πεζογράφων.

249 Ἐξέσσι· ζήτει εἰμί.

250 Ἐξετάζω. Παρκατ. ἐξήταζον. Μέλ. ἐξετάσω καὶ ἐξετῶ. Ἄορ. ἐξήτασα. Παρακ. ἐξήτακα. Ὑπερσ. ἐξητάκειν.

Παθ. ἐξετάσομαι. Παρκατ. ἐξηταζόμην. Παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐξητάσθην. Παρακ. ἐξήτασμαι. Ὑπερσ. ἐξητάσμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. ἐξετασμός, ἐξετάσις, ἐξεταστής, ἐξεταστήριον.

251 Ἐοικα (ὁμοιάζω, φαίνομαι, καὶ ἀπροσπ. πρέπει) γ'. πληθ. προσ. εοίκασι καὶ (εἶξασι). Μετοχ. εοικώς, εοικυῖα, εοικώς, καὶ εἰκώς, εἰκυῖα καὶ μάλιστα τὸ οὐδ. εἰκός ἐν τῇ φράσει εἰκός (ἐστίν). Ὑπερσ. ἐφίκειν. Μέλ. (εἶξω) καὶ πλεόν οὔ.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν εοικα εἶνε παρακ. ἀντὶ ἐνεστ. ὁ δὲ ἐφίκειν ὑπερσ. ἀντὶ παρατ. ὁ δὲ ἐνεστώς αὐτῶν εἶκω εἶνε ἀγρηστός. πρὸς τοῖς πεζοῖς. Ῥίζα δὲ τούτου εἶνε Fικ. καὶ τραπή τὸ F εἰς ε=εικ καὶ παρακ. ε'. Ἐ'οικα καὶ ἀποβολὴ τοῦ F εοικα.

*Εορτάζω. Παρ.τ. *έώρταζον*. Παρ.κ. *έώρτακα*. *Υπερσ. *έωρτάκειν*. **Αόρ.* παθ. *έώρτάσθην*, και πλέον οὐ' ό δε μέλ. *έορτάσω*. **Αόρ.* *έώρτασα* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Περί δε τῆς αὐξήσεως ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.—**Ρηματ.* *έώρτασμα*, *έορτασμός*, *έορτασις*, *έορταστής*.

252 *Επαινώ-ω. Παρ.τ. *έπήνεον-ουν*. Μέλ. *έπαινέσω* και συνηθέστερ. *έπαινέσομαι*. **Αόρ.* *έπήνεσα*. Παρ.κ. *έπήνεκα* *Υπερσ. *έπηνέκειν*.

Παθ. *έπαινέομαι-οῦμαι*. Μαρ.τ. *έπηνέομην-οῦμην*. Μέλ. παθ. *έπαινεθήσομαι*. **Αόρ.* *έπηνέθην*. Παρ.κ. *έπήνημαι*. *Υπερσ. *έπηνήμην*. (Μίσσην διάθεσιν και φωνήν και μετ' ολίγ. μέλ.δέν έχει' ό δε μέσος μέλ. *έπαινέσομαι* έχει ενεργ. σημασίαν).—**Ρημ.* *έπαινετός*, *έπαινετός*, *έπαινετής*. *έπαινετίς-ιδος*. Ζήτει και αἰνώ.

253 *Επειγώ (βιάζω). Παρ.τ. *ήπειγον*. Μέλ. *έπειξω*. **Αόρ.* *ήπειξα*. (Παρ.κ. και Υπερσ. δέν έχει).

Μέσ. και (παθ.) *έπειγομαι* (σπεύδω) Παρ.τ. *ήπειγόμην*. Μέσ. μέλ. *έπειξομαι*. **Αόρ.* παθ. *ήπειχθην* (με μέσην σημασίαν) και πλέον οὐ' ό δε παθ. παρ.κ. *ήπειγμαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων' ό δε παθ. μέλ. και μέσ. *άόρ.* ὅλως ἄλλείπουσι.—**Ρηματ.* *έπειξις*, *έπεικτέον*, *έπεικτής*.

ΣΗΜ. *Εν μέση διαθέσει μόνον ό ενεστώς και παρ.τ. εὔρισκεται = τῷ βιάζομαι. Τό *έπειγώ* δέν εἶνε σύνθετον, διό και ἐξώθεν αὐξάνει και τόν τόνον ἀναθιβάζει.

254 *Επιθυμέω-ω. Παρ.τ. *έπιθύμεον-ουν*. Μέλ. *έπιθυμήσω*. **Αόρ.* *έπεθύμησα*. Παρ.κ. *έπιτεθύμηκα*. *Υπερσ. *έπετεθυμήκειν*. (Παθ. και μέσην διάθεσιν και φωνήν και μετ' ολίγ. μέλ. δέν έχει).—**Ρηματ.* *έπιθύμημα*, *έπιθύμησις*, *έπιθυμητός*' *έπιθυμητήρ*, *έπιθυμητήρις*.

255 *Επικουρέω-ω (βοηθῶ). Παρ.τ. *έπεκούρεον-ουν*. Μέλ. *έπικουρήσω*. **Αόρ.* *έπεκούρησα*. (Παρακείμενον και Υπερσ. και παθ. και μέσην διάθεσιν και φωνήν δέν έχει).—**Ρηματ.* *έπικούρημα*, *έπικούρησις*.

256 **Επιμελέομαι-οῦμαι* (ἀποθ. ενεργ.). Παρ.τ. *έπεμελέομην-οῦμην*. Μέσ. μέλ. *έπιμελήσομαι* και σπαν. *έπιμελεθήσομαι*. **Αόρ.* *έπεμελήθην* (με μέσην σημασίαν). Παρ.κ. *έπιμεμέλημαι*. *Υπερσ. *έπεμεμελήμην*.—**Ρηματ.* *έπιμέλημα*, *έπιμελητός*, *έπιμελητής*.

257 Ἐπιμέλωμαι (= τῷ ἐπιμελοῦμαι). Παρατ. ἐπεμελόμην (σπαν.), καὶ πλέον οὐ. Τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ ἐπιμελοῦμαι.

258 Ἐπιορκέω-ῶ (πατῶ τὸν ὄρκον μου, κάμω ψευδῆ ὄρκον). Παρατ. ἐπιώρκουν-ουν. Μέλ. ἐπιορκήσω καὶ ἐπιορκήσομαι. Ἄορ. ἐπιώρκησα. Παρακ. ἐπιώρκηκα. Ὑπερσ. ἐπιωρκήκειν. (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει ἐνεργ. σημασίαν.

259 Ἐπισκοτέω-ῶ (= σκοτιζῶ)· ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν.—Ῥηματ. ἐπισκότησις.

259 Ἐπίσταμαι (ἤξεύρω). Ὑποτ. ἐπίστωμαι-η-ηται. Εὐκτ. ἐπισταίμην-αιο-ετο. Προστ. ἐπίστω (καὶ οὐχὶ ἐπίστασο). Ἄπαρέμφ. ἐπίστασθαι. Μετοχ. ἐπιστάμενος. Παρατ. ἠπιστάμην, ἠπίστω (καὶ οὐχὶ ἠπίστασο). Μέσ. μέλ. ἐπιστήσομαι. Ἄορ. παθ. ἠπιστήθην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σ καὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς ἴδε Γραμ. Α. Χρ.

260 Ἐπιτηδεύω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν.—Ῥηματ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέος.

261 Ἐπιχειρέω-ῶ (ἐπιχειρίζομαι) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν.—Ῥηματ. ἐπιχειρήμα, ἐπιχειρήσις, ἐπιχειρητής.

262 Ἐτομαι (ἰκολουθῶ) ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. εἰπόμην. Μέσ. μέλ. ἔψομαι. Ἄορ. ἕ'. ἐσπόμην. Προστ. σποῦ-σπέσθω. Ἄπαρέμ. σπεισθαι. Μετοχ. σπόμενος· ἐν συνθέσει δὲ εὐρηται καὶ ἡ ὑποτακτ. ἐπίσπη (Σοφοκλ.) καὶ εὐκτ. ἐπισποίμην (Ξενοφ.). Παρακ. (ἔσπηται Πλάτ.)

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ μέσου ἄορ. ἐπίσπου, ἐνσποῦ ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

263 Ἐπω (ἐνασχολοῦμαι) παρὰ τοῖς πεζογράφοις εὐρηται πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων περὶ, διὰ, οἶον, διέπω (= διοικῶ, περιέπω=περιποιοῦμαι). Παρατ. διεῖπον. Μέλ. διεψῶ. Ἄορ. ἕ'. διέσπον. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. περιέπομαι. Παρατ. περιεπόμην. Μέσ. μέλ. περιέψομαι (μέ παθ. σημασ.) Ἄορ. παθ. περιέφθην, καὶ πλέον οὐ.

ΣΗΜ. Ῥίξα τοῦ ἔπω καὶ ἔπομαι εἶνε σеп τροπῇ τὸ σ εἰς θασειαν' ὁ δὲ β'. ἀόρ. διέσπον γίνεται κατὰ συγχοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐσεπόμην (ἴδε περὶ τοῦ του Γραμ. Α. Χρ.) ἐκ τῆς αὐτῆς βίβλης γίνεται καὶ τὸ ἄνωτερ. ἔπομαι.

264 Ἐράω-ῶ (ἀγαπῶ). Παρατ. ἤραον-ων. Μέλ. παθ. ἐρασθήσομαι (μὲ ἐνεργ. σημασ.) Ἄόρ. παθ. ἠράσθην (μὲ ἐνεργ. σημασ.)

Παθ. ἐνεστ. ἐράται (Ξενοφ.). Εὐκτ. ἐρῶ (Ξενοφ.) Μετοχ. ἐρώμενος, ἐρωμένη καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἤρασμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρ. Περὰ δὲ ποιηταῖς εὐρηται ἐνεστ. ἔραμαι (κατὰ τὸ ἕσταμαι). Παρατ. ἠράμην. Μέσ. ἀόρ. ἠρασάμην.—Ῥηματ. ἐράσμιος, ἐρατὸς, ἐραστός, ἐρατῆς, ἐραστής, ἐρατεινός.

265 Ἐργάζομαι (ἀποθ. ἐνεργ. καὶ παθ.). Παρατ. εἰργάζομην. Μέσ. μέλ. ἐργάσομαι. Μέσ. ἀόρ. εἰργασάμην. Παρακ. εἰργασμαι. Ὑπερσ. εἰργάμην. Μέλ. παθ. ἐργασθήσομαι. Ἄόρ. παθ. εἰργάσθην.—Ῥηματ. ἐργάτις, ἐργαστός, ἐργαστής, ἐργαστήρ, ἐργαστήριος, ἐργαστήριον.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν μέσος μέλ. καὶ ἀόρ. ἔχουσιν ἐνεργ. σημασίαν, ὁ δὲ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. παθητικὴν ὁ δὲ ἐνεστ. καὶ παρακ. καὶ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ σχηματίζεται καὶ περισπωμένως· οἶον, ἐργῶμαι-ᾶ, ᾶται.

266 Ἐρείδω (στυλόνω, στηρίζω). Παρατ. ἤρειδον. Μέλ. ἐρείσω. Ἄόρ. ἤρεια. Παρακ. ἐρήρεια (καὶ ἤρεια). Ὑπερσ. ἐρηρείκειν καὶ (ἤρείκειν).

Παθ. καὶ μέσ. ἐρείδομαι. Παρατ. ἤρειδόμην. Ἄόρ. παθ. ἤρείσθην. Παρακ. ἐρήρειαμαι. Ὑπερσ. ἐρηρείσμην. Μέσ. ἀόρ. ἤρειαίμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἤρειαμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ παθ. καὶ μέσ. μέλ. ἐλλείπουσι.—Ῥηματ. ἐρειαμα, ἐρεισις.

267 Ἐρέσσω καὶ ἐρέττω ἀδειμ. (κωπηλατῶ). Παρατ. ἤρesson καὶ ἤρεττον. Μέλ. ἐρέσω. Ἄόρ. ἤρεια. Παρακ. (;) Παθ. ἐρέσομαι, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. ἐρέτης, ἐρετμός.

168 Ἐρημῶ-ῶ (ἐρημόνω) ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ἐρήμωσις, ἐρημωτής.

269 Ἐρίζω (φιλονεικῶ). Παρατ. ἤριζον. Ἄόρ. ἤρεια, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. ἐρίσω. Παρακ. ἐρήρεια καὶ ἤρεια εἶνε τῶν μεταγενεστέρων τὰ δὲ μέσα ἐρίζομαι. Παρατ. ἠρίζομην. Μέσ. μέλ. ἐρίσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἠρυσάμην. Παρακ. ἐρήρειαμαι εἶνε ποιητικά.—Ῥηματ. ἐρισμα, ἐρισμός (ποιητ.), ἐριστός, ἐριστής.

270 (*Ερωμαι) ἀποθ. = ἐρωτώ) Μέσ. μέλ. ἐρήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἔρ. ἠρόμην. Ἀπαρεμφ. ἐρέσθαι· ὁ δὲ ἐνεστώσ ἐρομαι. Ἀπαρέμφ. ἐρέσθαι εἶνε ἀμφίβολος ἢ μάλλον ἀχρηστος παρὰ τοῖς πεζογράφοις· τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ ἐρωτώ.

271 (*Ερπύζω) καὶ ἔρω (=σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν). Παρατ. (εἴρπυζον) καὶ εἴρπον. Μέλ. ἐρπύσω. Ἀόρ. εἴρπυσα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέλ. ἐρψώ καὶ ἀόρ. εἴρψα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ ἐνεστώσ ἐρπύζω καὶ παρατ. εἴρπυζον εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ μεταγενεστέρων.)—Ῥηματ. ἐρψις, ἐρψης, ἐρπετόν, ἐρπυσμός, ἐρπυσσις, ἐρπυστής, ἐρπυστήρ.

*Ερρω (περιφέρομαι, χάνομαι). Προστ. ἔρρε-ἐρρέτω. Παρατ. ἤρρον. Μέλ. ἐρήσω. Ἀόρ. ἤρησα. Παρακ. ἤρηκα.

272 *Ερυθραίνω (μεταβ. = κυκινίζω τι). Παρακ. ἠρύθραινον. Μέλ. ἐρυθρανῶ. Ἀόρ. ἠρύθρανα καὶ πλέου οὐ.

273 *Ερυθριάω (ἀμεταβ. = κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπῆν). Παρατ. ἠρυθρίκων-ων. Μέλ. ἐρυθριάσω. Ἀόρ. ἠρυθριάσα. Παρακ. ἠρυθρίακα (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.)—Ῥημ. ἐρυθρίασις, ἐρυθρίας.

274 *Ερύκω (σπαν. παρὰ τοῖς πεζοῖς = ἐμποδίζω). Παρατ. ἠρυκον. Μέλ. ἐρύξω (ποιητ.). Ἀόρ. ἠρυξα (Ξενοφ.), καὶ ἔ. ἠρύκακον (ποιητ.) καὶ πλέου οὐ.

275 *Ερχομαι (ἀποθ. ἀμεταβ.). Παρατ. ἠρχόμην. Μέλ. (ἐλεύσωμαι). Ἀόρ. ἔ. ἤλθον (καὶ ἐπικ. ἤλυθον). Παρακ. ἐλήλυθα. Ὑπερσ. ἐληλύθειν.—Ῥηματ. ἔλευσις, ἐλεύθερος, ἐλευστέον, προσήλυτος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσ ἐρχομαι εὐρίσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ὀριστικῇ καὶ σπανίως ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσιν· ὁ δὲ παρατ. εἶνε πολὺ σπάνιος· ὁ δὲ μέλ. ἐλεύσομαι ἐπικός, ἰωνικός καὶ ποιητικός· ἅπαξ δὲ εὐρηταὶ παρὰ Λυσίφ· ἀναπληροῦται δὲ οὗτος ὡς καὶ ὁ ἐνεστώσ καὶ παρατ. ἀπὸ τοῦ εἶμ ἢ (ἦκω), ὥστε σχηματίζεται οὕτως: ἐνεστ. εἶμι καὶ σπαν. ἔρχομαι. Παρατ. (ἦειν) καὶ ἦα καὶ σπαν. ἠρχόμην. Μέλ. εἶμ ἢ (ἦξω). Ἀόρ. ἤλθον. Παρακ. ἐλήλυθα. Ὑπερσ. ἐληλύθειν.

*Ερωτάω-ῶ. Παρατ. ἠρώτασων-ων. Μέλ. ἐρωτήσω καὶ ἐρωτήσομαι. Ἀόρ. ἠρώτησαν καὶ ἠρόμην. Παρακ. ἠρώτηκα. Ὑπερσ. ἠρωτήκειν. Παθ. ἐρωτάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἠρωτάομην-ώμην. Ἀόρ. παθ. τὸ ἐρωτήθην. Παρακ. τὸ ἠρωτημένον, καὶ πλέου οὐ.—Ῥηματ. ἐρώτημα, ἐρώτησις, ἐρωτητέον.

276 Ἐσθίω (τρύγω). Παρατ. ἤσθιον. Μέλ. ἐδομαι. Ἄόρ. ἔσθ' ἐφαγον. Παρακ. ἐδήδοκα. Ὑπερσ. ἐδηλόκειν.

Παθ. ἐσθίομαι. Παρατ. ἤσθιόμην. Ἄόρ. παθ. (ἠδέσθην) Παρακ. ἐδήδεσμαι. Ὑπερσ. ἐδηδέσμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἐδήδομαι καὶ μέλ. ἐδοῦμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέλ. φάγομαι καὶ φαγοῦμαι τῶν ἑλληνιστῶν. (Παλ. Διαθ.)

277 Ἐστιάω-ῶ (φιλεύω). Παρατ. εἰστίαον-ων. Μέλ. ἐστιάσω. Ἄόρ. εἰστιάσα. Παρακ. εἰστίακα. Ὑπερσ. εἰστιάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἐστιάομαι-ῶμαι (φιλεύομαι καὶ μέσ. εὐωχοῦμαι). Παρατ. εἰστιάομην-ῶμην. Ἄόρ. παθ. εἰστιάθην. Παρακ. εἰστίαμαι. Ὑπερσ. εἰστιάμην. Μέσ. μέλ. ἐστιάσομαι (μὲ παθ. σημασ.)—ῤηματ. ἐστιάσις, ἐστιάτεον, ἐστιάτος, ἐστιάτωρ.

ΣΗΜ. Παθ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλοντα καὶ μέσον ἄορ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει πάντοτε παθητικὴν σημασίαν· ὁ δὲ ἔνεστ. καὶ παρατ. ἔχουσι καὶ μέσῃν=τῷ εὐωχοῦμαι.

278 Ἐτάζω συνήθως σύνθετ. ἐξετάζω· ζήτηε ἐξετάζω.

279 Εὐδαιμονέω-ῶ (εὐτυχῶ) ἁμαλόν· δὲν δέχεται ὅμως αὐξήσιν καὶ δὲν ἔχει ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσ. διαθήσιν καὶ φωνήν.—ῤηματ. εὐδαιμόνημα.

280 Εὐδοκίμειω-ῶ (ἔχω τὴν κοινὴν ὑπόληψιν). Παρατ. εὐδοκίμεον-ουν. Μέλ. εὐδοκίμήσω. Ἄόρ. εὐδοκίμησα. Παρακ. εὐδοκίμηκα. Ὑπερσ. εὐδοκίμήκειν. (Μέσῃν καὶ παθ. διαθήσιν καὶ φωνήν δὲν ἔχει· ὁ δὲ ἔνεστ. εὐδοκίμοῦμαι = τῷ εὐδοκίμῶ, μετοχ. εὐδοκίμούμενον εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.)—ῤηματ. εὐδοκίμησις.

281 Εὐδω συνήθως καθεύδω· ζήτηε καθεύδω.

Εὐεργετῶ (κάμνω εἰς τινα εὐεργεσίαν) ἁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσῃν διαθήσιν καὶ φωνήν.—ῤηματ. εὐεργέτημα.

282 Εὐθύνω (ισιάζω). Παρατ. εὐθυνον. Μέλ. εὐθυνώ. Ἄόρ. εὐθῶνα.

Παθ. καὶ μέσ. εὐθύνομαι. Παρατ. εὐθυνόμην. Μέλ. παθ. εὐθυνόθησομαι. Ἄόρ. παθ. εὐθύνηθην. Παρακ. εὐθυσομαι. Ὑπερσ. εὐθύσομην. Μέσ. μέλ. εὐθυνοῦμαι. Μέσ. ἄορ. εὐθυνάμην.—ῤηματ. εὐθυνοσ, εὐθυνοσις, εὐθυνοτός, εὐθυνοτής.

ΣΗΜ. Τὸ εὐθύνω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθήσεις καὶ φωνάς· (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ.

283 *Ευκρινέω-ω* (διακρίνω ἀκριβῶς)· συνήθως σύνθετ. διευκρινέω, ὁμαλὸν ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσση)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ.—
Ῥηματ. διευκρινήσῃς.

284 *Εὐλαβέομαι-οὔμαι* (συστέλλομαι, φοβοῦμαι) ἀποθ. παθ. Παρατ. εὐλαβεόμην οὔμην. Μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι. Ἀόρ. εὐλαβήθην. Παρακ. εὐλάβημαι. Ὑπερσ. εὐλαβήμην.—Ῥηματ. εὐλαβητέον.

285 *Εὐνομέομαι-οὔμαι* ἀποθ. (διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους). Παρατ. εὐνομεόμην-οὔμην. Μέσ. μέλ. εὐνομήσομαι. Ἀόρ. παθ. εὐνομήθην. Παρακ. εὐνομημένος.—Ῥηματ. εὐνόμημα.

286 *Εὐορκέω-ω* (φυλάττω τὸν ὄρκον μου). Παρατ. εὐορκεον-ουν. Μέλ. εὐορκήσω. Ἀόρ. εὐορκήσα. Παρακ. εὐορκήκα. Ὑπερσ. εὐορκήκειν. (Παθ. καὶ μέσση διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).

287 *Εὐπορέω-ω* (ἔχω τι ἐν ἀφθονίᾳ) εὐδετ. Παρατ. εὐπόρκεον-ουν. Μέλ. εὐπορήσω. Ἀόρ. εὐπόρησα. Παρακ. εὐπόρηκα. Ὑπερσ. εὐπορήκειν, καὶ πλέον οὐ· τὸ δὲ μέσ. εὐπορέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. εὐπορήσομαι. Μέσ. ᾠρ. εὐπορησάμην. Παρακ. εὐπόρημαι. Ὑπερσ. εὐπορήμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.—Ῥηματ. εὐπόρημα.

288 *Εὐρίσκα*. Παρατ. εὐρισκον. Μέλ. εὐρήσω. Ἀόρ. ε'. εὐρον (καὶ ἡῶρον Θουκ.). Παρακ. εὐρηκα. Ὑπερσ. εὐρήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. εὐρίσκομαι. Παρατ. εὐρισκόμην. Μέλ. παθ. εὐρεθήσομαι. Ἀόρ. παθ. εὐρέθην. Παρακ. εὐρημαι. Ὑπερσ. εὐρήμην. Μέσ. μέλ. εὐρήσομαι. Μέσ. ᾠρ. ε'. εὐρόμην (καὶ ἡῶρομην Θουκ.) (καὶ ᾠ. εὐράμην μεταγεν.).—Ῥηματ. εὐρημα, εὐρεσις, εὐρετός, εὐρετέος, εὐρετής, εὐρετήριον.

289 *Εὐσεβέω-ω* (εἶμαι εὐσεβής). Παρατ. εὐσεβεον-ουν. Μέλ. εὐσεβήσω. Ἀόρ. εὐσεβήσα. Παρακ. εὐσεβήκα. Ὑπερσ. εὐσεβήκειν.

Παθ. εὐσεβεόμαι-οὔμαι. Παρατ. εὐσεβεόμην-οὔμην. Μέλ. παθ. εὐσεβηθήσομαι. Ἀόρ. εὐσεβήθην. Παρακ. εὐσεβημαι. Ὑπερσ. εὐσεβήμην. (Μέσση διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. εὐσεβημα.

Εὐτρεπίω (βάλλω τι εἰς τάξιν, συγυρίζω). Παρατ. εὐτρέπιζον. Μέσ. παρατ. εὐτρεπιζόμην. Παρακ. εὐτρέπισμαι.—Ῥηματ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής.

290 *Εὐτυχέω-ω* (εἶμαι εὐτυχής). Παρατ. εὐτύχσον ουν. Μέλ. εὐτυχήσω. Ἄδρ. εὐτύχησα. Παρακ. εὐτύχηκα. Ὑπερσ. εὐτυχήκειν.

Παθ. παρακ. εὐτύχημαι (Θουκ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄδρ. εὐτυχήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. εὐτύχημα.

291 *Εὐφραίνω* (χαροποιῶ). Παρατ. εὐφραϊνον. Μέλ. εὐφρανῶ. Ἄδρ. ἠφρανα καὶ (εὐφρανα ποιητ. καὶ μεταγεν.) (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. εὐφραίνομαι (χαίρω). Παρατ. εὐφραϊνόμην καὶ (ἠφραϊνόμην). Μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι καὶ σπαν. εὐφρανθήσομαι. Ἄδρ. παθ. εὐφράνθην (μὲ μέσ. σημασ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. παρακ. εὐφραμμαι καὶ ἠφραμμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. εὐφραντός, εὐφραντέος.

ΣΗΜ. Τὰ ἀναύξητα εὐχρηστότερα.

292 *Εὐχόμαι* (ἀποθ. μέσ.). Παρατ. εὐχόμεν καὶ (ἠχόμεν). Μέσ. μέλ. εὐξομαι. Μέσ. ἄδρ. εὐξάμην καὶ (ἠξάμην). Παρακ. ἠύγμαι, ἠύξι, ἠύκται. Ὑπερσ. ἠύγμην, ἠύξο, ἠύκτο, καὶ πλέον σὺ· ὁ δὲ παθ. ἄδρ. ἠύχθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. εὐκτός, εὐκτέος, εὐχολή.

ΣΗΜ. Ὁ ὕπερσ. ἠύγμην παρὰ Σοφοκλεῖ (Τραχ. 610) ἔχει ἄνεργ. σημασ. τὸ δὲ ἑ'. προσ. ἠύκτο παρὰ Πλάτωνι (Φαίδρ.) ἔχει παθητικὴν.

293 *Εὐωχέω-ω* (φιλεύω). Παρατ. εὐώχσον ουν. Μέλ. εὐωχήσω. Ἄδρ. εὐώχησα. Παρακ. εὐώχηκα. Ὑπερσ. εὐωχήκειν.

Μέλ. εὐωχέομαι-οῦμαι (εὐθυμῶ). Παρατ. εὐωχέομην-οῦμην. Μέσ. εὐωχήσομαι (καὶ παθ. εὐωχισθήσομαι ἐπιγρρ.). Ἄδρ. παθ. εὐωχήθην (μὲ μέσ. σημασ.). Παρακ. εὐώχημαι. Ὑπερσ. εὐωχήμην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. εὐωχητός, εὐωχητέριον.

294 *Ἐχθω* ποιητ. ἐκ τούτου δὲ γίνεται τὸ ἀπεχθάνομαι, ὃ ζήτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

295 *Ἐχω* καὶ (ἴσχω). Παρατ. εἶχον. Μέλ. ἐξω καὶ (σχίσω). Ἄδρ. ἑ'. ἔσχον. Ὑποτ. σχῶ. σύνθ. παράσχω. Εὐκτ. σχοίην, σύνθ. παράσχομι. Προστ. σχέος, σύνθ. παράσχεος (καὶ πάρασχε μεταγεν.). Ἀπαρέμφ. σχεῖν καὶ σύνθ. παρασχεῖν. Μετοχ. σχῶν καὶ σύνθ. παρασχῶν. Παρακ. ἔσχικα. Ὑπερσ. ἐσχίκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἔχομαι. Παρατ. εἰχόμεν. Μέσ. μέλ. ἐξομαι καὶ (σχίσομαι). Μέσ. ἄδρ. ἑ'. ἐσχόμην. Ὑποτ. σχῶμαι, σύνθ.

παράσχωμαι. Προστ. σχοῦ καὶ σύνθ. ἐνσχοῦ, ἀλλὰ παράσχου· ἀπαρέμφ. σχέσθαι καὶ σύνθ. παρασχέσθαι. Παρακ. ἐσχημαί. Ὑπερσ. ἐσχήμεν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. σχεθήσομαι· ἐσχέθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὄχος, ὄχη, ὄχευς, ὄχμος, ὄχη, ὄχυρός, ἔξις, ἐκτός, ἐκτέος, ἐκτης, σχῆμα, σχέσις, σχετέος, σχεθόν.

ΣΗΜ. Ὁ μέσος μέλ. καὶ ἀόρ. ἔχουσι καὶ παθητικὴν σημασίαν· διὸ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. εἶνε ἄχρηστοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὁ δὲ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. εὐρίσκονται πάντοτε σχεδὸν σύνθετοι· συνήθως δὲ καὶ ὁ μέσ. μέλ. ἔξομαι καὶ σχήτομαι. Περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ τοῦ μέσ. ἀόρ. β'. ἐνσχοῦ, παράσχου ἴδε Γραμμ. Α. Χρ. Τὰ δὲ σύνθ. ἀνέχω, ἀμπέχομαι, ἀμπισχοῦμαι, ὑπισχοῦμαι ζήτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

296 Ὑψώ καὶ (ἐψέω). Παρατ. ἤψον (καὶ ἤψουν). Μέλ. (ἐψήσω) καὶ ἐψήσομαι. Ἄόρ. ἤψα.

Παθ. (καὶ μέσ.) ἐψομαι. Παρατ. ἠψόμεν. Ἄόρ. παθ. ἠψήθην. Παρακ. ἠψημαί. Ὑπερσ. ἠψήμεν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. ἠρθην, καὶ ἠψησάμεν, καὶ ἐνεργ. παρακ. ἠψηκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέσος μέλ. ἐψομαι ἔχει πάντοτε ἐνεργητικὴν σημασίαν· εὐρηται δὲ καὶ παθ. ἐνεστ. καθυψείσθαι (Λυσ.) ἐκ τοῦ ἐψέω.— Ῥηματ. ἐφθός, ὀπτός, ὀπτέος, ἐψημα, ἐψησις, ἐψητός, ἐψητέος, ἐψητής, ἐψητήρ, ἐψάνη, ἐψαλέος, ὄψον.

Z

297 Ζάω-ῶ (οὐδέτ.), ζάεις-ῆς. Παρατ. ἐζαον-ων, ἐζαες-ης· (καὶ ἔζην μόνον ἐπὶ ἁ. προσ. Δημ.). Μέλ. ζήσω (σπαν.) καὶ συνθέστ. βιώσομαι. Ἄόρ. ἐβίον. Παρακ. βεβίωκα. Ὑπερσ. ἐβεβίωκειν, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ προστ. ζῆθι· καὶ μέσ. μέλ. ζήσομαι. Ἄόρ. ἐνεργ. ἐζησα. Παρακ. ἐζηκα.— Ῥηματ. ζῶη, ζῶον, ζῶός.

298 Ζεύγνυμι καὶ (ζευγνύω). Παρατ. ἐζεύγνυν καὶ (ἐζεύγνυον.) Μέλ. ζεύξω. Ἄόρ. ἐζευξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. καὶ (παθ.) ζεύγνυμαι. Παρατ. ἐζευγνύμεν. Παθ. ἀόρ. β'. ἐζύγην καὶ σπανίως ἐζεύχθην. Παρακ. ἐζευγμαί. Ὑπερσ. ἐζεύ-

γυνη. Μέσ. μέλ. ζεύζομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐζευζάμην, καὶ πλεόν οὐ·
ὁ δὲ παθητ. μέλ. ζευχθήσομαι καὶ παρακ. ἐζευχα εἶνε τῶν με-
ταγενεστέρων.—Ῥηματ. ζυγός, ζευγμα, ζεύξις, ζεύγη.

299 Ζίω (οὐδετ. καὶ μὴ ἀττ.—βράζω.) Παρατ. ἐζέον. Μέλ.
ζέσω. Ἀόρ. ἐζεσα, καὶ πλεόν οὐ· ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐζέσθην. Πα-
ρακ. ἐζεσμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ζέμα, ζέσις,
ζεστός, ζήλος.

300 Ζηλώ ω (θχυμάζω, ζηλεύω). Παρατ. ἐζήλοον-ουν. Μέλ.
ζηλώσω. Ἀόρ. ἐζήλωσα. Παρακ. ἐζήλωκα. Ὑπερσ. ἐζήλώκειν.

Παθ. ζηλόομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐζηλόομην-οὔμην. Μέλ. παθ.
ζηλωθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐζηλώθην. Παρακ. ἐζήλωμαι. Ὑπερσ.
ἐζηλώμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ζή-
λωμα, ζήλωσις, ζηλωτός, ζηλωτέος, ζηλωτής.

301 Ζημιώ ω (ἐπιβάλλω τινὶ ζημίαν, ποινὴν, πρόστιμον).
Παρατ. ἐζημίουν-ουν. Μέλ. ζημιώσω. Ἀόρ. ἐζημίωσα. Παρακ.
ἐζημίωκα. Ὑπερσ. ἐζημιώκειν.

Παθ. ζημιόομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐζημιόομην-οὔμην. Μέσ. ζη-
μιώσομαι (μὲ παθ. σημασ.). Ἀόρ. παθ. ἐζημιώθην. Παρακ. ἐζη-
μιώμαι. Ὑπερσ. ἐζημιώμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν
ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ζημιώσομαι ἔχει παθ. σημασίαν.)

—Ῥηματ. ζημιωμα, ζημιώσις, ζημιωτής.

302 Ζητέω ω (προσπαθῶ νὰ εὔρω, γυρεύω, σκαλίζω). Πα-
ρατ. ἐζήτεον-ουν. Μέλ. ζητήσω. Ἀόρ. ἐζήτησα. Παρακ. ἐζή-
τηκα. Ὑπερσ. ἐζητήκειν.

Παθ. ζητέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐζητέομην-οὔμην. Μέλ. παθ.
ζητηθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐζητήθην. Παρακ. ἐζήτημαι. Ὑπερσ.
ἐζητήμην. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ.
ζητήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων).—Ῥηματ. ζήτημα, ζήτη-
σις, ζητητός, ζητητέος, ζητητής, ζητητώρ.

303 Ζώννυμι καὶ (ζωννύω=ζώνω). Παρατ. ἐζώννυν. Μέλ.
ζώσω (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Ἀόρ. ἐζώσα.

Μέσ. ζώννυμαι. Παρατ. ἐζώννυμην. Μέσ. μέλ. ζώσομαι. Μέσ.
ἀόρ. ἐζώσαμην. Παρακ. ἐζώσμαι. Ὑπερσ. ἐζώσομην, καὶ πλεόν οὐ·
οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον. Παρακ. ἐνεργ. ἐζώκα. Παθ. ἐζώμαι.
Ἀόρ. παθ. ἐζώσθην.—Ῥηματ. ζώνη, ζῶμα, ζῶσις, ζωστήρ, ζώ-
στικς, ζωστός, ζώσπειρα, ζωστήριος.

II

304 Ἡβάω-ω (οὐδέτ. εἶμαι ἐφηβός), καὶ ἐναρκτ. ἡβάσκω (= ἄρχομαι νὰ γίνωμαι ἐφηβός). Παρατ. ἡβαον-ων. Μέλ. ἡβήσω. Ἄορ. ἡβητα. Παρακ. ἡβηκα. Ὑπερσ. ἡβήκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἡβητής, ἡβητήρ, ἡβήτωρ, ἡβητήριον.

305 Ἡγέομαι-οὔμαι (ἀποθ. ἐνεργ.=ὀδηγῶ, ἀρχω, νομίζω). Παρατ. ἡγεόμην-οὔμην. Μέσ. μέλ. ἡγήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἡγησάμην. Παρακ. ἡγήμην. Ὑπερσ. ἡγήμην. Ἄορ. παθ. ἡγήθην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. ἡγηθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. —Ῥηματ. ἡγημα, ἡγητις, ἡγητόν, ἡγητής, ἡγέτης, ἡγητήρ, ἡγήτωρ, ἡγήτειρα, ἡγήτρια.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄορ. ἡγήθην ἔχει πάντοτε παθητικὴν σημασίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ παρακ. ἡγημαί.

306 Ἡδομαι (ἀποθ. ἀμεταβ.=εὐχαριστοῦμαι). Παρατ. ἡδόμην. Μέλ. παθ. ἡσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡσθην καὶ πλέον οὐ οἱ δὲ μεταγενέστ. ἔλεγον καὶ ἡδω (=εὐχαριστῶ) καὶ παρακ. ἡσμαι. —Ῥηματ. ἡδονή, ἡσις, ἡστός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παθ. παρακ. ἡσμαι γίνεται καὶ τὸ κατ' αἰολικὸν το-νισμὸν καὶ πνευματισμὸν ἐπίθετον ἄσμενος.

307 Ἡδύω (κάμνω τι ἡδύ, εὐφραίνω). Παρατ. ἡδύον. Μέλ. ἡδυνῶ. Ἄορ. ἡδύνα (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ἡδύνομαι (εὐφραίνομαι). Παρατ. ἡδυνόμην. Παρακ. ἡδυσμαι. Ὑπερσ. ἡδύσμην, καὶ πλέον οὐ οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον. Παθ. μέλ. ἡδυνθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡδύνην. —Ῥηματ. ἡδυσμα, ἡδυσμός.

308 Ἡδυπαθέω-ω (οὐδέτ.=ζῶ ἡδονικῶς). Παρατ. ἡδυπάθειον-ουν. Μέλ. ἡδυπαθήσω. Ἄορ. ἡδυπάθησα. Παρακ. ἡδυπάθηκα. Ὑπερσ. ἡδυπαθήκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἡδυπάθημα.

309 Ἡκω (ἔρχομαι). Παρατ. ἡκον. Μέλ. ἡξω, καὶ πλέον οὐ. (Παρά δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ Ἄορ. ἡξω. Παρακ. ἡκα).—Ῥηματ. ἡξίς (ποιήτ.).

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστώσ· ἐν μὲν τῇ ὀρίστ· ἔχει σημασίαν παρακειμένου, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγγλίσει καὶ μετοχῇ παρακειμένου καὶ ὀρίστου· ὁ δὲ παρατ· πάντοτε ὀρίστου.

310 Ἦμαι (ποιητ·)· ζήτει κἀθημαι.

311 Ἠσάομαι-ῶμαι καὶ ἤττάομαι-ῶμαι (ἀποθετ· παθ·)
Παρατ· ἡσασμένη-ώμην καὶ ἤττάσμένη-ώμην. Μέλ· παθ· ἡσασθήσομαι καὶ ἤττάσσομαι καὶ (ἤττήσομαι). Ἄορ· παθ· ἡσασθήην καὶ ἤττήθην. Παρακ· ἡσσημαι καὶ ἤττημαι, Ὑπερσ· ἡσσήμην καὶ ἤττήμην. (Μέσων διαθέσειν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ· μέλ· ἤττήσομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν).— Ῥηματ· ἤττημα, καὶ ἡσσημα, ἤττητέον καὶ ἡσσητέον.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ἡσῶμαι μεταχειρίζονται οἱ τραγικοὶ ποιηταί, καὶ ὁ Θουκυδίδης· τὸ δὲ ἤττωμαι· ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Ξενοφ· καὶ σχεδὸν πάντοτε ὁ Πλάτων.— Παρατ· δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηται καὶ τὸ ἐνεργ· ἤττάω ἤ. Παρατ· ἤτταον ὦν. Μέλ· ἤττήσω. Ἄορ· ἤττησσα. Παρακ· ἤττημα.

Θ

312 Θάλλω (ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀμαΐζω) ἀμεταβ· Παρατ· ἔθαλλον. Ἄορ· ἔ· ἔθαλον. Παρακ· ἔ· τέθηλα. Ὑπερσ· ἐτέθηλιν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ· θαλλήσω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ· θάλλω (ποιητ·) θαλλῶς, θάλλω.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν παρακ· τέθηλα ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος, ὁ δὲ ὑπερσ· ἐτέθηλιν παρατατικοῦ.

313 Θάλλω (ζεσταίνω). Παρατ· ἔθαλλον. Μέλ· θάλλω. Ἄορ· ἔθαλψα. (Παρακ· καὶ ὑπερσ· δὲν ἔχει).

Παθ· θάλλομαι. Παρατ· ἐθαλόμην. Ἄορ· παθ· ἐθάληθην. Παρακ· τέθαλπται. Ἀπαρέμφ· τεθάληθαι (Αἰσχυλ·) καὶ πλέον οὐ, = Ῥηματ· θάλλω, θάλλω, θαλλωρή (Ἰων·), θαλλῶς, (ποιητ·), θαλλπτήριος.

ΣΗΜ. Παθ· καὶ μέσ· μέλ· καὶ μέσ· ἄορ· δὲν ἔχει· ἰστέον δ' ὅτι ὅσα παθ· πρόσωπα ἔχουσι μὲν δὲν σχηματίζονται.

314 Θάπτω. Παρατ· ἔθαπτον. Μέλ· θάψω. Ἄορ· ἔθαψα. Παρακ· (τέταφα·)

Παθ. θάπτομαι. Παρατ. ἐθαπτόμην. Μέλ. β'. παθ. ταρήσομαι. Ἄορ. παθ. β'. ἐτάρην. Παρακ. τέθαμμαι, γ'. πληθ. τετάρταται. Ἄπαρέμφ. τεθάρθαι. Ὑπερσ. ἐτεθάρμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. τεθάρψομαι.—Ῥηματ. τάφος, ταφή.

315 *Θαυρῶ-ῶ* (οὐδετερ.—ἔχω θάρρος) καὶ θαρσέω (ἀπὸ Πλάτωνος). Παρατ. ἐθάρρεον-ουν, καὶ ἐθάρσειον-ουν. Μέλ. θαρρήσω. Ἄορ. ἐθάρρησα. Παρακ. τεθάρρηκα. Ὑπερσ. ἐτεθάρρηκιν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. θάρσησις.

316 *Θαυμάζω* (παραξενεύομαι, ἐπικινῶ). Παρατ. ἐθαυμάζον. Μέλ. θαυμάσομαι καὶ (θαυμάσω Ξενοφ. καὶ μεταγεν.). Ἄορ. ἐθαύμασα. Παρακ. τεθαύμακα. Ὑπερσ. ἐτεθαυμάκιν.

Παθ. θαυμάζομαι. Παρατ. ἐθαυμάζομην. Μέλ. παθ. θαυμασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐθαυμάσθην. Παρακ. τεθαύμασμαι. Ὑπερσ. ἐτεθαυμάσμην. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. θαυμάσομαι ἔχει πάντοτε ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥηματ. θαυμασμός, θαυμαστός, θαυμαστός, θαυμαστής.

317 *Θεάομαι-ῶμαι* (θεωρῶ) ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. ἐθεαύμην-ῶμην. Μέσ. μέλ. θεᾶσομαι. Μέσ. ἄορ. θεεσάμην. Παρακ. τεθεᾶμαι. Ὑπερσ. ἐτεθεᾶμην. Παθ. ἄορ. ἐθεάθην (Θουκ. καὶ μεταγεν).—Ῥηματ. θεάμα, θεατός, θεατέον, θεατής, θεατήρ, θεατρον.

ΣΗΜ. Ὁ ἄορ. ἐθεάθην, ὅστις κυρίως εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἔχει παθητικὴν σημασίαν.

318 *Θέλω* ζήτει ἐθέλω.

319 *Θεραπέω* (περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ). Παρατ. ἐθεράπευον. Μέλ. θεραπεύσω. Ἄορ. ἐθεράπευσα. Παρακ. τεθάράπευκα. Ὑπερσ. ἐτεθαραπεύκιν.

Παθ. καὶ μέσ. Θεραπεύομαι. Παρατ. ἐθεραπεύομην. Παθ. ἄορ. ἐθεραπεύθην. Παρακ. τεθάράπευμαι, Ὑπερσ. ἐτεθαρραπεύμην. Μέσ. μέλ. Θεραπεύσομαι, καὶ πλεον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. Θεραπευθήσομαι, καὶ μέσ. ἄορ. ἐθεραπευσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. θεράπευμα, θεραπευτέος, θεραπευτής, θεραπευτήρ, θεραπευτήριον.

ΣΗΜ. Τὸ θεραπεύω εἶνε ὁμαλὸν δὲν ἔχει δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παθ. μέλ. καὶ μέσ. ἄορ. διότι ὁ μὲν μέσος μέλ. ἔχει καὶ παθ. σημασίαν, ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἔχει καὶ μέσσην.

320 *Θερίζω*. Παρκατ. ἐθερίζον. Μέλ. θερίσω καὶ ἀπ. θεριῶ.
Ἄορ. ἐθερίσα. Παρκατ. τεθερίκα. Ὑπερσ. ἐτεθερίκειν.

Παθ. θερίζομαι. Παρκατ. ἐθερίζομην. Μέλ. παθ. θερισθήσομαι.
Ἄορ. παθ. ἐθερίσθην. Παρκατ. τεθερίσμαι. Ὑπερσ. ἐτεθερίσμην.
(Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει) — Ῥηματ. θερισμός, θερίσις, θεριστός, θεριστέος, θεριστής, θερίστρια, θερίστρον.

321 *Θερμαίνω* (ζεσταίνω). Παρκατ. ἐθερμαίνον. Μέλ. θερμανῶ.
Ἄορ. ἐθερμανα καὶ ἐθερμηνα ἀπ' Ἄριστλ.

Παθ. (καὶ μέσ.) θερμαίνομαι. Παρκατ. ἐθερμαινόμην. Μέλ. θερμανθήσομαι. Ἄορ. ἐθερμάνθην. Παρκατ. τεθερμασμαι. Ὑπερσ. ἐτεθερμάσμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρκατ. τεθερμαγχα εἶνε τῶν μεταγενεστετέρων. — Ῥηματ. θερμασμα, θερμανσις, θερμασία, θερμαντός, θερμαντέος, θερμαντήρ, θερμαστρίς καὶ θερμαστίς, θερμάστρα.

322 *Θέρωμαι* (θερμαίνομαι). Παρκατ. ἐθερόμην, καὶ πλέον οὐ παρὰ τοῖς πεζοῖς. Παρὰ δὲ ποιηταῖς σπανίως καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστετέροις ἐπικοῖς εὕρηται καὶ τὸ ἕνεργ. θέρω. Παρκατ. ἐθερον. Μέλ. θέρσω καὶ παθ. ἄορ. ἐθήρην. Παρκατ. τέθερμαι. Μέσ. μέλ. θέρσομαι (Ὁμηρ.). — Ῥηματ. θέρος.

323 *Θέω* (τρέγω). Παρκατ. ἔθειον. Μέλ. θεύσομαι, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ τρέγω. Ἄορ. ἔδραμον. Παρκατ. δεδράμηκα οἱ δὲ μεταγενέστ. ἔχουσι καὶ μέλ. θεύσω. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. θεός, θέα, θεός.

324 *Θήγω* (ἀκονῶ). Παρκατ. ἔθηγον. Μέλ. θήζω. Ἄορ. ἐθηξα. (Παρκατ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. θήγομαι. Παρκατ. ἐθηγόμην. Παρκατ. τέθηγμαί. Ὑπερσ. ἐτεθήγμην. Μέσ. ἄορ. θηζάσθω (Ὁμηρ.), καὶ πλέον οὐ. — Ῥημ. θηγάνη (= ἀκόνι), θηζίς, θηκτός.

325 *Θηλύνω* (χωνόνω). Παρκατ. ἐθήλυνον. Μέλ. θηλυνῶ.
Ἄορ. ἐθήλυνα.

Παθ. θηλύνομαι. Παρκατ. ἐθηλυνόμην. Μέλ. παθ. θηλυνθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐθηλύθην. Παρκατ. τεθήλυσμαι καὶ (τεθήλυμμαι) καὶ πλέον οὐ. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστετέροις εὕρηται καὶ ἕνεργ. παρκατ. τεθήλυκα καὶ παθ. τεθήλυμαι, μέσ. ἄορ. ἐθηλυνάμην.

326 *Θηράω* ὦ (κυνηγῶ). Παρατ. ἐθήραον-ων. Μέλ. θηρά'σσι·
 Ἄόρ. ἐθήρασα. Παρακ. τεθήρακα. Ἑπερσ. ἐτεθηράκειν.

Παθ. καὶ μέσ. θηράομαι-ώμαι. Πικρατ. ἐθηράομην-ώμην. Μέλ. παθ. θηραθήσομαι (μεταγεν.). Ἄόρ. παθ. ἐθηράθην (μεταγεν.). Πικρακ. τεθήραμαι (μεταγεν.). Ἑπερσ. (μεταγεν.) ἐτεθηράμην. Μέσ. μέλ. θηράσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐθηρασάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. θήραμα, θηρατός, θηρατέος, θηρατής, θήρατρον, θηράτωρ, θηρατήριος.

327 *Θηρεύω* (=κυνηγῶ) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χερσὶ καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. θήρευμα, θήρευσις, θηρευτός, θηρευτής, θηρευτήρ (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ὁ μέσος μέλ. (καὶ ἄόρ.) τοῦ θηράω καὶ θηρεύω λαμβάνονται πολλάκις καὶ ἐνεργητικῶς.

328 *Θιγγάνω* (ποιητ., Ἰων. καὶ μεταγεν.=ἐγγίζω, ψάύω). Παρατ. ἐθίγγανον. Μέσ. μέλ. θίξομαι καὶ (θίξω). Ἄόρ. ἅ'. ἐθίγγον, καὶ πλέον οὐ· τὰ δὲ παθ. θιγγάνομαι καὶ ἄόρ. ἐθίχθην, καὶ μέσ. ἄόρ. ἅ'. ἐθιγόμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.—Ῥηματ. θίξις, ἄθικτος.

329 *Θλάω*-ῶ (σπῶ, τσακίζω). Παρατ. ἐθλαον-ων. Μέλ. θλά'σω. Ἄόρ. ἐθλάσα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. θλάομαι-ώμαι. Παρατ. ἐθλαόμην-ώμην. Μέλ. παθ. θλασθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐθλάσθην. Παρακ. τέθλασμαι. Ἑπερσ. ἐτεθλάσμην. (Μέσσην διαθέσειν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. θλάσμα, θλάσις, θλαστός, θλάστης.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε σύνηθες εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀπ' Ἀριστοτέλους. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς εἴρηται μόνον ὁ ἐνεργ. ἄόρ. ἐθλασα (παρ' Ἡσιόδῳ), καὶ παθ. παρακ. τεθλασμένος (παρὰ Θεοκρίτῳ).

330 *Θλίβω* (πιέζω, σφίγγω). Παρατ. ἐθλίβον. Μέλ. θλί'ψω. Ἄόρ. ἐθλίψα. Ἀπαρέμφ. θλίψαι.

Παθ. θλίβομαι. Πικρατ. ἐθλίβόμην. Μέσ. μέλ. θλίβομαι (Ὁμηρ.) Ἄόρ. ἐθλίβθην. Παρακ. τέθλιψμαι. Ἑπερσ. ἐτεθλίψμην, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενεστεροὶ (ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους) ἔλεγον καὶ παρακ. τέθλιψα καὶ ἄόρ. ἅ'. ἐθλίβθην. (Μέσσην διαθέσειν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. θλίβομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν).—Ῥηματ. θλίμμα, θλίψις.

331 *Θλιόσκω* (ἀποθνήσκω) παθ. αὐτοπαθής. Παρατ. ἀπέθνησ-

κον. Μέσ. μέλ. ἀποθνήσκωμαι, Μετ' ὀλίγ. μέλ. τεθνήξω. Ἄόρ. ἑ', ἀπέθνηκον. Πικρακ. τέθνηκα. Ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, καὶ πλέον οὐ οἶ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. τεθνήξομαι. Ῥημ. θάνατος, θνητός.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώσας σπανίως εὐρίσκεται ἀνευ προθέσεως· ὁ δὲ παρακτ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ἑ'. ἄόρ. πάντοτε μετὰ προθέσεως· ὁ δὲ παρακτ. καὶ ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. πάντοτε σχεδὸν ἀνευ προθέσεως (1). Ὁ παρακτ. πάσχει καὶ συγκαπὴν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐνικὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ πάντα τῆς ὑποτακτικῆς καὶ ἐνίοτε τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς εὐρίσκονται ἀτύγκοπα· τὰ δὲ δοτικὰ καὶ πληθ. τῆς ὀριστ. καὶ πάντα τῆς εὐκτικῆς καὶ προστ. καὶ πολλαπλασίως τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς συγκεκριμένα· οἷον, τέθνηκα, τέθνηκας, τέθνηκε. Τέθναμεν, τέθνατον, τέθνατον. Τέθναμεν, τέθνατε, τεθνάσιν. Ὑποτακτ. τεθνήξω. Εὐκτ. τεθναίην. Προστ. τέθναθι· νάτω. Ἀπαρέμφ. τεθνάναι καὶ τεθνηκέναι. Μετοχ. τεθνηκώς καὶ τεθνεώς. Ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, γ'. πληθ. ἐτέθνασαν.

Θουαῖω (φιλεύω), μόνον ὁ παρακτ. ἐθουαῖζον παρὰ (Ξενοφ.)

332 Θράσσω ποιητ. ζῆτει ταράσσω.

333 Θραύω (σπῶ, τσακίζω). Πικρακ. ἔθραυον. Μέλ. θραύσω, Ἄόρ. ἔθραυσα. (Πικρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. θραύομαι. Πικρακ. ἐθραυόμην. Ἄόρ. παθ. ἐθραύσθην. Πικρακ. τέθραυσμαι καὶ (τέθραυμαι). Ὑπερσ. ἐτεθραύσμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. θραυσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.)—Ῥηματ. θραύσμα, θραυσμός, θραύσις, θραυστός.

334 (Θρέγω) ζῆτει τρέφω.

335 Θρύπτω (συντρίβω, θραύω, χυρνόνω). Πικρακ. ἔθρυπτον. Μέλ. θρύψω. Ἄόρ. ἔθρυψα. (Πικρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. καὶ (παθ.) θρύπτομαι. Παρακτ. ἐθρυπτόμην. Μέσ. μέλ. θρύψομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐθρυψάμην. Πικρακ. τέθρυμμα. Ὑπερσ. ἐτεθρυμμήν. Ἄόρ. παθ. ἑ'. ἐτρύφην (Ὅμηρ.) καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. θρυφθήσομαι καὶ ἄόρ. ἁ. ἐθρύφθην καὶ ἑ'. ἐθρύβην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. θρύμμα, θρύψις.

ΣΗΜ. Σπανίως εὐρίεται ἐν παθ. σημασίᾳ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

336 Θρώσκω (τινάσσομαι, πηδῶ). Πικρακ. ἔθρωσκον. Μέλ. θροσῶμαι. Ἄόρ. ἑ'. ἔθρορον, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. θρωσμός.

(1) Δις μόνον παρ' Ὁμήρῳ εὐρίεται ἡ παρακείμενος σύνθεσις.

337 *Θυμάω-ῶ* (θυμόνω ἄλλον). Παρατ. ἐθύμοον-ουν. Μέλ. θυμώσω. Ἄόρ. ἐθύμωσα. Παρακ. τεθύμωκα. Ὑπερσ. ἐτεθυμώκειν.

Μέσ. θυμόομαι-οῦμαι (θυμόνω ἐγώ)· ἐθυμοσύμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. θυμώσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐθυμώθην. Παρακ. τεθύμωμαι. Ὑπερσ. ἐτεθυμώμην.—Ῥηματ. θύμωμα.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄόρ. ἐθυμώθην ἔχει μέσσην σημασίαν· διὸ ὁ μέσ. ἄόρ. ἐθυμωσάμην εἶνε ἄχρηστος ἔτι δὲ ἄχρηστος· εἶνε καὶ ὁ παθ. μέλλων θυμωθήσομαι.

338 *Θυραυλιέω-ῶ* (διατρίβω ἐκτός τῆς οἰκίας μου). Παρατ. ἐθυραύλεον-ουν. Μέλ. θυραυλήσω. Ἄόρ. ἐθυραύλησα. Παρακ. τεθυραύληκα. Ὑπερσ. ἐτεθυραυλήκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).

339 *Θύω* (θυσιάζω, σφάζω). ἔθυον. Μέλ. θύσω. Ἄόρ. ἐθύσα. Παρακ. τέθυκα. Ὑπερσ. ἐτεθύκειν.

Παθ. καὶ μέσ. θύομαι. Παρατ. ἐθύμην. Μέλ. παθ. τυθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐτύθην. Παρακ. τέθυμαι. Ὑπερσ. ἐτεθύμην. Μέσ. μέλ. θύσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐθυσάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. θύμα, θύσις, θυμός, θύτις, θυτέον, θυτήριον.

I

340 *ΐάομαι-ῶμαι* (ἀποθ. ἐνεργ. = ἰατρεύω). Παρατ. ἰάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἰάσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἰασάμην. Παρακ. ἰάμαι. Ὑπερσ. ἰάμην. Παθ. ἄόρ. ἰάθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. ἰαθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἰαμα, ἰασίς, ἰατός, ἰατέος, ἰατῆς, ἰατήρ (ποιητ.) ἰατήριος, ἰατρός, ἰατρεῖον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄόρ. ἔχει πάντοτε παθ. σημασίαν· πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔχουσιν ἐνεργητικὴν.

341 *Ίδρώω* (ιδρώνω). Παρατ. ἰδρῶον-ουν. Μέλ. ἰδρώσω. Ἄόρ. ἰδρῶσα. Παρακ. ἰδρῶκα. Ὑπερσ. ἰδρώκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παρακ. ἰδρωμαι εὐρηται μόνον παρὰ Λουκιανῶ).—Ῥηματ. ἰδρωμα, ἰδρωσις, ἰδρωτήριον.

ΣΗΜ. Περὶ δὲ τῆς συναίρεσεως τούτου ἴδε Γραμ. Α. Χρ.

342 *Ίδρῶω* (σταίνω, ἐγείρω, κτιζώ). Παρατ. ἰδρῶον. Μέλ.

ἰδρῦ'σω. Ἄορ. ἰδρῦσα. Παρακ. ἰδρῦκα. Ὑπερσ. ἰδρῦ'κειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἰδρῦμαι. Παρατ. ἰδρῦ'μην. Μέλ. παθ. ἰδρῦθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἰδρῦθην (καὶ ἰδρύνθην Ὅμηρ. καὶ μεταγεν.). Παρακ. ἰδρῦμαι. Ὑπερσ. ἰδρῦ'μην. Μέσ. μέλ. ἰδρῦσομαι. Μέσ. ἄορ. ἰδρῦσάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ἰδρυμα, ἰδρυσίς, ἰδρυτός, ἰδρυτέος, (ἰδρυτής).

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὑρητὰ παθ. μέλ. ἰδρῦθήσομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἰδρῦσθην· ὁ δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ μεταγενέστεροις ἄορ. ἰδρύνθην ἐν συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ν' οἷον καθιδρύνθην.

343 Ἰζάνω (κάθημαι). Παρατ. ἰζανον, καὶ πλεόν οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανειζεται ἀπὸ τοῦ ἰζω· εῖρηται δὲ ἰδίως σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ, ἐπὶ οἷον, καθιζάνω, ὑφιζάνω.

344 Ἰζω (ἐνεργ. καὶ οὐδέτ.), παρὰ τοῖς πεζοῖς πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ· οἷον, καθιζω· ζήτει καθιζω.

345 Ἰημι (πέμπω, ῥίπτω). Παρατ. ἴην (καὶ ἴειν), ἴεις, ἴει. Μέλ. ἦσω. Ἄορ. ἦκα, ἦκας, ἦκε. Δυῖκ εἶμεν, εἶτον, εἶτην. Πῖθ. εἶμεν, εἶτε, εἶσαν καὶ ἦκαν. Παρακ. εἶκα. Ὑπερσ. εἶκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἴεμαι. Παρατ. ἰέμην. Μέλ. παθ. εἰθήσομαι. Ἄορ. παθ. εἶθην. Παρακ. εἶμαι. Ὑπερσ. εἶμην. Μέσ. μέλ. ἦσομαι. Μέσ. ἄορ. ἄ. (ἠκάμην), καὶ ῥ'. εἶμην, εἶσο, εἶτο. κλπ.—Ῥημ. ἄφεμα, ἄφεςις, ἐφέτης, ἐφετεῖον, ἀρετός, ἀρετήριος.

ΣΗΜ. Τὸ ἴημι συνηθέστατα παρὰ τοῖς πεζοῖς εὐρίσκεται σύνθετον· ὅλον δὲ τὸν σχηματισμὸν τούτου καὶ τὰς εἰς αὐτὸ ἀνηκούσας παρατηρήσεις ζήτει ἐν τῇ Γραμ. Α. Χρ.

346 Ἰκετεύω (παρακαλῶ) ὀμάλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ἰκέτευμα.

ΣΗΜ. Ὁ μέσος ἐνεστώς ἰκετεύομαι εὑρηται μόνον παρ' Ἀριστοφάνει ἐκκλησ.

347 Ἰκνέομαι-οὔμαι (ἀποθ. ἐνεργ. ἀμετάβ. = ἔρχομαι, ὑπάγω). Παρατ. ἰκνέομην-οὔμην. Μέσ. μέλ. ἰξομαι. Μέσ. ἄορ. ῥ'. ἰξόμην. Προστ. ἰξοῦ καὶ σύνθ. ἀφικοῦ καὶ μὴ ἀπτ. ἀφίκου. Παρακ. ἰξμαι. Ὑπερσ. ἰξμην.—Ῥηματ. ἀφίξις, ἀφικτέον, ἰκέτης, ἰκτῆρ (ποιητ.), ἰκτωρ (ποιητ.) ἰκανός, ἰχνος.

ΣΗΜ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐρίσκεται συνήθως σύνθετον μετὰ προβέσιον, ἀπὸ, ἔξ, κλπ. Περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ τῆς προστ. τοῦ μέσ. ἄορ. ῥ'. ἴδε Γραμμ. Α. Χριστ.

348 Ἰλάσσομαι (καὶ ἰλάομαι ἐπικλόν καὶ ποιητ. = ἔξελεσθῶ).

Παρατ. ἰλασκόμην. Μέσ. μέλ. ἰλάσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἰλασάμην.
Παρακ. ἰλασμαι. Ὑπερσ. ἰλάσμην. Ἀόρ. παθ. ἰλάσθην. (Μαθ.
καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλοντα δὲν ἔχει· ὁ δὲ ἰλασθήσομαι εἶνε τῶν
μεταγενεστέρων).—Ῥηματ. ἰλασμός, ἰλαστήριος.

Ἰλιγγιάω-ῶ (ζαλιζομαι). Παρατ. ἰλιγγιάον-ων. Μέλ. ἰλιγγι-
γιᾶ'σω. Ἀόρ. ἰλιγγιάσα καὶ πλέον οὐ.

349 Ἰππεύω (τρέχω ἔφιππος ἢ εἰμι ἰππεύς) ὀμαλόν· δὲν ἔχει
δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ.
ἰππευμα, ἰππευσις, ἰππευτής, ἰππευτήρ (ποιητ.)

350 Ἰπταμαι μεταγεν. ζήτει πέτομαι.

351 Ἰστημι. Παρατ. ἴσθην. Μέλ. στήσω. Ἀόρ. ἔστησα, καὶ
ἔ'. ἔσθην. Παρακ. ἔστηκα. Ὑπερσ. ἐ(ι)σθήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ἴσταμαι. Παρατ. ἰστάμην. Μέλ. παθ. σταθήσο-
μαι. Ἀόρ. παθ. ἐστάθην. Μέσ. μέλ. στήσομαι. Μέσ. ἐστησάμην.
Μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐστήξω καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. παρακ. ἔστα-
μαι. Ὑπερσ. ἐστάμην καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐστήξομαι εἶνε τῶν με-
ταγενεστέρων.—Ῥηματ. στήμα, στήμων, στάσις, στατός, στα-
τέος, στατήρ, ἐπιστάτης.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ἔστηκα καὶ ὑπερσ. ἐστήκειν ἔχουσιν οὐδετέραν διά-
θεσιν ὁ δὲ παθ. παρακίεμ. καὶ ὑπερσ. εἶνε ἀχρηστοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ἰσχυραίνω (κάμνω τι ἰσχνόν). Παρατ. ἰσχυρινοιν. Μέλ. ἰσχυρα-
νῶ. Ἀόρ. ἰσχυρανα. Ἀόρ. παθ. ἰσχνάνθην (Ἰππ.).—Ῥηματ. ἰσ-
χυρασμός, ἰσχυρανσις, ἰσχναντέον.

344 Ἰσχυριζομαι (βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου, ἐπιμένω)
ἀποθ. οὐδέτ. Παρατ. ἰσχυριζόμην. Μέσ. μέλ. (ἰσχυρίζομαι) καὶ
ἀπτ. ἰσχυριοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἰσχυρισάμην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥημ.
ἰσχύρισις, ἰσχυριστέον.

352 Ἰσχω (σπαν.) ζήτει ἔχω.

K

353 Καθαίρω (καθαρίζω). Παρατ. ἐκάθαιρον. Μέλ. καθαρῶ.
Ἀόρ. ἐκάθηρα καὶ (ἐκάθαρα). Παρακ. κεκάθαρα (Σοφοκλ. καὶ
Ἀριστοφ.). Ὑπερσ. ἐεκαθήρκειν.

Παθ. καὶ μέσ. καθαίρομαι. Παρατ. ἐκαθαίρομην. Ἄορ. παθ. ἐκάθαρθην. Παρακ. κεκάθαρα. Ὑπερσ. ἐκεκαθάρμην. Μέσ. μέλ. καθαροῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐκαθηράμην, καὶ πλέον οὐ· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὑρηται καὶ ὁ παθ. μέλ. καθαρθήσομαι καὶ παθ. ἑ'. ἄορ. ἐκαθάρην (Ἄρρ.)· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐλλείπει.— Ῥημ. κάθαρχα, καθαρχός, κάθαρχις, καθαρτέος, καθαρτής, καθαρτήρ, καθαρτήριος.

ΣΗΜ. Τὸ καθαίρω θεωρεῖται ἀπλοῦν, διὸ καὶ ἔξωθεν αὐξάνει.

354 Καθεζόμεαι (κάθημαι) ἀποθ. μέσ. Παρατ. ἐκαθεζόμην καὶ καθεζόμην (τραγ. ποιητ.). Μέλ. καθεδόμην καὶ παθ. καθεσθήσῃ (Αἰσχιν.). Μέσ. ἄορ. εἰσάμην (σπαν. Ἄττ. ποιητ.) καὶ πλέον οὐ. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὑρηται καὶ ἄορ. παθ. ἐκαθέσθην.— Ῥηματ. ἔδρα, ἔδος.

ΣΗΜ. Παρὰ Θουκυδίῃ εὑρηται καὶ ἐνεργ. ἄορ. εἶσα καὶ ἔσσα. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ μὲν ἐνεστώσ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ παρακειμένου· ὁ δὲ πικρατ. καὶ ἀντὶ ἀορίστου.

355 Καθεῖργονμι ζήτει εἶργω.

356 Καθεῦδω (κοιμῶμαι). Παρατ. ἐκάθευδον καὶ καθῆυδον (Πλατ. καὶ τραγ.). Μέλ. καθευδήσω, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. καθευδήσαι εἶνε τῶν μετγενεμτέρων· ὁ δὲ παρακ. καθευδηκέαι τῶν Ἀλεξανδρέων.— Ῥηματ. καθευδητέον.

ΣΗΜ. Τὸ καθεῦδω ἀπλοῦν εἶνε σπάνιον, οἶον, εὔδω. Παρατ. ἤυδον. Εὐρηται δὲ ἀπλοῦν μόνον παρὰ ποιηταῖς, καὶ Πλατ. καὶ Ξενοφ. ὁ δὲ Πλάτων ἔχει ἐνίοτε ἀναύξητον τὸν παρατ. οἶον, καθευδόν.

357 Κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. Πληθ. καθήμεθα, κάθησθε, κάθηνται. Ὑποτ. καθῶμαι, καθῆ, καθῆται. Εὐκτ. καθοίμην, κάθοιο, κάθοιτο. Προστ. κάθησο, καθήσθω. Ἀπαρέμφ. καθῆσθαι. Μετοχ. καθήμενος. Ὑπερσ. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο, (καὶ καθήμην, καθῆσο, καθῆστο. Πληθ. καθήμεθα, καθῆσθε, καθῆντο), καὶ πλέον οὐ· τοὺς ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ καθέζομαι.

ΣΗΜ. Ἡ μετοχὴ καθήμενος τονίζεται ἐπὶ τῆς προπαραληγουσῆς ἐναντίον τοῦ κανόνος· «Ὁ παθ. παρακείμενος τοῦ ἀπαρριμψάτου καὶ τῆς μετοχῆς ἀπλοῦς καὶ σύνθετος τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς». Ἰδε Γραμ. Α. Χριστ.

358 Καθίζω (βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ). Παρατ. ἐκάθιζον καὶ καθίζον. Μέλ. (καθίσω) καὶ καθιῶ. Ἄορ. ἐκάθισα καὶ καθίσα.

Μέσ. καθίζομαι (κάθημαι ἐγώ). Παρατ. ἐκαθίζομαι. Μέσ. μέλ. καθίζομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐκαθισάμην. (μεταβ. καὶ ἀμετάβ.), καὶ πλέον οὐ ὅ δὲ παρακείμενος κεκάθηκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἰζήμα.

359 *Καινίζω* (καινοργῶ). Παρατ. ἐκαίνιζον. Μέλ. καινίσω. Ἄόρ. ἐκαίνισα. Παρακ. κεκαίνικα. Ὑπερσ. ἐκακαινίκειν.

Παθ. Καινίζομαι. Παρατ. ἐκαίνιζομένην. Μέλ. παθ. καινισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκαίνισθην. Παρακ. κεκαίνισμαι. Ὑπερσ. ἐκακαινίσμην. (Μέσση φωνὴν καὶ διάθεσιν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. καινισμα, καινισμός, ἀνακαινήσεις, καινιστής.

ΣΗΜ. Συνήθως εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά=ἀνακαινίζω.

360 *Καίρω*-ῶ (=καινίζω) ὁμαλόν* δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.—Ῥηματ. καίνωσις.

361 *Καίρω* (φονεύω)* παρὰ τοῖς πεζογράφοις μόνον σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ κατακαίνω. Παρατ. κατέκαινον. Μέλ. (κατακάνω). Ἄόρ. ἔ'. κατέκανον. Παρακ. (κατακέκανα ἢ κατακέκονα), καὶ πλέον οὐ ὡς παθ. δὲ τούτου λαμβάνεται τὸ ἀποθνήσκω.

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. καὶ ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶνε ἀμφίβολοι.

362 *Καίω* καὶ ἀρχ. ἀττ. κᾶ'ω. Παρατ. ἔκαιον καὶ ἔκαον. Μέλ. καύσω. Ἄόρ. ἔκαυσα. Παρακ. (κέκαυκα). Ὑπερσ. (ἐκαύκειν).

Παθ. καίρωμαι καὶ κᾶ'ομαι. Παρατ. ἐκαίωμαι καὶ ἐκαύωμαι. Μέλ. παθ. καυθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκαύθην. Παρακ. κέκαυμα. Ὑπερσ. ἐκακαύωμαι καὶ πλέον οὐ ὅ δὲ παθ. ἔ'. μέλ. καήσομαι καὶ ἀόρ. ἔ'. ἐκάην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. καύμα, καυθμός, καύσις, καυστός, καυστέος, καύσων, καύτης, καύστης, καυτήρ, καυστήρ, καυτήριον καὶ καυστήριον, καύστρα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. εὐρίσκεται σύνθετος ὄϊον, κατακέκαυκα ὅ δὲ ἀόρ. ἔκαε καὶ ἔκηε, μετοχ. κέας (Αἰσχουλ.) εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ Ἰωνῶν.

363 *Κακίζω* (κατηγορῶ). Παρατ. ἐκάκιζον. Μέλ. κακίσω. Ἄόρ. ἐκάκισα. Παρακ. κεκάκικα. Ὑπερσ. ἐκακακίκειν.

Παθ. κακίζομαι. Παρατ. ἐκακίζομένην. Μέλ. παθ. κακισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκακίσθην. Παρακ. κεκάκισμαι. Ὑπερσ. ἐκακακίσμην. (Μέσση διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. κακισμός.

364 *Κακοποιέω-ω* ὀμαλόν· στερεῖται δὲ τῆς μέσης διαθέσεως καὶ φωνῆς καὶ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

365 *Κακουργέω-ω* ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσην καὶ παθ. διάθεσιν καὶ φωνὴν, πλὴν τῆς μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστώτος· τὰ κακουργούμενα.—Ῥηματ. κακουργημα.

366 *Κακῶ-ω* (βλάπτω) ὀμαλόν· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τῆς μέσης φωνῆς καὶ διαθέσεως.—Ῥηματ. κάκωσις.

367 *Καλέω-ω* (προσκαλῶ, ὀνομάζω). Παρατ. ἐκάλεον-ουν. Μέλ. (καλέσω) καὶ ἄττ. καλῶ. Ἄόρ. ἐκάλεσα. Παρακ. κέκληκα. Ὑπερσ. ἐκεκλήμην.

Παθ. καὶ μέσ. καλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκαλέομην-οῦμην. Μέλ. παθ. κληθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκλήθην. Παρακ. κέκλημαι. Εὐκτ. κεκλήμην, κεκλήθη-ῆτο. Ὑπερσ. ἐκεκλήμην. Μέσ. μέλ. (καλέσομαι) καὶ ἄττ. καλοῦμαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκλήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐκαλεσάμην.—Ῥηματ. κλήμα, κλήσις, κλητὸς, κλητέος, κλήτωρ, κλητήρ.

ΣΗΜ. Τὸ καλῶ ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.), ἔτι δὲ καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.

368 *Καλλοπίζω* (στολιζώ). Παρατ. ἐκαλλώπιζον. Μέλ. καλλώπισω. Ἄόρ. ἐκαλλώπισα. Παρακ. κεκαλλώπισα. Ὑπερσ. ἐκεκαλλώπιξεν.

Παθ. καὶ μέσ. καλλώπιζομαι. Παρατ. ἐκαλλώπιζομην. Μέλ. παθ. καλλώπισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκαλλώπισθην. Παρακ. κεκαλλώπισμαι. Ὑπερσ. ἐκεκαλλώπισμην. Μέσ. μέλ. καλλώπισομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐκαλλώπισάμην.—Ῥηματ. καλλώπισμα, καλλώπισμός, καλλωπιστής.

ΣΗΜ. Τὸ καλλοπίζω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

369 *Καλύπτω* (σκεπάζω). Παρατ. ἐκάλυπτον. Μέλ. καλύψω. Ἄόρ. ἐκάλυψα.

Παθ. καὶ μέσ. καλύπτομαι. Παρατ. ἐκαλύπτομην. Ἄόρ. παθ. ἐκαλύφθην. Παρακ. κεκάλυμμαι. Ὑπερσ. ἐκεκαλύμμην. Μέσ. μέλ. καλύφομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκαλύφομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐκαλυψάμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. καλυφθήσομαι καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. κεκάλυρα, ὕπερσ. ἐκεκαλύφειν εἶνε τῶν μεταγενε-

στέρων.— Ῥημ. κάλυμμα, κάλυξ, (κάλυψις) καλυπτός, καλυπτήρ, καλύπτρα, καλυπτήριον.

370 **Κάμνω** (κοπιάζω, κουράζομαι) Παρτ. ἔκαμνον. Μέσ. μέλ. ἑ'. καμοῦμαι. Ἄορ. ἑ'. ἔκαμον. Παρακ. κέκαμνα. Ὑπερσ. ἐκεμῆκειν, καὶ πλέον οὐ.— Ῥημ. κάματος, καμητός, ἀποκητέον.

ΣΗΜ. Ἡ μετοχή κεμηκότες εὔρηται παρὰ Θουκ. καὶ κεμηῶτες.

371 **Κάμπτω** (λυγίζω). Παρατ. ἔκαμπτον. Μέλ. κάμψω. Ἄορ. ἔκαμψα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. κάμπτομαι. Παρατ. ἐκαμπτόμην. Ἄορ. παθ. ἐκάμψθην. Παρακ. κέκαμμαι. Ὑπερσ. ἐκεκάμψην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. καμψήσομαι καὶ μέσ. μέλ. κάμψομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥημ. κάμπη, κάμμα, κάμψις, κάμπτός, κάμπτήρ, κάμπτρα.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ἀποσολῆ τοῦ ἐνός τῶν τριῶν μ τοῦ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

372 **Καρτερῶ-ῶ** (εἶμι καρτερός). Παρατ. ἐκαρτέρεον-ουν. Μέλ. καρτερήσω. Ἄορ. ἐκαρτέρησα. Παρακ. κεκαρτέρηκα. Ὑπερσ. ἐεκαρτερήκειν. Παθ. παρακ. κεκαρτέρημαι (Εὐριπ.), καὶ πλέον οὐ.— Ῥημ. καρτέρημα, καρτέρησις, καρτερητός.

373 **Καυχάομαι-ῶμαι** (ἀποθ. = κομπάζω). Παρατ. ἐκαυχάμην-ῶμην. Μέσ. καυχάσομαι. Μέσ. ἄορ. (ἐκαυχασάμην;) καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐκαυχήθην καὶ παρακ. κεκαύχημαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥημ. καύχημα, καύχαις, καυχητής.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς καυχῶμαι εἶνε ἐπικ. καὶ Ἰων. καὶ τῶν μεταγενεστέρων εὔρηται ὅμως ἐν ἀποσπάσμασι Αὐτ.

374 **Κεῖμαι** (μέσ. οὐδέτ. = κοίτομαι). Ὑποτ. κέηται, κέωνται. Εὐκτ. κέοιτο, κέοιντο. Προστ. κείσο-κείσθω. Ἀπαρέμ. κείσθαι. Μετοχ. κείμενος. Παρατ. ἐκείμην. Μέσ. μέλ. κείσομαι, καὶ πλέον οὐ.— Ῥημ. κοίτη, κειμήλιος.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστώς ἔχει σημασίην παρακ., ὁ δὲ παρατ. ὑπερσεντελικῶς.— Τὰ σύνθετα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, πλὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅπερ τονίζεται ὅπου καὶ τὸ ἀπλοῦν οἶον, κατακείμαι, κατακείσθαι (κείσθαι).

375 **Κεῖρω** (κορεύω). Παρατ. ἐκείρον. Μέλ. κερῶ. Ἄορ. ἐκείρα. Παρακ. κέκαρκα (μεταγεν.) Ὑπερσ. ἐκεκάρκειν.

Παθ. καὶ μέσ. κείρομαι. Παρατ. ἐκείρόμην. (Μέλ. παθ. δὲν ἔχει). Ἄορ. παθ. ἑ'. ἐκάρην (μεταγεν.). Παρακ. κέκαρμαι. Ὑπερσ.

ἐκεκάρμην. Μέσ. μέλ. κερουῦμαι. Μέσ. ἐκειράμην.— Ῥημ.ατ. κουρά, κέρμα, κορμός, κουρεύς, κουρεῖον.

376 *Κελεύω* (προστάζω, προτρέπω). Παρατ. ἐκέλευον. Μέλ. κελεύσω. Ἄορ. ἐκέλευσα. Παρακ. κεκέλευκα. Ὑπερσ. ἐκεκελεύκειν.

Παθ. κελεύομαι. Παρατ. ἐκελευόμην. Μέσ. μέλ. κελεύσομαι. Ἄορ. παθ. ἐκελεύσθην. Παρακ. κεκέλευσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκελεύσμεν καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. κελυσθήσομαι καὶ ἄορ. ἐκελεύθην καὶ μέσ. ἐκελευσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥημ.ατ. κέλευσμα, κέλευσις, κελυστός, κελυστής καὶ κελυτής, κελύστωρ καὶ κελύτωρ (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ἐκ τούτου κατὰ σύνθεσιν γίνονται τὰ ἐπίμιστα. ἀποθ. διακελεύομαι (ἐνθαρρύνω) καὶ παρακελεύομαι (προτρέπω). Παρατ. παρεκελευόμην. Μέλ. παρακελεύσομαι. Μέσ. ἄορ. παρεκελευσάμην. Παρακ. παρακεκέλευσμαι.

377 *Κενώω*-ῶ (ἀδειάζω). Παρατ. ἐκένουν-ουν. Μέλ. κενώσω. Ἄορ. ἐκένωσα. Παρακ. κεκένωκα. Ὑπερσ. ἐκεκενώκειν.

Παθ. κενόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκενοόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. κενωθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐκενώθην. Παρακ. κεκένωμαι. Ὑπερσ. ἐκεκενώμην. (Πέσσην διίθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. κενώσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων).— Ῥημ.ατ. κένωμα, κένωσις, κενωτέον.

378 *Κεράννυμι* καὶ (κεραννώ) (ἀνακατόνω, κυρίως οἶνον ὕδατι, σμίγω). Παρατ. ἐκεράννυν καὶ (ἐκέραννυν). Ἄορ. ἐκέρασα.

Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι. Παρατ. ἐκεραννώμην. Ἄορ. παθ. ἐκράσθην καὶ ἐκεράσθην. Παρακ. κέκραμαι καὶ (κεκέρασμαι. Ἄνακρ. καὶ Λουκ.). Μέσ. ἄορ. ἐκερασάμην, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μέλ. κεράσω, κερασθήσομαι, κεράσομαι, Παρακ. κεκέρακα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Οἱ δὲ ἐνεστῶτες κεράω, κερνάω, κέρνημι εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥημ.ατ. κράμα, κράσις, κεραστός, ἄκρατος, κρατήρ, κεραστής.

379 *Κεράω*· ζήτηι κεράννυμι.

380 *Κερδαίνω*. Παρατ. ἐκέρδαινον. Μέλ. κερδανῶ καὶ μέσ. κερδήσομαι (ἰων. καὶ μεταγεν.). Ἄορ. ἐκέρδανα καὶ ἐκέρδητα (Ἠροδ.). Παρακ. κεκέρδηκα. Ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. κερδήσω. Παρακ. κεκέρδακα καὶ κεκέρδαγκα εἶνε τῶν

μεταγενεστέρων. Μέσην καὶ παθ. διάθεσιν δὲν ἔχει.— Ῥηματ. κερδαντέον.

381 *Κηθόμαι* (ἀποθ.—φροντίζω). Παρατ. ἐκηθόμεν. Μέσ. ἀόρ. κήθηται (Αἰσχύλ.), καὶ πλέον οὔ.— Ῥηματ. κηθεμένων, κηδεστῆς, κηδέστρια.

Κηρέσσω καὶ κηρύττω ὁμαλόν· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τῆς μέσης διαθέσεως καὶ φωνῆς· ὁ δὲ μέσ. μέλ. κηρύξομαι εἶναι σπαν. καὶ ἔχει πάντοτε παθητικὴν σημασίαν· καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου παθ. κηρυχθήσομαι.— Ῥηματ. κήρυγμα, κηρυγμός, κήρυξ, κήρυξις.

382 *Κιθαρίζω* (παίζω τὴν κιθάραν). Παρατ. ἐκιθαρίζον. Μέλ. κιθαρίσω. Ἀόρ. ἐκιθάρισται. Παρακ. κειθαρίκα. Ὑπερσ. ἐκεκιθαρίκειν. (Παθ. καὶ μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ἡ δὲ παθ. μετοχή· τὸ κιθαριζόμενον (Πλουτρχ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων).— Ῥηματ. κιθαρισμα, κιθαρισμός, κιθάρισσις, κιθαριστός, κιθαρίστρια, κιθαριστρίς-ίδος.

383 *Κινδυνεύω*. Παρατ. ἐκινδύνευον. Μέλ. κινδυνεύσω. Ἀόρ. ἐκινδύνευσαι. Παρακ. κεικινδύνευκε. Ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύκειν.

Παθ. κινδυνεύομαι (Δημ.). Παρατ. ἐκινδυνεύομεν. Ἀόρ. παθ. ἐκινδυνεύθη (Λυσ.). Παρακ. κεικινδύνευμαι (Πίνδ.), καὶ πλέον οὔ.

384 *Κιρνάω* καὶ *κίρνημι*· ζήτηι κεράννουμι.

385 *Κινέω*-ῶ. Παρατ. ἐκίνεον-ουν. Μέλ. κινήσω. Ἀόρ. ἐκίνησαι. Παρακ. κεικίνηκα. Ὑπερσ. ἐκεκίνηκειν.

Μέσ. κινέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκινεόμεν-οῦμεν. Μέσ. μέλ. κινήσομαι καὶ κινήθησομαι. Ἀόρ. παθ. ἐκινήθη. Παρακ. κεικίνημαι. Ὑπερσ. ἐκεκίνημεν.— Ῥηματ. κίνημα, κίνησις, κινήτος, κινήτεος, κινήτης.

ΣΗΜ. Τὸ κινῶ παθητικὴν διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παθ. μέλ. κινήθησομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐκινήθη ἔχουσιν μέσην σημασίαν· ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἔλλειπει.

386 *Κίχρημι* (δανείζω). Ἀπαρέμφ. κίχραναί. Παρατ. ἐκίχρην. Μέλ. χρήσω. Ἀόρ. ἔχρησα.

Μέσ. κίχραμαι. Παρατ. ἐκίχραμεν. Μέσ. μέλ. χρήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐχρησάμεν καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ παρακ. κέχρηκα, ὕπερσ. ἐκεκρήκειν, καὶ ὁ ἐνεστ. κίχράω καὶ κίχράομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Τὸ κίχρησι εἶνε εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατακτικόν· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ χράσμαι-ωμαι.

387 *Κλάζω* (κάμνω κλαγγήν). Παρατ. ἐκλάζον. Μέλ. κλάζω. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκλάζομαι. Ἄόρ. ἐκλαγγα. Παρακ. κέκλαγγα. Ὑπερσ. ἐκεκλάγγειν. (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει πλὴν τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος ὅστις ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥημ. κλαγγή, κλαγγηδόν, κλαγκτός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥήμα τοῦτο εἶνε μᾶλλον ποιητικόν· παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ ἄλλοις ποιηταῖς εὐρηται καὶ ἅ. παρακ. κέκληγα (ἀντὶ ἐνεστ.) ὕπερσ. ἐκεκλήγειν, ἄόρ. ἅ. ἔκλαγον.

388 *Κλαίω* καὶ ἄρχ. ἀττ. κλαΐω (ἀσυναίρ.). Παρατ. ἐκλαιον. Μέλ. κλαύσομαι καὶ (κλαυσῶμαι), καὶ παρὰ Δημοσθ. κλαιήσω καὶ κλαήσω. Ἄόρ. ἐκλαυσκ. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. κλαίομαι. Παρατ. ἐκλαιόμεν. Παρακ. κέκλαυμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλαύμειν. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκλαύσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐκλαυσάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. κλαύσω καὶ παθ. κλαυσθήσομαι, ἄόρ. παθ. ἐκλαύσθην, παρακ. παθ. κέκλαυσαι, ὕπερσ. ἐκεκλαύσμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. κλαυθμός, κλαῦμα, κλαυτός καὶ κλαυστός.

389 *Κλάω-ῶ* (σπῶ, τσακίζω). Παρατ. ἐκλαον-ων. Μέλ. κλάσω. Ἄόρ. ἐκλασα. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. κλάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐκλαόμεν-ώμην. Ἄόρ. παθ. ἐκλάσθην. Παρακ. κέκλασαι. Ὑπερσ. ἐκεκλάσμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. κλασθήσομαι, μέσ. ἄόρ. ἐκλασάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέσων διάθεσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲν ἔχει).—Ῥηματ. κλάσμα, κλάσις, κλαστός, κλαστήρ, (κλάστης), κλαστήριον.

390 *Κλείω*. Παρατ. ἐκλειον. Μέλ. κλείσω. Ἄόρ. ἐκλεισα.

Παθ. καὶ μέσ. κλείομαι. Παρατ. ἐκλειόμεν. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκλείσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκλείσθην. Παρακ. κέκλεισαι καὶ κέκλειμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλείσμην καὶ ἐκεκλείμην. Μέσος ἄόρ. ἐκλεισάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. κέκλεικα, μέλ. παθ. κλεισθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ὅπως ἐλλείπει.—Ῥηματ. κλείσμα, κλείσις, κλειστός, κλειτορίς.

391 *Κλήω* (ἀρχ. ἀττ.—τῶ κλείω). Παρατ. ἐκκλον. Μέλ. κλήσω. Ἄόρ. ἐκκλονα. Παρακ. κέκκλονα. Ὑπερσ. ἐκεκλήκων.

Παθ. και μέσ. κλήρομαι. Παρατ. ἐκλήρομην. Ἄορ. ἐκλήσθην.
Παρακ. κέκλημαι. Ὑπερσ. ἐκεκλήμην. Μέσ. ἄορ. ἐκλήσάμην, και
πλέον οὐ τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ κλείω.—
Ῥηματ. κληστός.

392 Κλέπτω. Παρατ. ἐκλεπτον. Μέλ. κλέψω και (κλέψομαι.)
Ἄορ. ἐκλεψα. Παρακ. κέκλοφα Ὑπερσ. ἐκεκλόφειν.

Παθ. κλέπτομαι. Παρατ. ἐκλεπτόμην. Ἄορ. παθ. (ἐκλεφθην
Εὐριπ.), και β'. ἐκλάπην. Παρακ. κέκλεμμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλέμ-
μην. (Μέσσην διάθεσιν και φωνήν και παθ. και μετ' ὀλίγ. μέλλον-
τα δὲν ἔχει· ὁ δὲ κλεφθήσομαι και β'. κλαπήσομαι εἶνε τῶν
μεταγενεστέρων).—Ῥηματ. κλέμμα, κλοπή, κλοπεύς, κλέπτης,
κλεπτήρ.

393 Κληρονομῶ, ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην
διάθεσιν και φωνήν.—Ῥηματ. κληρονόμημα.

394 Κλίνω (κάμνω νά γύρη). Παρατ. ἐκλιον. Μέλ. κλινῶ.
Ἄορ. ἐκλινα. Παρακ. κέκλικα (μεταγεν.).

Παθ. και μέσ. κλίνομαι. Παρατ. ἐκλινόμην. Μέλ. παθ. (κλι-
θήσομαι). Ἄορ. παθ. ἐκλίθην και (ποιητ. ἐκλίνθην) και (β'.
ἐκλίνην). Παρακ. κέκλιμα. Ὑπερσ. ἐκεκλίμην. Μέσ. μέλ. κλι-
νοῦμαι και (κλινήσομαι). Μέσ. ἄορ. ἐκλινάμην ("Ομηρ. και με-
ταγεν.).—Ῥηματ. κλίσις, κλίμα, κλίση, κλιτός, κλιτέος, κλι-
τήρ, κλιντήριον.

ΣΗΜ, Ὁ παθ. ἄορ. ἐκλίθην ἔχει και μέσσην σημασίαν, διὸ ὁ μέσος
ἄορ. εἶνε ἄχρηστος παρὰ τοῖς πεζοῖς· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. και ὑπερσ. κέ-
κλικα, ἐκεκλίκειν και ὁ παθ. μέλ. κλιθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

395 Κλύω (σχεπάζω μὲ πολὺ νερόν). Παρατ. ἐκλυζον. Μέλ.
κλύσω. Ἄορ. ἐκλυσα. Παρακ. κέκλυκα. Ὑπερσ. ἐκεκλύκειν.

Παθ. κλύζομαι. Παρατ. ἐκλυζόμην. Μέλ. παθ. κλυσθήσομαι.
Ἄορ. παθ. ἐκλύσθην. Παρακ. κέκλυσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλύσμην.
(Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἐκλυσάμην εἶνε τῶν με-
ταγενεστ.).—Ῥηματ. κλύδων, κλύσμα, κλυσμός, κλύσις, κλυ-
στέον, κλυστήρ, κλυστήριον.

Κλώθω, ἔκλωθον, κλώσω, ἔκλωσα, κέκλωσμαι, ἐκεκλώσμην,
ἐκλώσθην. Μέσ. ἄορ. ἐκλωσάμην (μεταγεν.).—Ῥηματ. κλώσμα,
κλώσις, κλωστήρ, κλώστης.

396 *Κναίω* (ξύω). Παρυσ. ἐκναιον. Μέλ. κναίσιω. Ἄόρ. ἐκ-
ναισα. Παρυσ. κέκναικα (Ἄποστ. Κωμ.).

Παθ. κναίομαι. Παρατ. ἐκναιόμην. Μέλ. παθ. κναισθήσομαι.
Ἄόρ. παθ. ἐκναίσθην (Ἰππ.). Παρυσ. κέκναισμαι. (Ἀριστοτλ.).
(Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).

ΣΗΜ. Τὸ κναίω εὐρίσκεται πάντοτε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σύνθετον
διακναίω, ἀποκναίω, καὶ μῖνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπλοῦν.

397 *Κνήω-ῶ* (ξύω), κνάεις-ῆς καὶ συνηθέστ. κνᾶς, κνάει-ῆ καὶ
συνηθ. κνᾶ. Ἄπαρέμφο. κνήν καὶ συνηθ. κνᾶν. Παρυσ. ἐκκναον-ων,
ἐκκναες-ης καὶ ἐκκνας. Μέλ. κινήσω (Ἰππ.). Ἄόρ. ἐκνησα. (Ἰππ.).

Παθ. καὶ μέσ. κνάομαι-ῶμαι. Ἄπαρ. κνάεσθαι, κνήσθαι.
Παρυσ. ἐκναόμην-ῶμην. Ἄόρ. ἐκνήσθην. Παρυσ. κέκνησμαι. Μέσ.
ἄόρ. ἐκνησάμην, καὶ πλέον οὗ ὁ δὲ μέσ. μέλ. κνήσομαι εἶνε
τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. κνήσμα, κνηθμός, κνησιμός, κνή-
σις, κνηστός, κνηστήρ, κνήστις, κνηστήριον, κνήστρον.

398 *Κνήθω* (μεταγεν. προσχηματισμός τοῦ ἀνωτέρω κνάω).
Παρυσ. ἐκνηθον. Παθ. κνήθομαι. Παρυσ. ἐκνηθόμην, καὶ πλέον
οὗ τοῖς δὲ ἄλλοις χρόνοις δανείζεται ἀπὸ τοῦ κνάω.

399 *Κνίῶ* (τσιμπῶ). Παρυσ. ἐκνίζον. Μέλ. κνίσω. Ἄόρ.
ἐκνισα.

Παθ. κνίζομαι. Παρατ. ἐκνιζόμην. Ἄόρ. παθ. ἐκνίσθην. (Πα-
ρυσ. κέκνισται Λουκ.).—Ῥηματ. κνίδη (τσιπκνίδα), κνίσμα,
κνισμής.

400 *Κοιλαιῶ*. Παρυσ. ἐκοιλαινον. Μέλ. κοιλανῶ. Ἄόρ.
ἐκοιλανα.

Παθ. κοιλαινομαι. Παρατ. ἐκοιλαινόμην. Παρυσ. κεκοιλᾶσμαι
(Ἰππ.). Ἄόρ. ἐκοιλάνθην (Ἰππ.).

401 *Κοινῶ-ῶ* (κάμνω τι κοινόν) ὁμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ
τάς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.)· στερεῖται
δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. κοίνομα.

Κοιμάω-ῶ (ἀποκοιμίζω). Παρατ. ἐκοίμαον-ων. Μέλ. κοιμήσω.
Ἄόρ. ἐκοίμησα. Παρυσ. κεκοίμηκα. Ὑπερσ. ἐκεκοιμήκειν.

Μέσ. κοιμάομαι ὦμαι. Παρατ. ἐκοιμάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ.
κοιμήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκοιμήσθην (μὲ μέσσην σημασι.). Παρυσ.
κεκοίμημαι. Ὑπερσ. ἐκεκοιμήμην ὁ δὲ παθ. μέλ. κοιμηθήσομαι

εἶνε μεταγενέστερος, ὁ δὲ μέσος ἐκοιμησάμην ὁμηρικώς.— Ῥημ.
κοίμημα, κοίμησις, κοιμητής, κοιμητήρ, κοιμητήριον.

Κοινο. λογοῦμαι (ἀποθ.—συμβουλευόμεαι). Παρκατ. ἐκοινολο-
γούμην. Μέσ. μέλ. κοινολογήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐκοινολογησάμην.
Παρκατ. κεκοινολόγημαι. Ὑπερσ. ἐκεκοινολογήμην, καὶ πλέον οὐ
ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐκοινολογήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

402 **Κολάζω** (κλαδεύω, τιμωρῶ). Παρκατ. ἐκόλαζον. Μέλ.
κολᾶσω καὶ (κολῶ). Ἄόρ. ἐκόλασα. Παρκατ. κεκόλακα. Ὑπερσ.
ἐκεκολάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι. Παρκατ. ἐκολαζόμην. Μέλ. παθ.
κολασθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκολάσθην. Παρκατ. κεκόλασμαι.
Ὑπερσ. ἐκεκολάσμην. Μέσ. μέλ. (κολάσομαι) καὶ κολῶμα. Μέσ.
ἀόρ. ἐκολασάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλλοντα δὲν ἔχει). Ῥηματ. κό-
λασμα, κολασμός, κόλασις, κολαστήρ, κολάστειρα, κολαστής,
κολαστήριος, κολαστήριον.

403 **Κολακεύω** ὀμνᾶν δὲν ἔχει δὲ ἐν γράσει τὴν μέσσην
διάθεσιν καὶ φωνήν, ἣ δὲ παθ. ἀμφιβάλλεται.

404 **Κολούω** (κολοβόνω). Παρκατ. ἐκόλουον. Μέλ. κολουόσω.
Ἄόρ. ἐκόλουσα. (Παρκατ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. κολουόμαι. Παρκατ. ἐκολούομην. Ἄόρ. ἐκολούθην (Θουκ.)
καὶ ἐκολούσθην (Αἰσχουλ.). Παρκατ. κεκόλουμαι καὶ πλέον οὐ ὁ
δὲ παθ. μέλ. κολουθήσομαι (Γαλην.) καὶ παρκατ. κεκόλουσμαι
(Δι. Κασ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν
δὲν ἔχει).— Ῥηματ. κόλουσμα, κόλουσις, κολουστέος.

405 **Κομιζέω** (περιποιούμαι, φέρω). Παρκατ. ἐκόμιζον. Μέλ.
(κομίσω) καὶ ἀττ. κομιῶ. Ἄόρ. ἐκόμισα. Παρκατ. κεκόμικα.
Ὑπερσ. ἐκεκομίσκειν.

Παθ. καὶ μέσ. κομιζομαι. Παρκατ. ἐκομιζόμην. Μέλ. παθ. κο-
μισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκομίσθην. Παρκατ. κεκόμισμαι. Ὑπερσ.
ἐκεκομίσμην. Μέσ. μέλ. (κομίσομαι μεταγεν.) καὶ ἀττ. κομιού-
μαι. Μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥημ.
κόμισις, κομιστός, κομιστέος, κομιστής, κομιστήρ, κομιστήρια,
κόμιστρον.

ΣΗΘ. Τὸ μὲν παθ. σημαίνει καὶ τὸ ταξιδεύω, τὸ δὲ μέσον τὸ ἀποκτῶ
ἢ λαμβάνω ὀπίσω ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐκομίσθην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ μέσως
= τῷ ἐπανῆλθον.

406 *Κονίω* και μεταγεν. *κονίζω* (σκονίζω). Παρσ. *έκόνιον* και μεταγεν. *έκόνιζον*. Μέλ. *κονίσω*. Ἄβρ. *έκόνισα*. (Παρσ. και ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. και μέσ. *κονίομαι*. Παρσ. *έκονιόμην*. Παρσ. *κεκόνιμαι*. Ὑπερσ. *έκεκονίμην*. Μέσ. *άβρ. έκονισάμην* και πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. μέλ. *κονισομαι* και Παρσ. *κεκόνισμαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *κονίστρα*, *κονιστήριον*.

407 *Κόπτω* (κτυπῶ, κόρτω). Παρσ. *έκοπτον*. Μέλ. *κόψω*. Ἄβρ. *έκοφα*. Παρσ. *κέκοφα* (και *έ'*. *κέκοπα* "Ομηρ.). Ὑπερσ. *έκεκόφειν*.

Παθ. και μέσ. *κόπτομαι*. Παρσ. *έκοπτόμην*. Μέλ. *έ'*. *παθ. κοπήσομαι*. Μετ' ὀλίγ. μέλ. *κεκόψομαι*. Ἄβρ. *έ'*. *παθ. έκόπην*. Παρσ. *κέκομμαι*. Ὑπερσ. *έκεκόμμην*, και πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. μέλ. *κόψομαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *κοπή*, *κοπέυς*, *κόμμα*, *κοπίς*, *κοπτός*, *κοπτέος*.

408 *Κορέννυμι* (χορταίνω). Παρσ. *έκορέννυν*. Μέλ. *κορέσω*. Ἄβρ. *έκόρεσα*. Παρσ. *κεκόρηκα* ("Ομηρ. και μεταγεν.).

Μέσ. (*κορέννυμαι*). Παρσ. *έκορεννύμην*. Μέσ. *άβρ. έκορεσάμην*. Ἄβρ. *παθ. έκορέσθην*. Παρσ. *κεκόρεσμαι* και (*κεκόρημαι* "Ομηρ.). Ὑπερσ. *έκεκορέσμην*, και πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. μέλ. *κορέσομαι*, *παθ. μέλ. κορεσθήσομαι* και ὁ μετ' ὀλίγ. *κεκορήσομαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *κορεστός*.

ΣΗΜ. Παθητικὴν διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ παθ. μέλ. *έκορέσθην* ἔχει μέσιν σημασίαν.

409 *Κοσμέω* (βάλλω τι εἰς τάξιν) ὁμαλόν, ἔχον και τὰς τρεῖς διαθέσεις ἐν χρήσει (ένεργ. παθ. και μέσσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.— Ῥηματ. *κόσμημα*, *κόσμησις*, *κοσμητός*, *κοσμητής*, *κοσμητήρ*, *κοσμητώρ*, *κοσμητήρα* και *κοσμητήρια*.

410 *Κράζω* (σπαν. = φωνάζω *κρά-κρά*, ἢ δυνατά). Παρσ. *έκραζον*. Μετ' ὀλίγ. μέλ. *κεκράζομαι*. Ἄβρ. *έ'*. *έκραγον*. Παρσ. *έ'*. *κέκραγα*. Προστ. *κέκραχθι*. Ὑπερσ. *έκεκράγειν*, και πλέον οὐ ὁ δὲ μέλ. *κράζω* και *κεκράζω*. Ἄβρ. *έκραξα* και *έκεκράξα* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. *κέκραγμα*, *κεκραγμός*, *κεκράκτης*.

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ κεκράζω καὶ ἐκέκραξα ἴδε Γραμ. Α. Χρ.

411 Κρατέω-ω (κυριεύω) ὀμαλόν' μετ' ὀλίγ. δὲ μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.—Ῥηματ. κράτημα, κράτησις.

412 Κρεμάννυμι (κρεμῶ). Παρατ. ἐκρεμάννυν. Μέλ. (κρεμάσω) καὶ ἀττ. κρεμῶ-ᾶς-ᾶ. Ἄορ. ἐκρέμασα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. κρεμάννυμαι. Παρατ. ἐκρεμαννύμην. (Παθ. μέλ. δὲν ἔχει). Ἄορ. παθ. ἐκρεμάσθην. Μαρακ. κερρέμαμαι. Ὑπερσ. ἐκεκρεμάμην.

Μέσ. ἐνεστ. κρέμαμαι. Ὑπότακτ. κρέμωμαι. Εὐκτ. κρεμαίμην, κρέμαιο, κλπ. Παρατ. ἐκρεμάμην. Μέσ. μέλ. κρεμάσσομαι. Μέσ. ᾶορ. ἐκρεμασάμην (σπαν.), καὶ πλεόν οὐ· ὁ δὲ παρακ. κερρέμασμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. κρέμασμα, κρέμασις, κρεμασμός, κρεμαστός, κρεμαστήρ, κρεμάστρα, καὶ κρεμάθρα.

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ ἐνεστῶς κρεμαννύω καὶ κρεμάω ὦ.

413 Κρίνω (χωρίζω, διαζῶ). Παρατ. ἐκρινον. Μέλ. κρινῶ. Ἄορ. ἐκρίνα. Παρακ. κέκρικα. Ὑπερσ. ἐκεκρίκειν.

Παθ. καὶ μέσ. κρίνομαι. Παρατ. ἐκρινόμην. Μέλ. παθ. κριθήσομαι· Ἄορ. παθ. ἐκρίθην. Παρακ. κέκριμαι. Ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Μέσ. μέλ. κρινοῦμαι. Μέσ. ἐκρινάμην (ποιητ.). (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. κρίμα, κρίσις, κριτέος, κριτής, ἢ κριτίς, κριτήριον.

ΣΗΜ. Ὁ μέσος μέλ. κρινοῦμαι λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ παθητικῶς.—Τὸ μέσ. ἀποκρίνομαι ἀντὶ μὲν τοῦ ἀπολογεῖσθαι ἔχει πάντοτε τὸν μέσ. ᾶορ. ἀπεκρινάμην καὶ τὸν μέσ. μέλ. ἀποκρινοῦμαι· ἀντὶ δὲ ἀποχωρίζομαι ἔχει τὸν παθ. ἀπεκρίθην, ἀποκριθήσομαι· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἀντὶ τοῦ μέσ. ᾶορ. μεταχειρίζονται πολλάκις τὸν παθ. ἀπεκρίθην· ὁ παθ. παρακ. ἀπεκρίσθαι ἔχει καὶ μέσσην καὶ παθ. σημασίαν.

414 Κρούω (κτυπῶ). Παρατ. ἐκρουον. Μέλ. κρούσω. Ἄορ. ἐκρουσα. Παρακ. κέκρουκα. Ὑπερσ. ἐκεκρούκειν.

Παθ. καὶ (μέσ.) κρούομαι. Παρατ. ἐκρουόμην. (Παθ. μέλ. δὲν ἔχει). Ἄορ. παθ. ἐκρούσθην. Παρακ. κέκρουμαι καὶ κέκρουσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκρούμην καὶ ἐκεκρούσμην. Μέσ. μέλ. (κρούσομαι;). Μέσ. ᾶορ. ἐκρουσάμην.—Ῥηματ. κρούσμα, κρούσις, κρουστέον.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὕρησκειται συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό, κατὰ, ὑπὸ, κλπ

415 *Κρύπτω*. Παρκατ. ἔκρυπτον. Μέλ. κρύψω. Ἄορ. ἔκρυψα.

Παθ. καὶ μέσ. κρύπτομαι. Παρατ. ἐκρυπτόμην. Μέλ. ῥ'. παθ. κρυβήσομαι. Ἄορ. ἐκρύβην καὶ (ἐκρύβην). Παρκα. κέκρυμαι. Ὑπερσ. ἐκεκρύμην. Μέσ. μέλ. κρύψομαι. Μέσ. ἄορ. ἐκρυψάμην, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον· καὶ παρακ. κέκρυφα, ὑπερσ. ἐκεκρύφειν, παθ. μέλ. κρυβήσομαι, ἄορ. παθ. ῥ'. ἐκρύβην, μετ' ὀλίγ. μέλ. κεικρύψομαι. — Ῥηματ. κρυπτός, κρυπτέον, κρυπτῆ, κρύβις.

ΣΗΜ. Τὸ κρύπτω εὐρίσκεται συνήθως σύνθετον καὶ μάλιστα τὸ μέσον.

416 *Κτεύομαι*-ῶμαι (ἀποθ. ἐνεργ.—ἀποκτῶ)· ἐκταύμην-ώμην. Μέσ. μέλ. κτεύομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκτεύομαι καὶ (ἐκτέυομαι Πλάτ.). Μέσ. ἄορ. ἐκτευσάμην. Παρκα. κέκτεμαι καὶ (ἐκτεμαι Πλάτ. Ὑποτ.) κεκτῶμαι-ῆ-ῆται. Εὐκτ. κεκτεύμην-ῆο-ῆτο, καὶ σπαν. κεκτῶμην-ῶο-ῶτο. Ὑπερσ. ἐκεκτεύμην. Ἄορ. παθ. ἐκτέθην, καὶ πλέον οὐ. — Ῥημ. κτεῖμα, κτεῖσις, κτεῖτός, κτεῖτέος, κτεῖτωρ.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄορ. ἐκτέθην ἔχει πάντοτε παθ. σημασίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ παρακ. κέκτεμαι. Περὶ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ παρακ. τῆς ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. καὶ τοῦ τονισμοῦ αὐτοῦ ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

417 *Κτείνω* (φρονεύω). Παρατ. ἔκτεινον. Μέλ. κτενῶ. Ἄορ. ἔκτεινα καὶ ῥ'. (ἔκτανον. Ξενοφ. καὶ τραγ.). Παρακ. ἔκτονα καὶ ἐκτόνηκα (Λίσιγγ. καὶ Εὐριπ.). Ὑπερσ. ἐκτόνειν.

Παθ. κτείνομαι. Παρατ. ἐκτεινόμεν. Μέλ. ἀποθανοῦμαι. Ἄορ. ἀπέθανον. Παρκα. τέθνηκα. Ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. ῥ'. ἔκταν-ας-α εἶνε ποιητικός· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον, παρακ. ἔκτακα καὶ ἔκταγκα, παθ. ἔκταμαι καὶ ἀπέκταμαι, καὶ ἀπεκτονημένος, ἄορ. παθ. ἀπεκτάνθη, ὑπερσ. ἀπεκτονήκειν. — Ῥηματ. κτόνος.

ΣΗΜ. Τὸ κτείνω συνήθιστα εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ ἧ κατὰ τὰ δὲ παθητικὰ ἐν γένει ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ θνήσκω, πάντοτε δὲ τὸν μέλλοντα, ἄορ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἀνωτέρω τύπῳ.

Κτίζω. Παρατ. ἔκτιζον. Μέλ. κτίσω. Ἄορ. ἔκτισα. Παρκα. ἔκτικα. Ὑπερσ. ἐκτίκειν· ὁ δὲ παθ. παρκα. ἔκτισμαι καὶ παθ. μέλ. κτισθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. κτίσμα, κτίσις, κτιστός, κτιστέον, κτίστης.

418 *Κτινύμι* καὶ κτινύω (προσχημ. τοῦ ἀνωτέρω κτείνω). Παρατ. ἐκτινύω καὶ ἐκτινύω, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ κτείνω.

419 *Κυέω-ῶ* (εἰμί ἐγκυος). Παρατ. ἐκύεον-ουν. Ἄόρ. ἐκύησαι. Παθ. κυέομαι-οῦμαι (εἰμί ἐν τῇ κοιλίᾳ). Μετοχ. τὸ κυούμενον (= τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ), καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ μέλ. κυήσω, παρακ. κεκύηκα, ὑπερσ. ἐκεκυήκειν, μέλ. παθ. κυηθήσομαι, ἀόρ. ἐκυήθην, παρακ. κεκύημαι, μέσ. μέλ. κυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκυησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἢ δὲ μετοχὴ κυησαμένη εἶνε ποιητική.—ῤηματ. κύημα, κύησις.

420 *Κυῖσκω* (προσχημ. τοῦ κυέω). Παρατ. ἐκυῖσκον, καὶ πλεόν οὔ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ κυέω.

421 *Κυλινδέω* (κυλίω). Παρατ. ἐκυλινδεον-ουν.

Μέσ. κυλινδέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκυλινδεόμην-οῦμην, καὶ πλεόν οὔ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανειζεται ἀπὸ τοῦ κυλίω· ὁ δὲ μέλ. κυλινδήσω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—ῤημ. κυλίνδησις, κυλινδήστρα.

422 *Κυλίνθω* (ποιητ.=κυλίω). Παρατ. ἐκυλίνθον.

Μέσ. κυλίνθομαι. Παρατ. ἐκυλινθόμην, καὶ πλεόν οὔ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανειζεται ἀπὸ τοῦ κυλίω.

423 *Κυλίω*. Παρατ. ἐκύλιον. Μέλ. κυλίσω. Ἄόρ. ἐκύλισα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. κυλίομαι. Παρατ. ἐκυλίόμην. Μέλ. παθ. κυλισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐκυλίσθην. Παρακ. κεκύλισμαι. Ἔπερσ. ἐκεκυλίσμην. Μέσ. μέλ. κυλίσομαι (μεταγεν.). Μέσ. ἀόρ. ἐκυλισάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—ῤηματ. κύλιξις, κύλισμα, κυλισμός, κύλισις, κυλιστός, κυλίστρα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστ. κυλινδέω εἶνε συνηθέστ. τοῦ κυλίω.

424 *Κυρέω-ῶ* ποιητ. (=φιλῶ). Παρατ. ἐκύνεον-ουν. Ἄόρ. ἔκυσα (ποιητ.). καὶ πλεόν οὔ. Παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις εὐχρηστον εἶνε τὸ σύνθετον· προσκυνέω-ῶ, ὑπερ κλίνεται ὁμαλῶς, Παρατ. προσεκύνεον-ουν. Μέλ. προσκυνήσω. Ἄόρ. προσεκύνησα καὶ προσέκυσα (ποιητ.). Παθ. ἐνεστ. προσκυνεῖσθαι (Εὐριπ.), καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. προσκεκύνηκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—ῤημ. προσκύνημα, προσκύνησις, προσκυνητός, προσκυνητέος, προσκυνητής.

425 *Κύπτω* (σχύπτω). Παρατ. ἐκυπτον. Ἄόρ. ἐκυψα. Παρακ. κέκυφα. Μέσ. μέλ. κύψομαι, καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ μέλ. κύψω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—ῤηματ. κυπτός.

426 *Κύω* ποιητ. (= τῷ κυέω). Παρατ. ἔκυον. Μέλ. κύσω.
 Ἄορ. ἔκυσα. Μέσ. ἄορ. ἐκυσάμην, καὶ πλέον οὖ' (ἴδε κυέω).—
 Ῥηματ. κύτος.

427 *Κωκύω* (ποιητ. καὶ μεταγεν. = κλαίω μετὰ φωνῶν, θρη-
 νῶ). Παρατ. ἐκώκουν. Μέλ. (κωκύσω) καὶ συνηθέστ. κωκύσομαι.
 Ἄορ. ἐκώκυσσα, καὶ πλέον οὖ' ὁ δὲ ἐνεστ. κωκύομαι, μέσ. ἄορ. ἐ-
 κωκυσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥημ. κώκυμα, κωκύτος.

428 *Κωλύω* (ἐμποδιζῶ). Παρατ. ἐκώλυον. Μέλ. κωλύσω.
 Ἄορ. ἐκώλυσσα. Παρακ. κωκόλυκα. Ὑπερσ. ἐκεκωλύκειν.

Παθ. κωλύομαι. Παρατ. ἐκωλύομην. Μέσ. μέλ. κωλύσομαι (μὲ
 παθ. σημασι). Ἄορ. παθ. ἐκωλύθην. Παρακ. κωκόλυμαι. Ὑπερσ.
 ἐκεκωλύμην καὶ πλέον οὖ' ὁ δὲ παθ. μέλ. κωλυθήσομαι εἶνε με-
 ταγενέστερος.— Ῥηματ. κώλυμα, κώλυσις, κωλυτός, κωλυτέος,
 κωλυτής, κωλυτήρ (ποιητ.) κωλυτήριος.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. κωλύσομαι ἔχει παθ.
 σημασίαν.

Κωμάζω (πανηγυρίζω, κάμνω πατινάδα). Παρατ. ἐκώμαζον.
 Μέλ. κωμάσω. Ἄορ. ἐκώμασα. Παρακ. κωκόμακα. Ὑπερσ. ἐκε-
 κωμάκειν, καὶ πλέον οὖ' ὁ δὲ μέσ. μέλ. κωμάσομαι εἶνε τῶν με-
 ταγενεστέρων.— Ῥηματ. κωμαστής, κωμάστῆρ (ποιητ.).

429 *Κωμωδέω*-ῶ. Παρατ. ἐκωμώδεον-ουν. Μέλ. κωμωδήσω.
 Ἄορ. ἐκωμώδησα. Παρακ. κωκωμώδηκα. Ὑπερσ. ἐκεκωμωμήκειν.

Παθ. κωμωδέομαι οὔμαι. Παρατ. ἐκωμωδέομην-οὔμην. Μέλ.
 παθ. κωμωδήθησομαι. Ἄορ. ἐκωμωδήθην. Παρακ. κωκωμωδήμαι.
 Ὑπερσ. ἐκεκωμωδήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ
 φωνῆν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. κωμώδημα.

Λ

430 *Λαγγάνω* (μοὶ πίπτει ὁ λαγνός). Παρατ. ἐλάγγανον.
 Μέσ. μέλ. λήξομαι. Ἄορ. β'. ἔλαχον. Παρακ. εἴληχα καὶ (λέλογ-
 χα). Ὑπερσ. εἰλήγειν καὶ (ἐλελόγγειν).

Παθ. λαγγάνομαι. Παρατ. ἐλαγγανόμην. Ἄορ. παθ. ἐλήχθην.
 Παρακ. εἰληγμαι. Ὑπερσ. εἰλήγμην, καὶ πλέον οὖ'. (Παθ. καὶ
 μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσος] μέλ.

λήξομαι ἔχει ἕνεργ. σημασίαν, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρηστοῦ ἕνεργ. λήξω· ὅλα δὲ τὰ παθ. σπανιότατα ἀπαντῶσι).—Ῥηματ. λάχος, λάχη, λαχνός, λαχεῖον· λήξις, λάχεσις, λαχυμός

431 *Λαμβάνω*. Παρατ. ἐλάμβανον. Μέσ. μέλ. λήψομαι. Ἀόρ. ἔ'· ἐλαθον. Παρακ. εἰληφα. Ὑπερσ. εἰλήφειν.

Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι. Παρατ. ἐλαμβανόμεν. Μέλ. παθ. ληφθήσομαι. Ἀόρ. ἐλήφθην. Παρακ. εἰλημμαι καὶ λέλημμαι (τραγ.). Ὑπερσ. εἰλήμμην. Μέσ. ἀόρ. ἔ'· ἐλαβόμεν, καὶ πλέον οὗ· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. λελήψομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει σημασίαν ἐνεργητικὴν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρηστοῦ λήψω.—Ῥηματ. λαβή, λαβίς, λήμμα, λήψις, ληπτός, ληπτέος, λήπτις, ληπτήρ, ἀντιλήπτως.

432 *Λανθάνω* καὶ σπαν. λήθω (λησμονῶ). Παρατ. ἐλάνθανον. Μέλ. λήσω. Ἀόρ. ἔ'· ἐλαθον. Παρακ. λέληθα. Ὑπερσ. ἐλελήθειν.

Μέσ. λανθάνομαι. Παρατ. ἐλανθανόμεν. Μέσ. μέλ. λήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἔ'· ἐλαθόμεν. Παρακ. λέλησμαι. Ὑπερσ. ἐλελήσμεν. Μετ' ὀλίγ. μέλ. λελήσομαι.—Ῥηματ. λάθος, λήθος, λήθη, λάθρα, λήσιμων, λητισμόν.

ΣΗΜ. Ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἔχει πάντοτε παθητικὴν σημασίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ μέσ. μέλ.—Τὸ μέσον εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί· οἶον, ἐπιλανθάνομαι.

433 *Λέγω* (ὀμιλῶ, δημηγορῶ). Παρατ. ἔλεγον. Μέλ. λέξω καὶ συνήθ. ἐρῶ. Ἀόρ. ἔλεξα καὶ συνήθ. εἶπον. Παρακ. εἴρηκα. Ὑπερσ. εἰρήκειν.

Παθ. λέγομαι. Παρατ. ἐλεγόμεν. Μέλ. παθ. λεχθήσομαι καὶ συνήθ. ῥηθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐλέχθην καὶ συνήθ. ἐρρήθην. Παρακ. εἴρημαι. Ὑπερσ. εἰρήμην. Μέσ. μέλ. λέξομαι. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει καὶ ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ὁ εἰρησόμεν.). Τὸ μέσον λέγεται πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς διὰ· οἶον, διαλέγομαι. Μέσ. μέλ. διαλέξομαι καὶ σπανίως διαλεχθήσομαι. Ἀόρ. παθ. διελέχθην. Παρακ. διαίλεγμα. Ὑπερσ. διειλέγμην.—Ῥηματ. λόγος, λογή, λέξις, λεκτός, λεκτέος, λογεύς.

ΣΗΜ. Τὸ ἕνεργ. διαλέγω σημαίνει ξεχωρίζω.

434 *Λέγω* (συνάξω, ἐκλέγω) συνηθέστ. σύνθ. μετὰ τῆς σύν, ἐκ, κατὰ· οἶον, συλλέγω. Παρατ. συνέλεγον. Μέλ. συλλέξω. Ἀόρ. παθ. συνέλεξα. Παρακ. συνείλοχα. Ὑπερσ. συνειλόγειν.

Παθ. και μέσ. συλλέγομαι. Παρατ. συνελεγόμην. Μέλ. ἔ'. παθ. συλλεγίσομαι. Ἄόρ. συνελέχθην και συνιθέστ. ἔ'. συνελέγην. Παρακ. συνείλεγμαι. Ὑπερσ. συνειλέγμην. Μέσ. μέλ. συλλέζομαι. Μέσ. ἄόρ. συνελεξάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. συλλογή, συλλογεύς, ἐκλογή, ἐκλετός, ἐκλογεύς, κλπ.

435 Λείπω και σπαν. λιμπάνω (ἀφίνω). Παρατ. ἔλειπον και σπαν. ἐλίμπανον. Μέλ. λείψω. Ἄόρ. ἔ'. ἔλιπον και ἄ. (ἔλειψα ποιητ. και μεταγεν.). Μαρακ. ἔ'. λέλοιπα. Ὑπερσ. ἐλελοίπειν.

Παθ. και μέσ. λείπομαι. Παρατ. ἐλειπόμην. Μέλ. παθ. λειφθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐλείφθην. Παρακ. λέλειμμα. Ὑπερσ. ἐλελείμμην. Μέσ. μέλ. λείψομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. λελείφομαι. Μέσ. ἄόρ. ἔ'. ἐλιπόμην.— Ῥηματ. λοιπός, λείμμα, λειπτέον.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον λείπομαι σημαίνει 1) μένω ὀπίσω 2) ἀφίνω ὀπίσω ἐπὶ τῆς ἔ'. δὲ σημασίως λέγεται πάντοτε σύνθετον, ἐπιλείπομαι, καταλείπομαι· ὁ δὲ μέσ. ἄόρ. ἔ'. εἶνε ἀμφίβολος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁ δὲ παρακ. λείψα, ὕπερσ. ἐλελείφειν, μέσ. μέλ. ἔ'. λιποῦμαι, παθ. μέλ. λιπήσομαι, ἄόρ. ἔ'. ἐλίπην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

436 Λεπτύνω. Παρατ. ἐλέπτυνον. Μέλ. λεπτύνω. Ἄόρ. ἐλέπτυνα. (Παρακ. και ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. λεπτύνομαι. Παρατ. ἐλεπτυνόμην. Μέλ. παθ. λεπτυνθήσομαι. Ἄόρ. ἐλεπτύνθην. Παρακ. λελέπτυσμαι. Ὑπερσ. ἐελυπτύσμην. (Μέσσην διάθεσιν και φωνὴν και μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. λέπτυνσις, λεπτυσμός.

437 Λεύω (λιθοβολῶ). Παρατ. ἔλευον. Μέλ. (λεύσω;) Ἄόρ. ἔλευσα. (Παρακ. και ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. λεύομαι; Παρατ. ἐλευόμην; Μέλ. παθ. καταλευσθήσομαι. Ἄόρ. παθ. κατελεύσθην, και πλέον οὔ.— Ῥημ. λευσμός (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ὁ παθ. μέλ. και ἄόρ. εὔρισκονται πάντοτε σύνθετοι.

438 Λήγω (παύω). Παρατ. ἔληγον. Μέλ. λήξω. Ἄόρ. ἔληξα, και πλέον οὔ.— Ῥηματ. λήξις, ληκτήριος.

439 Ληίζω (λεηλατῶ). Παρτ. ἐλήizon. Μέλ. λήισω. Ἄόρ. ἔληισα. Μέσ. ληίζομαι. Παρατ. ἐληίζόμην. Μέσ. μέλ. ληίσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐληισάμην. Παρακ. λεληισμένος (Εὐριπ.) και πλέον οὔ (παθ. διάθεσιν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. ληισμός, ληιστός, ληιστής (ποιητ.) και ληιστής, ληιστήρ, ληιστῶρ.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εἶνε σπανιώτατον· ἀντὶ τούτου δὲ τίθεται τὸ μέσον ληίζομαι.

440. *Λιμπάνω*. (= τῷ λείπω). Παρατ. ἐλίμπανον, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ λείπω, ζήτει λείπω.

441. *Λιπαίνω* (ἀλείφω τι μὲ λίπος, παχύνω). Παρατ. ἐλίπαινον. Μέλ. (λιπανῶ·); Ἄόρ. ἐλίπανα, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄόρ. ἐλίπηννα (Ἄππιαν·). μέσ. ἐνεστ. λιπαίνομαι, μέλ. παθ. λιπανθήσομαι, ἄόρ. παθ. ἐλιπάνθηην καὶ μεσ. ἐλιπηνάμην καὶ ἐλιπαινάμην, παρακ. λελίπασμαι (Σχολ. ὁδ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥήματ. λιπασμός, λίπανσις.

442. *Λιπαρέω*—ῶ (παρακλῶ ἐπιμόνος) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥήματ. λιπαρήσις, λιπαρητέον.

443. *Λογίζομαι* (λογαρίζω) ἀποθ. Παρατ. ἐλογιζόμην. Μέσ. μέλ. λογιούμαι. Ἄόρ. ἐλογησάμην. Παρακ. λελόγισμαι. Ὑπερσ. ἐλελογίσμην. Ἄόρ. παθ. ἐλογίσθηην, καὶ πλέον οὐ. ὁδὲ παθ. μέλ. λογισθήσομαι καὶ μεσ. λογίσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥήματ. λογισμός, λόγισμα, λογιστέον, λογιστής, λογιστήριον.

ΣΗΜ. Τὸ λογίζομαι εἶνε ἀπαθ. μέσον ἢ ἐνεργητ., ὁ παρακείμενος ὁμως λαμβάνεται καὶ παθητικῶς, ὁ δὲ παθ. ἄόρ. πάντοτε παθητικῶς.

444. *Λοιδορέω* (κακολογῶ). Παρατ. ἐλοιδόρεον—ουν. Μέλ. λοιδορήσω. Ἄόρ. ἐλοιδόρησα. Παρακ. λελοιδόρηκα. Ὑπερσ. ἐλελοιδόρηκειν.

Παθ. καὶ μέσ. λοιδορέομαι—οῦμαι. Παρατ. ἐλοιδορεόμην—οῦμην. Μέλ. παθ. λοιδορηθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐλοιδωρήθηην. Παρακ. λελοιδόρημαι. Ὑπερσ. ἐλελοιδορήμην. Μέσ. μέλ. λοιδορήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐλοιδορησάμην.—Ῥήματ. λοιδόρημα.

ΣΗΜ. Τὸ λοιδορῶ ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ὁ δὲ παθ. ἄόρ. ἐλοιδορήθηην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ μέσου ἐλοιδορησάμην.

445. *Λούω* (ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀποβάλλει τὸ ἐγγλιτ. φωνῆν ο καὶ ε), λοῦμεν, λοῦτε. Παρατ. ἔλουν, ἔλους, ἔλου. Μέλ. (λούσω). Ἄόρ. ἔλουσα (ποητ. καὶ μεταγεν.) (Πακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. λοῦμαι, λοῦται, λοῦσθε, λοῦνται. Ἀπαρέμφ. λοῦσθαι. Παρακ. ἐλούμην, ἐλοῦ, ἐλοῦτο. Μέλ. παθ. λουθήσομαι. Ἄόρ.

παθ. ἐλούθην. Παρακ. λέλουμαι. Ὑπερσ. ἐλελούμην. Μέσ. μέλ. λούσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐλουσάμην καὶ πλέον οὔ. οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον Παρακ. λέλουκα. Ὑπερσ. ἐλελούκειν. Ἄόρ. παθ. ἐλούσθην. Παρακ. λέλουσαι. Ὑπερσ. ἐλελούσμεν· καὶ ὁ Μέλ. λούσω μεταγενέστερος φαίνεται.— Ῥήματ. λούσις, λουτήρ, λούστης, λουτρίς, λουτήριον, λουτρόν, λουτρον.

446 *Λυμναίνομαι* (βλάπτω, φθείρω) ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. ἐλυμνιάμην. Μέσ. μέλ. λυμναίνωμαι. Μέσ. ἀόρ. ἐλυμνιάμην. Παρακ. λελύμασμαι. Ὑπερσ. ἐλελυμάσμεν. Ἄόρ. παθ. ἐλυμνάσθην, καὶ πλέον οὔ. οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ ἐνεργ. ἐνεστ. λυμναίνω. Παρατ. ἐλύμναινον.— Ῥήματ. λύμναισις καὶ λύμναισις, λυμαντήρ, λυμαντήριος.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐλυμνάσθην ἔχει πάντοτε παθ. σημασίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ παρακειμένως.

447 *Λυπέω*—ω. Παρατ. ἐλύπεον—ουν. Μέλ. λυπήσω. Ἄόρ. ἐλύπησα. Παρακ. λελύπηκα. Ὑπερσ. ἐλελυπήκειν.

Μεσ. λυπέομαι—οῦμαι. Παρατ. ἐλυπέομην—οῦμην. Μέσ. μέλ. λυπήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐλυπήθην. Παρακ. λελύπημαι. Ὑπερσ. ἐλελυπήμην, καὶ πλέον οὔ. Ὁ δὲ παθ. μέλ. λυπηθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἀλλὰ συλληπηθήσομαι. (Ἡρόδ.).— Ῥήματ. λυπημα, λυπητέον, λυπητήριον.

ΣΗΜ. Τὸ λυπῶ δὲν ἔχει ἐν γράσει τὴν παθ. διάθεσιν. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἔχει μέσσην σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀγρήστου μέσου ἀόρ. ἐλυπησάμην. καὶ ὁ παρ' Ἡρόδ. παθητ. μέλ. συλληπηθήσομαι μέσσην διάθεσιν ἔχει.

448. *Λυσιτελέω*—ω (ὠρελῶ). Παρατ. ἐλυσιτέλεον—ουν. Μέλ. λυσιτελήσω. Ἄόρ. ἐλυσιτέλησα. Παρακ. λελυσιτέληκα. Ὑπερσ. ἐλελυσιτέληκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—

449. *Λύω*. Παρατ. ἐλύον. Μέλ. λύσω. Ἄόρ. ἔλυσα. Παρακ. λέλυκα. Ὑπερσ. ἐλελύκειν.

Παθ. καὶ μέσ. λύομαι. Παρατ. ἐλύομην. Μέλ. παθ. λυθήσομαι. Ἄόρ. ἐλύθην. Παρακ. λέλυμαι. Ὑπερσ. ἐλελύμην. Μέσ. μέλ. λύσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐλύσάμην (Μετ. ὀλιγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥήματ. λύμα, λύσις, λυτός, λυτήρ, λυτήριος.

Μ

450. *Μαίρω*. (τρελλαίνω). Παρατ. ἔμαινον. Μέλ. μανῶ. Ἄορ. ἔμηννα. Παρακ. μέμνηνα (ἀντί ἐνεστ.) Ὑπερσ. ἐμεμήνειν (ἀντί παρατ.)

Μέσ. μαίνομαι. Παρατ. ἐμαινόμην. Μέσ. μέλ. μανοῦμαι. Ἄορ. ἐμάνην. Παρακ. μεμάνημαι (Θουκ.), καὶ πλεόν οὔ. οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον Μέλ. μανήσομαι. Μέσ. ἀορ. ἐμανησάμην. Παρακ. μεμάνηκα.—Ῥηματ. μανία, ἐμμανής.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εἶνε παιητικὸν καὶ εὐρίσκειται σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ' ὃ δὲ ἐνεργ. παρακ. μέμνηνα καὶ ὑπερσ. ἐμεμήνειν, καὶ παθ. ἀορ. ἐμάνην ἔχουσι μέσσην σημασίαν. Τὸ μαίρω ἐν παθ. διαθέσει δὲν εὐρίσκειται.

451. *Μακαρίζω* (καλοτυχιζῶ). Παρατ. ἐμακάριζον. Μέλ. (μακαρίσω) καὶ ἀττ. μακαριῶ. Ἄορ. ἐμακάριστα.

Παθ. μακαρίζομαι. Παρατ. ἐμακαρίζομην. Μελ. παθ. μακαρισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐμακαρίσθην καὶ πλεόν οὔ. Ῥηματ. μακαρισμός μακαριστός μακαριστής.

ΣΗΜ. Ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διαθέσειν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

Μαλακίζομαι (ἀποθ.—γίνομαι μαλθακός, χυνοῦμαι). Παρατ. ἐμαλακίζομην. Ἄορ. παθ. ἐμαλακίσθην καὶ σπαν. μέσ. ἐμαλακισάμην, καὶ πλεόν οὔ· ὃ δὲ παθ. μέλ. καὶ ἡ ἐνεργητικὴ φωνὴ μαλακίζω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

452. *Μαθάνω*. Παρατ. ἐμάνθανον. Μέσ. μέλ. μαθήσομαι. Ἄορ. ἐμ. ἐμαθον. Παρακ. μεμάθηκα. Ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν. Παθ. ἐνεσ. μανθάνομαι (σπαν. καὶ μόνον παρὰ Πλάτ.), καὶ πλεόν οὔ· ὃ δὲ μελ. μαθήσω. Ἄορ. ἐμαθα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ῥηματ. μάθος (ποιητ.), μάθημα, μάθησις, μαθητός, μαθητέος, μαθητής, μαθήτρια.

ΣΗΜ. Τὸ μανθάνω μέσσην καὶ παθητικὴν διαθέσειν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει πλὴν τοῦ σπανίου παθ. ἐνεστῶτος μανθάνομαι· ὃ δὲ μέσος μέλ. μαθήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν.

453. *Μαράρω*. Παρατ. ἐμάραινον. Μέλ. μαρωνῶ. Ἄορ. ἐμάρανα (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. μυχρίνομαι. Παρκατ. ἐμαραινόμεν. Ἄορ. παθ. ἐμαράνθην (ἀμεταβ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μελ. μακρανθήσομαι (Γαλην), παρκα. μεμάραμμαι (Πλούτρ.) καὶ μεμάρασμαι (Λουκ.), μέσ. ἄορ. ἐμαρηνάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ῥηματ. μαρασμός, μάρανσις.

454. *Μαρτυρέω*—ῶ. Παρκατ. ἐμαρτύρεον συν. Μέλ. μαρτυρήσω. Ἄορ. ἐμαρτύρησα. Παρκα. μεμαρτύρηκα. Ὑπερσ. ἐμεμαρτυρήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. μαρτυρεέομαι—οῦμαι. Παρκατ. ἐμαρτυρεόμεν—οῦμην. Μέλ. μαρτυρηθήσομαι. Ἄορ. ἐμαρτυρήθην. Παρκα. μεμαρτύρημαι. Ὑπερσ. ἐμεμαρτυρήμην. Μέσ. μέλ. μαρτυρήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐμαρτυρησάμην (Μετ' ὀλίγ. μελ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. μαρτύρημα, μαρτύριον.

ΣΗΜ. Ὁ μέσος μέλ. μαρτηρήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν. Ἐν μέσῃ δὲ διαθέσει εὔρηται μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ μέσ. ἄορ. = τῷ μαρτύρομαι.

455. *Μαρτύρομαι* (ἀποθ. = ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα). Παρκατ. ἐμαρτυρόμην. Μέσ. ἄορ. ἐμαρτυράμην, καὶ πλέον οὐ. Ἐν Παλ. Διακ. εὔρηται καὶ μεσ. μελ. διαμαρτυροῦμαι. Εὔρηται δὲ συνήθως σύνθετον διαμαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι.

456. *Μάσσω* καὶ ἀπτ. μάττω (ζυμόνω, σπογγίζω). Παρκατ. ἔμασσον καὶ ἔματτον. Μέλ. μάζω. Ἄορ. ἔμαζα. Παρκα. μέμαχα (Ἄριστρ). Ὑπερσ. ἐμεμάχην.

Παθ. καὶ μέσ. μάσσομαι καὶ μάττομαι. Παρκατ. ἐμασσομένη καὶ ἐματτόμην. Μέλ. παθ. μαγήτομαι καὶ μαχθήτομαι. Ἄορ. ἐμάγην καὶ (ἐμάχθην Σφιλ. καὶ μεταγεν.). Παρκα. Μέμαγμα. Ὑπερσ. ἐμεμάγμην. Μέσ. μελ. μάζομαι. Μέσ. Ἄορ. ἐμαζάμην (Μετ. ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει). Ῥηματ. μάγμα, μαγμός, μακτός, μάκτης, μακτήρ, μάκτρα, μάκτρον, μακτήριος.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. παρκα. εὔρηται μόνον ἐν μέσῃ διαθέσει καὶ οὐδέποτε ἐν παθητικῇ. Τὸ δὲ μέσον εὔρηται συνήθως σύνθετον· οἶον, ἀπο—ἐμάττομαι (= ἀποτυπώνω).

457. *Μάχομαι* (ἀποθ. μέσ. ἀλληλοπαθές). Παρκατ. ἐμαχόμην. Μέσ. μέλ. μαχοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐμαχεσάμην. Παρκα. μεμάχημαι. Ὑπερσ. ἐμεμαχήμην, καὶ πλέον οὐ. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καί, μέλ. μεχέσομαι καὶ μαχήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐμαχέσθην.—Ῥηματ. μαχήμων, μαχητός, μαχητέον, μαχητής.

358. *Μεθύσκω* (κάμνω τινὰ γὰ μεθύση) Παρκατ. ἐμέθυσκον. Ἄορ. ἐμέθυσα. (σπάν.).

Παθ. μεθύσκομαι. Παρατ. ἐμεθυσοῦμαι. Ἄορ. παθ. ἐμεθύσθη καὶ πλεόν οὐ· ὁ δὲ μέλ. μεθύσω. καὶ παθ. μεθυσθήσομαι, παρακ. μεμέθυσαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

459. *Μεθύω* (εἶμαι μεθυσμένος)· Παρατ. ἐμέθουν, καὶ πλεόν οὐ. Τὰ δὲ παθ. ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ μεθύσκω.—Ῥηματ. μέθυσμα, μέθυσις, μεθυστής, μεθύστρις, μεθυστάς—ἄδος.

460. *Μείρομαι* (λαμβάνω τὸ μέρος μου) ποιητικόν· παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις εἶνε ἐν χρήσει μόνον τὸ γ'. ἐνικόν πρόσωπον τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ' οἶον. Εἵμαρται (εἶνε τῆς μοῖρας ἢ τῆς τύχης μου). Ὑπερσ. εἵμαρτο. Μετοχή· εἵμαρμένος (=μοιρατός), ἢ εἵμαρμένη (=ἡ μοῖρα), τὸ εἵμαρμένον (=τὸ πεπρωμένον).—Ῥηματ. εἵμαρτός, μέρος.

461. (*Μελετάω*-ῶ ἐννοιάζομαι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι). Παρατ. ἐμελέταον-ων. Μέλ. μελετήσω καὶ σπαν. μελετήσομαι. Ἄορ. ἐμελέτησα. Παρακ. μεμελέτηκα. Ὑπερσ. ἐμελετήκειν.

Παθ. μελετάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐμελεταόμην-ώμην.—Μέλ. παθ. μελετηθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐμελετήθην. Παρακ. μεμελέτηκα. Ὑπερσ. ἐμεμελετήμην (Μετ' ὀλίγ. μέλλον. καὶ μέσση διάθεσις δὲν ἔχει· ὁ δὲ μεσ. μελ. μελετήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥηματ. μελέτημα, μελέτησις, μελετητός, μελετητήριον.

462. *Μέλλω* (ἔχω σκοπὸν, θινῶ). Παρατ. ἐμέλλον καὶ ἡμέλλον. Μέλ. μελλήσω. Ἄορ. ἐμέλλησα (σπάν.). Παθ. μέλλεται (Θουκ.). Εὐκτ. μέλλοιτο (Ξερ.), καὶ πλεόν οὐ. Ὁ δὲ μέσ. μέλ. μελήσομαι, παρακ. μεμελλημένος εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. μέλλημα, μέλλησις, μελλησμός, μελλητής.

463. *Μέλω* (φροντίζω). Παρατ. ἐμέλον Μέλ. μελήσω. Ἄορ. ἐμέλησα. Παρακ. μεμέληκα. Ὑπερσ. ἐμεμελήκειν. Συνήθ. ἀπρόσ. μέλει. Παρατ. ἐμελε. Μέλ. μελήσει. Ἄορ. ἐμέλησε. Παρακ. μεμέληκα. Ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Καὶ σύνθ. μεταμέλει. μετέμελε. κλπ. Τὸ δὲ παθ. καὶ μέσ. μέλομαι εἶνε ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς εἶνε ἐν χρήσει τὸ σύνθετον μεταμέλομαι. Παρατ. μετεμελόμην καὶ πλεόν οὐ· ὁ δὲ μελ. μεταμεληθήσομαι, ἄορ. μετεμελήθην, παρακ. μεταμεμέλημαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Τὸ δὲ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι ζήτει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.—Ῥηματ. μέλημα, μέλησις, μελέτη, μελητέον, μετάμελος.

464. *Μέμφομαι* (φέγω, καταγορῶ) ἀποθ. ἐνεργ. Παρατ. ἐμεμφομένην. Μέσ. μέλ. μέμφομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐμεμψάμην καὶ ἐμέμφθην (σπαν. καὶ μᾶλλον ποιητ.), καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μελ. μεμψήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. μομφή, μέμφεις, μεμπτός, μεμπτέος.

465. *Μένω* (στέκω ἀκίνητος, περιμένω). Παρατ. ἔμενον. Μέλ. εἶ. μενώ. Ἀόρ. ἔμεινα. Παρακ. μεμένηκα. Ὑπερσ. ἐμεμενήκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. μόνος, μονή, μένος, μενετός, μενετέον.

466. *Μετρέω* ὦ (παίρνω τὸ μέτρον τινός) ὁμαλὸν, ἔχον καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ., παθ. καὶ μέσσην) σπερείται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. μέτρημα, μέτρησις, μετρητός, μετρητής.

467. *Μηνύω* (δίδω εἰδήσιν). Παρατ. ἐμήνυον. Μέλ. μηνύσω. Ἀόρ. ἐμήνυσα. Παρακ. μεμήνυκα. Ὑπερσ. ἐμεμνήκειν.

Παθ. μηνύομαι. Παρατ. ἐμηνυόμην. Μέλ. μηνυθήσομαι. Ἀόρ. ἐμηνύθην. Παρακ. μεμήνυμαι. Ὑπερσ. ἐμεμνήμην (Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. μήνυμα, μήνυσις, μηνυτής, μηνύτρια, μηνυτήρ, μηνύτωρ. (ποιητ.).

Μηχανάομαι ὄμαι (ἀποθ. = μηχανεύομαι). Παρατ. ἐμαχανόμην-ώμην. Μέσ. μέλ. μηχανήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐμηχανήσομαι. Παρακ. μεμηχανήμαι. Ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην.—Ῥηματ. μηχανήματα, μηχανήσις, μηχανητός, μηχανητέος, μηχανητής.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς δις μόνον ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταίς.

468. *Μιαινώ* (ἀλείφω, μολύνω). Παρατ. ἐμιαίνον. Μέλ. μιανῶ. Ἀόρ. ἐμίαινα (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. μιαινόμαι. Παρατ. ἐμιαινόμην. Μέλ. παθ. μιανθήσομαι. Ἀόρ. ἐμιάνθην. Παρακ. μεμιάσμαι. Ὑπερσ. ἐμεμιάσμην (Μετ' ὀλίγ. μελ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. μιάσμα, μιάσμις, μιαιρός.

ΣΗΜ. Οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι καὶ παρακ. μεμιάμμαι. καὶ μεμιαγώς (Πλουτρχ.)

469. *Μίγνυμι* καὶ *μίγνω* καὶ σπαν. μίσγω (=μίγγω). Παρατ. ἐμίγνυν καὶ ἐμίγνουν καὶ ἔμισγον. Μέλ. μίξω. Ἀόρ. ἔμιξζ. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. και μεσ. μίγνυμαι. Παρατ. ἐμιγνόμεν. Μέλ. παθ. μιχθήσομαι. Ἄορ. ἐμίχθην (και εἴ. ἐμίχην ποιητ.). Παρακ. μέμιγμα. Ὑπερσ. ἐμεμίγμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. μεμίξομαι. Μέσ. μέλ. μίξομαι και πλέον οὐ ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. μέμιχα μέσ. ἄορ. ἐμιξάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ὁ δὲ παθ. εἴ. μέλ. μιγήσομαι εἶνε ποιητικός. — Ῥηματ. μιγᾶς, μίγμα, μιγμός, μίξις, μικτός, μικτόν, μίγμα, μίγδην, μιγάδην.

ΣΗΜ. Ὁ ἄορ. ἐμίχθην ἔχει μέσσην σημασίαν διὸ ὁ μέσος ἄορ. εἶνε ἄχρηστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

470. *Μιμέομαι-οὔμαι* (ἀποθ. ἐνερ. και παθ.) Παρατ. ἐμιμέομην οὔμην. Μέσ. μέλ. μιμήσομαι Μέσ. ἄορ. ἐμιμησάμην. Παρακ. μεμίμημαι. Ὑπερσ. ἐμεμιμήμην. Μέλ. παθ. μιμηθήσομαι. Ἄορ. ἐμιμήθην. — Ῥηματ. μίμημα, μίμησις, μιμητός, μιμητέον, μιμητής, μιμήτωρ (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστ. παρατ. παρακ. και ὑπερσ. ἔχουσι και ἐνεργ. και παθ. σημασίαν, ὁ δὲ παθ. μέλ. και ἄορ. μόνον παθητικῆ, ὁ δὲ μέσ. μέλ. και ἄορ. μόνον μέσσην.

471. *Μιμησκάω* (ἐνθυμιζῶ). Παρατ. ἐμίμησκον. Μέλ. μνήσω. Ἄορ. ἔμνησα. (Παρακ. και Ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μεσ. μιμνήσκομαι (ἐνθυμοῦμαι). Παρατ. ἐμιμνησκόμεν. Μέλ. παθ. μνησθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐμνήσθην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. μεμνήσομαι. Παρακ. μέμνημαι. Ὑποτακ. μεμνώμην-ῆ-ῆται. Εὐκτ. μεμνήμην-ῆ-ῆτο, και σπαν. μεμνώμην-ῶ-ῶτο. Ὑπερσ. ἐμεμνήμην. Ῥηματ. μνήμα, μνήμη, μνήμων, μνεῖαν, μνήσις, μνηστός, μνηστήρ, μνήστωρ (ποιητ.) μνήστρια, μνήστρον.

ΣΗΜ. Εὐρηται και μέσ. μέλ. ἀπομνήσσειν (Θουκ.). Μεσ. ἄορ. ἐμνησάμην (ποιητ.). Ὁ δὲ παρακ. μέμνημαι λαμβάνεται πολλάκις και ἀντὶ ἐνεστῶτος.

472. *Μιμῶ* (προσθ. τοῦ μένω). Παρατ. ἐμιμνον, και πλέον οὐ τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ μένω εἶνε δὲ σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις.

473. *Μισέω-ῶ*. Παρατ. ἐμίσειον-ουν. Μέλ. μισήσω. Ἄορ. ἐμίσησα. Παρακ. μεμίσηκα. Ὑπερσ. ἐμεμισήκειν.

Παθ. μισέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐμισέομην-οὔμην. Μέλ. παθ. μισήσομαι. Ἄορ. ἐμισήθην. Παρακ. μεμίσημαι. Ὑπερσ. ἐμεμισήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. και μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσος μέλ.

ἔχει παθητικὴν σημασίαν, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγεν. παθ. μισηθήσομαι). — ῥηματ. μίστημα, μισητός, μισητέος, μισητής, μίστηρον. Ὁ δὲ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀόρ. εὔρηται μόνον σύνθ. μετὰ τῆς ἀνά, ὑπό.

474. *Μνημονεύω* (εὐθυμοῦμαι). Παρατ. ἐμνημόνευον. Μέλ. μνημονεύσω. Ἀόρ. ἐμνημόνευσα. Παρακ. ἐμνημόνευκα. καὶ σπαν. μεμνημόνευκα. Ὑπερσ. ἐμνημονεύκειν καὶ σπαν. ἐμεμνημονεύκειν.

Παθ. μνημονεύομαι. Παρατ. ἐμνημονεύομαι. Μέλ. παθ. μνημονευθήσομαι καὶ μεσ. μνημονεύσομαι. Ἀόρ. ἐμνημονεύθη. Παρακ. μεμνημόνευμαι. Ὑπερσ. ἐμεμνημονεύμην. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. μνημονεύσομαι ἔχει παθ. σημασίαν). — ῥηματ. μνημόνευμα, μνημονευτός, μνημονευτέον.

475. *Μολεῖν* ἑ'. ἀόρ. τοῦ ποιητικοῦ βλώσκω· εὔρηται δὲ ὁ ἀόρ. οὗτος καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (ζήτηι βλώσκω).

Μυκάομαι-ῶμαι (ἀποθ. μέσ. = μουγγρίζω). Παρατ. ἐμυκόμεν-ώμην καὶ πλέον οὐ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ὁ δὲ μέσ. μέλ. μυκήσομαι· μέσ. ἀόρ. ἐμυκισάμην· παρακ. μεμύκηκα ὕπερσ. ἐμεμυκήκειν δὲν εἶνε ἀττικοί. — ῥηματ. μύκημα, μυκηθμός.

476. *Μῦω* (κλείω τὰ χεῖλη ἢ τοὺς ὀφθαλμούς). Παρατ. ἔμυον. Ἀόρ. μύσαι. Παρακ. μέμυκα, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μελ. μύσω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Παθ. δὲ καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — ῥηματ. μύστης, μυστήριον.

ΣΗΜ. Τὸ ὑ παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἶνε βραχὺ, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις μακρόν. Οἱ δὲ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ καταμύω ἔλεγον καμύω.

N

477. *Νάσσω* καὶ ἀπτ. νάττω (παραγεμίζω). Παρατ. ἔνασσον καὶ ἔναττον. Μελ. νάζω. Ἀόρ. ἔναξα.

Παθ. παρακ. νένασμαι (Ἄριστοφ.) καὶ νέναγμαι (Ἰππ.) καὶ πλέον οὐ. — ῥηματ. ναστός καὶ νακτός.

478. *Ναυμαχέω* ῶ ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν· τὰ δὲ παθ. εὔρηται πάντοτε σχεδὸν σύνθε-

τα μετὰ τῆς κατὰ ὄϊον, καταναυμαχούμαι. Ῥηματ. ναυμάχημα, ναυμάχης.

479. Νέμω (μοιράζω). Παρατ. ἐνεμον. Μέλ. νεμῶ. ᾿Αόρ. ἐνειμα. Παρακ. νενέμηκα. Ὑπερσ. ἐνενεμήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. νέμομαι. Παρατ. ἐνεμόμην. Πχθ. ἀόρ. ἐνεμήθην. Παρακ. νενέμημαι. Ὑπερσ. ἐνενεμήμην. Μέσ. μέλ. νεμοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἐνεμειμάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. νεμηθήσομαι, καὶ β'. νεμήσομαι εἶνε τῶν μεταγεν.— Ῥηματ. νόμος, νομή, νομάς, νέμεσις.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον νέμομαι σημαίνει διανέμω τὰ κτήματά μου.

480. Νέω (κλίνω τὴν κεφαλὴν μου). Παρατ. ἐνευον. Μέλ. (νεύσω μεταμην.) καὶ νεύσομαι. ᾿Αόρ. ἐνευστα. Παρακ. νένευκα. Ὑπερσ. ἐνενεύκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει, ὁ δὲ ἀόρ. ἐνεύσθην εἶνε ἀδόκιμος· ὁ δὲ μέσ. μέλ. νεύσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).— Ῥηματ. νεῦμα, νεῦσις, νευστός.

481. Νέω (ἐπισωρεύω). Παρατ. ἐνεον. Μέλ. νήσω. ᾿Αόρ. ἐνησα (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. Παρακ. νένημαι καὶ (νένησμαι). Μέσ. μέλ. νήσομαι. ᾿Αόρ. παθ. ἐνήθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἀόρ. ἐνήσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Ῥημ. νητός.

482. Νέω καὶ νήθω (νέθω). Παρατ. ἐνεον καὶ ἐνηθον. Μέλ. νήσω. ᾿Αόρ. ἐνησα. Μέσ. ἀόρ. ἐνηθάμην. ᾿Αόρ. παθ. ἐνήθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. νένησμαι εἶνε μεταγενεστ.— Ῥηματ. νῆμα, νῆσις, νητός, νήστης, νῆτρον.

ΣΗΜ. Οἱ χρόνοι τῶν δύο τούτων ῥημάτων συμπίπτουσι πρὸς ἀλλήλους.

483. Νέω (κολυμβῶ). Παρατ. ἐνεον. Μέλ. (νεύσομαι) καὶ νευσούμαι. ᾿Αόρ. ἐνευστα. Παρακ. νένευκα. Ὑπερσ. ἐνενεύκειν. (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). Ῥηματ. νᾶμα, νῆσος, ναῦς, νῆσσα.

Νήχω καὶ μέσ. νήχομαι, ἐπικ. καὶ μεταγεν. Μέσ. μέλ. νήξομαι. Παρακ. νένηγμαί, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ννηχθήσομαι ἀόρ. ἐνηξάμη εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

484. Νίω (νίπτω). Παρατ. ἐνίζον.

Παθ. καὶ μέσ. νίζομαι. Παρατ. ἐνίζόμην, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους δακνίζεται ἀπὸ τοῦ μεταγεν. νίπτω (ζήτηι νίπτω).

485. Νικάω-ῶ δμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν· παθ. δὲ τούτου εἶνε τὸ ἤπτῶμαι.— Ῥηματ. νίκημα, νικητέον, νικητής, νικήτρια, νικήτριος.

486. (Νίπτω). Παρκατ. (ἐνιπτον). Μέλ. νίψω. Ἄόρ. ἐνίψα. (Παρκατ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. (νίπτομαι). Παρκατ. (ἐνιπτόμεν). Μέσ. μέλ. νίψομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐνιψάμεν. Παρκατ. νένιμμαι. Ὑπερσ. ἐνενίμμεν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. νηρήσομαι. Ἄόρ. ἐνίρθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. νίμμα, νιμμός, νίψις, νιπτήρ, νίπτρον.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστ καὶ παρκατ. ἐνεργ. καὶ παθ. καὶ μεσ. νίπτω, ἐνιπτον, νίπτομαι, ἐνιπτόμεν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἀντὶ τούτων δὲ τίθενται τὸ νίξω καὶ νίξομαι.

487. Νοέω-ῶ. Παρκατ. ἐνόεον ουν. Μέλ. νοήτω. Ἄόρ. ἐνόησα. Παρκατ. νενόηκα. Ὑπερσ. ἐνενοήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. νοέομαι-οῦμαι. Παρκατ. ἐνοεόμεν-οῦμεν. Μέλ. παθ. νοηθήσομαι. Ἄόρ. ἐνοήθην. Μαρκατ. νενόημαι. Ὑπερσ. ἐνενοήμεν. Μέσ. μέλ. νοήσομαι. Ἄόρ. διενόηθην (μετ μεσ. διάθεσιν).—Ῥηματ. νόημα, νόησις, νοήμων, νοητός.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον εὐρηται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, ἀπό, πρὸς, διά· οἷον διανοοῦμαι. Μέλ. διανοηθήσομαι. Ἄόρ. διενόηθην. Παρκατ. διανενόημαι. Ὑπερσ. διενενοήμεν. Ὁ δὲ μέσος μέλ. εἶνε σπάνιος, ὁ δὲ μέσ. ἄόρ. ἐνοησάμεν εἶνε ἄχρηστος, ἀντὶ δὲ τούτων τίθενται ὁ σύνθετος παθ. μέλ. διανοηθήσομαι, ἄόρ. διενόηθην.

488. Νομίζω (εἰσάγω τι ὡς νόμον, συνηθίζω, στογάζομαι). Παρκατ. ἐνόμιζον. Μέλ. (νομίτω) καὶ ἀττ. νομιῶ. Ἄόρ. ἐνόμιτα. Παρκατ. νενόμικα. Ὑπερσ. ἐνενομίκειν.

Παθ. νομιζομαι. Παρκατ. ἐνομιζόμεν. Μέλ. παθ. νομισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐνομίσθην. Παρκατ. νενόμισμαι. Ὑπερσ. ἐνενομίσαμεν.—Ῥηματ. νόμισμα, νόμισις, νομιστός, νομιστέον

ΣΗΜ. Μετ' ὀλιγ. μέλ. καὶ μέσων διάθεσιν καὶ φωνῆν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μελ. νομιοῦμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων καὶ ἔχει παθ. σημασίαν.

489. Νουθετέω-ῶ (ἐνθυμιζῶ, συμβουλεύω) δμαλὸν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν παθ. καὶ μέσων διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. νουθετήμα, νουθετήσις, νουθετητέος, νουθετήριος.

Νύσσω καὶ νύττω (μεταγεν.—κεντῶ) Παρκατ. ἔνυσσον καὶ ἔνυττον. Μέλ. νύξω. Ἄόρ. ἐνύξα.

Παθ. παρκατ. νένυμαι. Ἄόρ. παθ. ἐνύχθη καὶ ἑ'. ἐνύχην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. νύγμα, νυγμός, νύξις, νυγή.

490. Νυστάζω. (μεταγεν.) Παρκατ. ἐνύσταζον. Μέλ. νυστάτω.

Ἰόρ. (ένύστασα) καὶ ένύσταξα, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέλ. νυστάζω
εἶνε τῆς Παλ. Διαθ. — Ῥηματ. νύσταγμα, νυσταγμός, νύσταξις,
νυστακτής, νυσταλέος.

Ξ

491. Ξαίρω (ξάινω μαλλία). Παρατ. ἐξαινον. Μέλ. ξανῶ. Ἰόρ.
ἐξηνα. (μεταγεν.). Παρακ. (ἐξαγκα μεταγεν.)

Παθ. ξαίνομαι. Παρατ. ἐξαινόμην. Ἰόρ. ἐξάνθη (μεταγεν.), Πα-
ρακ. ἐξασμαι καὶ (ἐξαμμαι), καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. ξάσμα καὶ
ξάμμα, ξάνσις, ξάντης, ξάντρια.

Ξενίζω (φιλοξενῶ) παρατ. ἐξένιζον. Μέλ. ξενιῶ. Ἰόρ. ἐξένισα
Παθη. ξενίζομαι Παρατ. ἐξένιζόμην. Ἰόρ. παθ. ἐξένισθη. — Ῥη-
ματ. ξένισμα ξενισμός, ξένισις, ξενιστής ξενιστέον.

492. Ξέω (ξύνω). Παρατ. ἐξέσον. Μέλ. (ξέσω). Ἰόρ. ἐξεσα.

Παθ. ξέομαι. Παρατ. ἐξέομην. Παρακ. ἐξεσμαι καὶ πλέον οὐ ὁ
δὲ παρακ. ἐξηκα, μέλ. παθ. ξεσθήσομαι, ἰόρ. ἐξέσθη εἶνε τῶν
μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. ξέσμα, ξεσμός, ξεστός, ξεστήρ (ξέστης).

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει.

493. Ξηραίνω. Παρατ. ἐξήραινον. Μέλ. ξηρανῶ. Ἰόρ. ἐξήρανα
καὶ ἐξήρηνα (Ἰων.). (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ξηραίνομαι. Παρατ. ἐξηραινόμην. Μέσ. μέλ. ξηρανοῦμαι
(Ἰππ. καὶ Ἀριστοτ.). Ἰόρ. ἐξηράνηθη. Παρακ. ἐξήρασμαι. Ἰπερσ.
ἐξήρασμηνη, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. Μέλ. ξηρανθήσομαι, παρακ.
ἐξήρᾶμαι καὶ ἐξηρᾶμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. ξη-
ρασμός, ξήρασις, ξηρασία.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. ξηρα-
νοῦμαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν.

494. Ξυρέω ᾧ (ξυρίζω). παρατ. ἐξύρεον ουν. Ἰόρ. ἐξύρησα.
(Ἡροδ.).

Μέσ. ξυρέομαι οὔμαι (Ἡροδ.). Παρατ. ἐξυρεόμην ούμην, Παρακ.
ἐξύρημαι (Ἡροδ.) καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. ξύρησις.

ΣΗΜ. Οἱ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ ἐνεστώτα ξυράω-ᾧ καὶ ξύρομαι.
Μέλ. ξυρήσω. Ἰόρ. ξύρα. Μέλ. παθ. ξυρθήσομαι καὶ μέσ. ξυρήσομαι.
Μέσ. ἰόρ. ἐξυράμην.

495. Ξύω. Παρατ. ἔξυον. Μέλ. (ξύσω;) Ἄόρ. ἔξυστα. (Παρακ' και Ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. και μέσ. ξύομαι. Παρατ. ἐξυόμην. Μέλ. παθ. (ξυσθήσομαι;) Ἄόρ. ἐξύσθη. Παρακ. ἔξυσμαι. Μέσ. μέλ. (ξύσομαι;) Μέσ. ἀόρ. ἐξυσάμην (Μετ' ἑλίγ. μέλ. δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ξύσμα, ξυσμός, ξύσις, ξυστός, ξυστήρ, ξυστής, ξυστήριος, ξύστρα.

Ο

Ἄοδοιπορέω-ῶ ἑμαλ. εὐχρηστον μόνη ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ και ἐν τῷ γ'. ἐνικῶ προσ. τοῦ παθ. παρακ. ὠδοιπόρηται.

496. Ὀδύρομαι (ἀποθ.—θρηνώ). Παρατ. ὠδύρομην. Μέσ. μέλ. ὀδυροῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ὠδύράμην, και πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ὠδύρηθη εἶνε μεταγενέστερος. (Παρακ. και Ὑπερσ. δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ὀδυρός, ὀδυσμα, ὀδυρός, ὀδυρτέον, ὀδυρτής.

497. Ὄζω (μυρίζω, βρωμῶ). Παρατ. ὄζον. Μέλ. ὄζήσω. Ἄόρ. ὄζησα. Παρακ. ὄ'. ὄδωδα (Ὀμρ. και μεταγεν.) Ὑπερ. ὀδώδην (Ὀμρ.). (Παθ. και μέσην διάθεσιν και φωνῆν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. ὄζη, ὄζόλης, ἡ ὄζολις-ιδος.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ὄδωδα τίθεται ἀντὶ ἐνεστώτος.

498. Οἶγω και οἶγνυμι. ζήτει ἀνοίγω.

499. Οἶδα παρακ. οἶ' ἀντὶ ἐνεσ. (ἡξέυρω, γνωρίζω), οἶσθα, οἶδε. Δυϊκ. ἴσμεν, ἴπτον, ἴστον. Πληθ. ἴσμεν, ἴπτε, ἴσασιν. Ὑποστ. εἰδῶ, εἰδῆς. Εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης. Προστ. ἴσθι, ἴπτω. Ἀπαρέμφ. εἰδέναι. Μετ.εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός. Ὑπερσ. ἀντὶ παρατ. (ἡδαιν) και ἀπτ. ἡδη, (ἡδεις και ἡδειςσθα), και ἡδης και ἡδησθα, ἡδει και ἡδαιν πρό φωνήεντος. Δυϊκ. (ἡδαιμεν και ἡτμεν (ποιητ.), ἡδαιτον και ἡστον, ἡδείτην και ἡστην. πληθ. ἡδαιμεν και ἡτμεν, ἡδαιτε και ἡστε, ἡδαισαν και ἡσαν. Μέσ. μέλ. εἶσομαι, και (εἰδήσω). — Ῥηματ. ἴστέον, ἴστωρ, ἴστορία, εἰδησις, εἰδήμων.

ΣΗΜ. Τὴν βίξαν και αὐξήσιν αὐτοῦ ζήτει ἐν τῇ Γραμμ. Α. Χρισ.

500. Οἰδάγω (ἐπικ. και ποιητ.) και οἰδέω (πρῆσικω ἢ πρῆσικω-

μαι, φουσκώνω). Παρατ. φθάνον και φθρον-ουν. Μέλ. Οιδήσω (Ἰππ.).
 Ἄορ. φόδησα. Παρακ. φόδηκα. Ὑπερσ. φόδηκιν.

Παθ. οἰδάνεται (Ὅμηρ.), και πλέον οὐ' οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔ-
 χουσι και ἐνεστ. οἱ δάω και οἰδαίνω, παρατ. οἰδαινόν, ἄορ. φόδηνα.
 μέσ. ἄορ. ἀνοιδήσαντο (Κοῖντ).— Ῥηματ. οἰδημα, οἰδησις, οἰδημα.

501. Οἰκέω-ῶ (κατοικῶ ἐγώ). Παρατ. φέρον-ουν. Μέλ. οἰκῆτω.
 Ἄορ. φήκησα. Παρακ. φήκηκα. Ὑπερσ. φήκῆκιν.

Παθ. και μέσ. οἰκέομαι-οῦμαι. Παρατ. φικεόμην-οῦμην. Μέσ.
 μέλ. οἰκῆτομαι. Ἄορ. παθ. φήκῆθην. Παρακ. φήκημαι ὕπερσ. φήκῆμην.
 Μέσ. ἄορ. διφκησάμην (Δημ. και Αἰσχλ.), (Μετ. ὀλίγ. μέλ. δὲν
 ἔχει). Ῥηματ. οἰκημα, οἰκησις, οἰκητός, οἰκητής, οἰκῆτωρ οἰκητήρ
 (ποιητ.).

ΣΗΜ. ὁ μέσος ἐνεστώς, παρατ. και μέσ. ἄορ. εὐρίσκονται πάντοτε σύν-
 θετοι μετὰ τῆς διά' οἶον, διοικῶμαι' ὁ δὲ μέσος μέλ. ἔχει παρὰ τοῖς ἀρ-
 χαίοις πάντοτε παθητικὴν σήμασίαν και τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παθ.
 οἰκηθήσομαι' παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὁμως ἔχει και μέσσην.

502. Οἰκίζω (βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ). Παρατ. φικίζον.
 Μέλ. (οἰκίσω) και ἀττ. οἰκίῶ. Ἄορ. φικισα. Παρακ. φικικα. Ὑπερσ.
 φικίκιν.

Παθ. και μέσ. οἰκίζομαι. Παρατ. φικίζομην. Μέλ. παθ. οἰκισθή-
 σομαι. Ἄορ. παθ. φικισθην. Παρακ. φικισμαι. Ὑπερσ. φικισμην. Μέσ.
 μέλ. οἰκιοῦμαι. Μέσ. ἄορ. φικισάμην. (Μετ. ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—
 Ῥηματ. οἰκισμός, οἰκιστής.

ΣΗΜ. Ὁ μεσ. μέλ. οἰκιοῦμαι λαμβάνεται ἐνίοτε και παθητικῶς.

503 Οἰκοδομέω-ῶ (κτίζω κυρ. οἶκον) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει
 και τὰς τρεῖς διαθέσεις και φωνὰς (ἐνεργ. παθ. και μέσσην)' στε-
 ρεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ.)— Ῥηματ. οἰκοδόμημα, οἰκοδόμη-
 σις, οἰκοδομητός, οἰκοδομητέον.

504. Οἰκονομέω-ῶ (διευθύνω οἶκον) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει και
 τὰς τρεῖς διαθέσεις και φωνὰς (ἐνεργ. παθ. και μέσσην)' στερεῖται
 δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ.— Ῥηματ. οἰκονομητέον.

Οἰκουρέω-ῶ. Παρακ. οἰκούρεον-ουν ἀναυξήτως κλπ.— Ῥηματ. οἰ-
 κούρημα.

505. Οἰκτείρω (εὐπλαχνίζομαι). Μικρατ. φικτειρον. Μέλ. οἰ-
 κτερῶ. Ἄορ. φικτειρα.

Παθ. οἰκτείρομαι. Παρατ. φικτειρόμην, και πλέον οὐ'. Ὁ δὲ μέλ.

οικτιρήσω, ἀόρ. φικτειρήσα. μέσ. ἀόρ. κατοικτειράτο καὶ παθ. φικτειρήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. οικτιρμός, οικτιρμών, οικτιρμόνως.

506. Οἰμῶζω (θρηνώ, ὀδύρομαι). Παρατ. ὀμώζον. Μέσ. μέλ. οἰμῶζομαι. Ἀόρ. ὀμώζα.

Παθ. παρακ. ὀμωγμένος (Εὐρπ.)=κλαυστός. Ἀόρ. παθ. οἰμωχθεῖς, (Θεογ.)=κλαυσθεῖς, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ μέλ. οἰμῶζω. Μέσ. οἰμῶζασθαι. — Ῥηματ. οἰμωγή, οἰμωγμα, οἰμωγμός, οἰμωκτός.

507. Οἰνίζω (ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν οἴνου). Παρατ. οἰνίζον.

Παθ. οἰνίζομαι. Παρατ. οἰνίζόμεν, καὶ ὠλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. οἰνισάμενοι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ἡ οἰνιστήρια, τὰ οἰνιστήρια.

508. Οἰνώω-ῶ (μεθύσκω), τὰ ἐνεργ. ἄχρηστα, πλὴν τοῦ Ἀόρ. οἰνώσαι.

Παθ. οἰνόομαι-οῦμαι Παρατ. οἰνόομεν-οῦμεν καὶ ὀνούμεν. Ἀόρ. παθ. οἰνωθεῖς (ποιητ.) Παρακ. οἰνωμένος (ποιητ.) καὶ ὀνωμένος (Πλάτ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. παθ. οἰνωθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. οἰνωσις, οἰνωτός.

509. Οἶομαι καὶ οἶμαι (νομίζω, στοχάζομαι) ἀποθ. μέσ. Παρατ. (ὀρόμεν) καὶ ὀρμεν. Μέσ. μέλ. οἶήσομαι. Ἀόρ. παθ. ὀήθην, καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. οἶημα, οἶησις, οἶητός, οἶητής, οἶματίας.

510. Οἶχομαι ἀποθ. (=ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ), Παρατ. ὀχόμεν. Μέσ. μέλ. οἶχόσομαι. Παρακ. ὀχόωα (Αἰσχλ.) καὶ οἶχόωα (Σοφοκλ.) καὶ παθ. ὀχήμενι (Προδ.) Μετοχ. παρωχημένος (Ξενοφ.) καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ παθ. παρακ. ὀχέωα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ.. Ὁ μὲν ἐνεστώδης ἐν τῇ ὀριστικῇ ἔχει σημασίαν παρακειμένου, ὁ δὲ παρατ. ὑπερσυντελικῆς ἢ ἀορίστου, ὡς καὶ ὁ ἐνεστώδης ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσιν.

Οἰωνίζομαι (προμαντεύω). Παρατ. οἰωνίζόμεν καὶ πλέον οὐ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁ δὲ μέλ. οἰωνοῦμαι. Ἀόρ. οἰωνισάμεν εἶνε τῶν μεταγεν.— Ῥηματ. οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής, οἰωνιστήρ, οἰωνιστός, οἰνιστέον.

511. Ὀκέλλω (πλησιάζω εἰς τὴν ξηράν). Παρατ. ὀκελλον.

Μέλ. ἀκελῶ. Ἄόρ. ὄκειλα, Παθ. ἐνεστ. ἐξοκέλλεται (Δίσχλ.), καὶ πλέον οὐ.

512. Ὀκνέω-ῶ (βαρύνομαι, φοβοῦμαι) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. δκνητέον.

513. Ὀλιγορέω-ῶ (ὀλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ὀλιγορήσεις, ὀλιγορητέον.

514. Ὀλισθαίνω καὶ (ὀλισθάνω μεταγεν. = γλιστρῶ). Παρατ. ὠλισθαίνων καὶ (ὠλισθανον). Ἄόρ. ἔ'. ὠλισθον. Παρακ. ὠλισθηκα. Ὑπερσ. ὠλισθήκειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. ὀλισθήσω. Ἄόρ. ὠλισθησα εἶνε τῶν μεταγεν.—Ῥηματ. ὀλισθημα, ὀλισθησις, ὀλισθος.

ΣΗΜ. Ὁ τύπος ὀλισθαίνω ἀπλοῦς μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηται· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὐρηται πάντοτε σύνθετος (διά, ἀπό, ἐκ). Ὁ δὲ τύπος ὀλισθάνω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

515. Ὀλλυμι καὶ σπαν. ὀλλύω (ἀφανίζω). Παρατ. ὄλλυων καὶ σπαν. ὄλλυον. Μέλ. ὄλλῶ. Ἄόρ. ὄλωσα. Παρακ. ὄλώλεκα. Ὑπερσ. ὄλωλέκειν.

Μεσ. ὄλλυμαι. Παρατ. ὄλλύμην. Μέσ. μέλ. ὄλοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ἔ'. ὄλόμην. Παρακ. ἔ'. ὄλωκα. Ὑπερσ. ὄλώλειν, καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ παθ. ἄόρ. ὄλέσθην, μέσ. ἄόρ. ὄλεσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ἐξώλης, προώλης, πανώλης, ὄλεθρος, ὄλετήρ, ὄλέτειρα.

ΣΗΜ. Τὸ ὄλλυμι παρὰ τοῖς πεζοῖς εὐρηται πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό=ἀπόλλυμι.

516. Ὀλολύζω (φωνάζω μὲ χαρὰν ἢ μὲ λύπην). Παρατ. ὄλλολυζον. Μέσ. μέλ. ὀλολύξομαι. Ἄόρ. ὄλόλυξα. Μέσ. ἄόρ. ὄλολύξατο (Δίσχλ.), καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ μέλ. ὀλολύξω εἶνε μεταγενεστερος.—Ῥηματ. ὀλολυγή, ὀλόλυγμα, ὀλολυγμός, ὀλολυγών.

517. Ὀλοφυρόμαι (θρηνῶ, ὀδύρομαι). Ἀποθ. αὐτοπαθές. Παρατ. ὄλοφυρόμην. Μέσ. μέλ. ἔ'. ὄλοφυροῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ὄλοφυράμην. Ἄόρ. παθ. ὀλοφυρθεῖς (Θουκ.), καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. ὄλοφυρμός, ὄλοφυρσις.

518. Ὀμλέω-ῶ (παρευρίσκομαι, συχνάζω, διαλέγομαι) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνήν, πλὴν τῆς παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος· τὰ ὀμιλούμενα τῶν χω-

ρίων=οἱ συχναζόμενοι τόποι.— Ῥηματ. ὀμίλημα, ὀμιλητός, ὀμιλητέον, ὀμιλητής, ὀμιλήτρια.

519. Ὀμνύμι καὶ ὀμνύω (κάμνω ὄρκον). Παρατ. ὀμνῶν καὶ ὀμνῶσον. Μέσ. μέλ. ὀμνῶμαι ὀμει-εῖται. Ἄόρ. ὄμωσα. Παρακ. ὀμώμοκα. Ὑπερσ. ὀμωμόκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ὀμνύμαι. Παρατ. ὀμνύμην. Μέλ. παθ. ὀμωσθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ὀμώσθην καὶ ὀμώσθην. Παρακ. ὀμώμοται καὶ ὀμώμοσται. Πληθ. ὀμώμονται, μετγ. ὀμωμοσμένος. Ὑπερσ. ὀμώμοτο καὶ ὀμώμοστο. Μέσ. ἄόρ. ὀμωσάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. ὀμώσω καὶ ὀμώσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ἀπώμοσις, ἀπωποτός.

ΣΗΜ. Τοῦ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. εὐχρηστα εἶνε τὰ ἐνικ. καὶ πληθ. γ'. πρόσωπα· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ὀμνῶμαι ἔχει ἕνεργ. σημασίαν καὶ σχηματίζεται κατὰ τὴν β'. συζυγίαν τῶν περισπωμένων.

520. Ὀμολογέω-ῶ (λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἕνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος. — Ῥηματ. ὀμολόγημα, ὀμολόγησις, ὀμολογητός.

521. Ὀμοιώω-ῶ (κάμνω τι ὅμοιον), ὀμαλόν ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνάς (ἕνεργ. παθ. καὶ μέσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ.— Ῥηματ. ὀμοίωμα, ὀμοιώσις, ὀμοιωτής.

522. Ὀμοιέω-ῶ (εἶμαι σύμφωνος) ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσην διαθεσιν καὶ φωνήν.

523. Ὀμώργνυμι (σπαν. παρὰ τοῖς πεζοῖς=σπογγίζω). Παρατ. ὀμώργνυν. Μέλ. (ὀμώρξω). Ἄόρ. ὀμωρξά. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. ὀμώργνυμαι. Παρατ. ὀμωργνύμην. Μέσ. μέλ. ὀμώρξομαι. Μέσ. ἄόρ. ὀμωρξάμην, καὶ παθ. ὀμώρχθην (μὲ μέσ. σημασ.)— Ῥηματ. ὀμωργμα.

ΣΗΜ. Παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. εἶνε σπάνιος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, συνήθης δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

524. Ὀνειδίω (ὕβριζω). Παρατ. ὀνειδίζον. Μέλ. ὀνειδιῶ. Ἄόρ. ὀνειδίσαι. Παρακ. ὀνειδίκα. Ὑπερσ. ὀνειδίκειν.

Παθ. ὀνειδιζόμαι. Παρατ. ὀνειδιζόμην. Μέλ. παθ. ὀνειδισθήσομαι (μετ' αγεν.) καὶ μέσ. ὀνειδιοῦμαι (μὲ παθ. σημασ.) Ἄόρ. ὀνειδισθῆν.

Παρακ. ὠνειδίσμαι. Ὑπερσ. ὠνειδίσμην. (Μετ. ὀλιγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ὠνειδισῶμαι ἔχει παθ. σημασίαν).— Ῥηματ. ὠνειδισμα, ὠνειδισμός.

525. Ὀνίνημα, (ὠφελῶ), ὀνίνης, ὀνίνησιν. Ἀπαρέμφ. ὀνινάναι. Παρατ. ὠφέλεον-ουν. Μέλ. ὀνήσω. Ἀόρ. ὠνησα (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. ὀνίναμαι (ὠφελουῖμαι). Παρατ. ὀνινάμην. Μέσ. μέλ. ὀνήσομαι. Μέτ. ἄόρ. ὀνήμην — ὠνησο-ὠνητο. Εὐκτ. ὀναίμην—ὀναιο—ὀναιτο. Ἀπαρέμ. ὀνασθαι. Ἀόρ. παθ. ὀνήθην, καὶ πλεόν οὖ. Ὁ δὲ μέσ. ἄόρ. ὀνάμην καὶ ὠνησάμην καὶ παθ. παρακ. ὠνημαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. ὀνήσιμος, ὀνησις, ὀνητός, ὀνήτωρ.

ΣΗΜ. Παρατατικὸν δὲν ἔχει· ἀναπληροῖ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὠφελῶ. Περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ τῆς ὑποτακ. καὶ εὐκτ. ἴδ. Γραμ. Α. Χρ.

526. Ὀνομάζω, ὀμαλὸν· δὲν ἔχει δὲ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ παθ. μέλ. Ὁ δὲ παθ. μέλ. ὀνομασθήσομαι καὶ μέσ. ἄόρ. ὀνομασάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. ὀνόμασις, ὀνομαστός, ὀνομαστέον, ὀνομαστής, ὀνομαστή.

527. Ὀξύνω (κάμνω τι ὀξύνω, ἀκονίζω). Παρατ. ὠξυνον. Μέλ. ὀξυνῶ. Ἀόρ. ὠξυνα.

Παθ. ὀξύνομαι. Παρατ. ὠξυνόμην. Μέλ. παθ. ὀξυνθήσομαι. Ἀόρ. ὠξύνθην. Παρακ. ὠξυμμαι. Ὑπερσ. ὠξύμμην, καὶ πλεόν οὖ· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. ὠξυγκα καὶ παθ. ὠξυσμαι εἶναι τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὀξυντέος, ὀξυντήρ (ποιήτ)..

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

528. Ὀπλιζω. Παρατ. ὠπλιζον. Μέλ. ὀπλίσω. Ἀόρ. ὠπλισα.

Παθ. καὶ μέσ. ὀπλίζομαι. Παρατ. ὠπλιζόμην. Μέλ. παθ. ὀπλισθήσομαι. Ἀόρ. ὀπλίσθην. Παρακ. ὠπλισμαι. Ὑπερσ. ὠπλίσμην. Μέσ. μέλ. (ὀπλίζομαι) καὶ ἄττ. ὀπλιῶμαι Μέσ. ἄόρ. ὠπλισάμην, καὶ πλεόν οὖ· ὁ δὲ παρακ. ὠπλικά εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὀπλισμα, ὀπλισμός, ὀπλιστής.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄόρ. ὠπλίσθην ἔχει πολλάκις καὶ μέσσην σημασίαν.

529. Ὀράω-ῶ (βλέπω). Παρατ. ἐώραον-ων. Μέσ. μέλ. ὀψομαι. Ἀόρ.-ῶ. εἶδον, Παρακ. ἐώρακα. Ὑπερσ. ἐωράκειν.

Παθ. καὶ μέσ. ὀράομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐωράομην-ῶμην Μέλ.

παθ. ὀφθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ὀφθην. Παρακ. ἐώραμαι καὶ (ὄμμαϊ). Ὑπερσ. ἐώραμην καὶ (ὄμμην). Μέσ. ἄόρ. ὄ'. εἰδόμεν. Πρост. ἰδοῦ, καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. ὄραμα, ὄρασις, ὄρατός, ὄρατέος, ὄρατής, ὄμμα, ὄψις, ὄπτός, ὄπτέος, ὄπτῆρ, ὄπτρον, ὄπτασία, ἐπόπτης, ὀφθαλμός.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ παρακ. ἐώρακα οἱ ἄτικοί ποιεῖται ἔχουσι ἐώρακα ὁ δὲ ὀπωπα καὶ ὑπερσ. ὀπώπειν εἶνε ἐπικοί καὶ ἰωνικοί. Ὁ δὲ παθ. μέλ. ὀραθήσομαι, ἄόρ. ὀράθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Τὸν δὲ παθ. παρακ. ἐώραμαι καὶ ὑπερσ. ἐώραμην πρῶτος μεταχειρίσθη ὁ Ἰσοκράτης, εἶτα ὁ Ὀδησσός, ἔπειτα ὁ Ἀριστοτέλης. Τὸ δὲ μέσον ὀρῶμαι παρὰ τοῖς πεζοῖς. Ἄτικ. εὔρηται πάντοτε σύνθετον. Τὴν δὲ ῥίζαν τοῦ εἶδον καὶ τὴν αὐξήσιν αὐτοῦ καὶ τοῦ παρακειμένου ἐώρακα ζῆται ἐν τῇ Γραμμ. Α. Χρ.

530. Ὀργίζω (τὸ ἐνεργ. σπάνιον=θυμῶνα τινά). Παρατ. ὄργιζον. Μέλ. (ὄργισω) καὶ ἄττ. ὄργιῶ. Ἄόρ. ὄργισα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. ὄργιζομαι. Παρατ. ὄργιζόμεν. Μέλ. παθ. ὄργισομαι καὶ σπανιώτ. ὄργισθήσομαι. Ἄόρ. ὄργισθην. Παρακ. ὄργισμαι. Ὑπερσ. ὄργισμην.—Ῥηματ. ὄργιστός, ὄργιστέον.

ΣΗΜ. Ἐν παθ. διαθέσει δὲν εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ δὲ παθ. ἄόρ. καὶ μέλ. ἔχουσι μέσθην σημασίαν.

531. Ὀρέγω (ἀπλόνω, ἐκτείνω). Παρατ. ὄρεγον. Μέλ. ὄρέξω. Ἄόρ. ὄρεξα. Παρακ. (ὄρώρεχα). Ὑπερσ. (ὄρορέχειν).

Μέσ. ὄρέγομαι (ἐπιθυμῶ). Παρατ. ὄρεγόμεν. Μέσ. μέλ. ὄρέξομαι. Μέσ. ἄόρ. ὄρεξάμην (σπάν.) καὶ συνήθ. ὄρέχθην. Παρακ. ὄρώρεχμαι. Ὑπερσ. ὄρορέγμην.—Ῥηματ. ὄρεγμα, ὄρεξις, ὄρεκτός.

ΣΗΜ. Τὰ ἐνεργητικά εἶνε σπανιώτατα παρὰ ταῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν.

532. Ὀρίζω (βάλλω ὄριζ, διαχωρίζω). Παρατ. ὄριζον. Μέλ. (ὄρισω) καὶ ἄττ. ὄριῶ. Ἄόρ. ὄρισα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. ὀρίζομαι. Παρατ. ὀρίζόμεν. Μέλ. παθ. ὀρισθήσομαι. Ἄόρ. ὀρισθην. Παρακ. ὀρισμαι. Ὑπερσ. ὀρισμην. Μέσ. μέλ. ὀρισομαι. Μέσ. ἄόρ. ὀρισάμην (μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. ὀρισμα, ὀρισμός, ὀριστός, ὀριστέον, ὀριστής.

533. Ὀρμάω-ῶ (βάλλω τι εἰς κίνησιν, κινῶμαι με ἐμρήν). Παρατ. ὄρμαον-ων. Μέλ. ὄρμήσω. Ἄόρ. ὄρμησα. Παρακ. ὄρμηκα. Ὑπερσ. ὄρμηκειν.

Μέσ. ὄρμάομαι-ῶμαι. Παρακ. ὄρμάομην ὄρμην. Μέσ. μέλ. ὄρμή-

σομαι. Ἄδρ. παθ. ὠρηθήην. Παρακ. ὠρηθμαι. Ὑπερσ. ὠρηθήην, καὶ πλέονοῦ ὃ δὲ μέσ. ἄδρ. ὠρησάμην καὶ μέλ. ὠρηθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὠρημα, ὠρησις, ὠρητήριον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄδρ. καὶ παρακ. ἔχουσι μέσην σημασίαν, ἐνίοτε ἴσως λαμβάνονται καὶ παθητικῶς.

534. Ὀρμέω-ῶ (εἶμαι ἀραγμένος). Παρατ. ὠρμεον-ουν. Μέλ. ὠρήσω. Ἄδρ. ὠρησα. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. ὠρμέομαι-οῦμαι. Παρατ. ὠρμεόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ὠρήσομαι. Ἄδρ. παθ. ὠρηθήην. Παρακ. ὠρηθμαι. Ὑπερσ. ὠρηθήην.

535. Ὀρμιῶ (φέρων εἰς ὄρυον τὸ πλοῖον, ἀράζω). Παρατ. ὠρμιζον. Μέλ. (ὠρμίσω) καὶ ἄττ. ὠρμιῶ. Ἄδρ. ὠρμισαι. Παρακ. ὠρμικα. Ὑπερσ. ὠρμικεῖν.

Παθ. καὶ μέσ. ὠρμιζομαι. Παρατ. ὠρμιζόμην. Μέλ. παθ. ὠρμισθήσομαι. Ἄδρ. παθ. ὠρμισθην. Παρακ. ὠρμισμαι (μεταγεν.) Ὑπερσ. ὠρμισθην (μεταγεν.). Μέσ. μέλ. ὠρμιούμαι. Ἄδρ. ὠρμισάμην.— Ῥηματ. ὠρμισμα, ὠρμισις, ὠρμιστέον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄδρ. ὠρμισθην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ μέσως στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

536. Ὀρύσσω καὶ ἄττ. ὀρύττω (σκάπτω). Παρατ. ὠρυσσον καὶ ὠρυττον. Μέλ. ὀρύξω. Ἄδρ. ὠρυξα Παρακ. ὠρώρυχα. Ὑπερσ. ὠρώρυχειν.

Παθ. ὀρύσσομαι καὶ ὀρύττομαι. Παρατ. ὠρυσσάμην καὶ ὠρυττόμην. Μέλ. παθ. ὀρυχθήσομαι Ἄδρ. παθ. ὠρύχθην. Παρακ. ὠρώρυγμα (καὶ ὠρυγμα). Ὑπερσ. ὠρώρυγμα (καὶ ὠρύγμα). Μέσ. ἄδρ. ὠρυξάμην (Ἡρδ.) καὶ πλέον οὔ ὃ δὲ ἄδρ. εἴ. ὠρυγον, παθ. ἄδρ. ὠρύχην καὶ εἴ. ὠρύγην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὠρυγμα, δῶρυξ, ὠρυξις, ὠρυκτός, ὠρυκτέος, ὠρυκτής, ὠρυκτῶρ, ὠρυκτήριον.

537. Ὀσφραίνομαι ἀποθ. μέσ. (μυρίζομαι). Παρατ. ὠσφραίνόμην. Μέσ. μέλ. ὠσφρήσομαι. Μέσ. ἄδρ. εἴ. ὠσφράμην, καὶ πλέον οὔ ὃ δὲ μεσ. ἄδρ. ὠσφρησάμην, καὶ ὠσφρηνάμην καὶ παθ. ὠσφρανθήην, παρακ. ὠσφρημαι καὶ ὠσφρησμαι, καὶ ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ὠσφραίνω καὶ παθ. ὠσφραίνομαι καὶ ὠσφράομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. ὠσφρανσις, ὠσφραντός, ὠσφραντής, ὠσφραντήρ, ὠσφραντήριος.

538. Οὐρέω-ῶ (κατουρῶ). Παρατ. εὐύρσον-ουν. Μέσ. μέλ. οὐρήσομαι (μὲ ἐνεργ. σημασι.). Ἄδρ. εὐύρησα. Παρακ. εὐύρηκα, καὶ πλέον

οὔ. Ὁ δὲ μέλ. οὐρήσω ἢ μετοχή τοῦ παθ. ἐνεστ. τὸ οὐρούμενον. Ἄόρ. οὐρήθην εἶνε τοῦ Ἰπποκράτους. — Ῥηματ. οὔρημα, οὔρησις, οὔρητήρ, οὔρηθρα, οὔρανη.

539. Ὀφείλω (χρεωστῶ). Παρατ. ὄφειλον. Μέλ. ὄφειλήσω. Ἄόρ. ὄφειλῃσα. Ἄόρ. ἅ. ὄφελον (ἐπὶ εὐχῆς=εἶθε). Παρακ. ὄφειλῃκα. Ὑπερσ. ὄφειλήκειν.

Παθ. ὄφειλομαι (γίνομαι χρεώστης). Μετχ. τὸ ὄφειλόμενον τὰ ὄφειλόμενα=τὸ χρέος, τὰ χρέη. Παρατ. ὄφειλόμην. Ἄόρ. παθ. ὄφειληθείς (Θουκ.), καὶ πλέον οὔ.— Ῥημ. ὄφελος, ὄφειλέτης.

ΣΗΜ. Ὁ ἄόρ. ἅ. ὄφελον λέγεται ἐπὶ εὐχῆς παρελθόντων πραγμάτων καὶ ἐπομένως μὴ ἐκπληρωθείσης, καὶ συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἰδε περὶ τούτου Συντακ. Α. Χριστ.

540. Ὀφλισκάνω (χρεωστῶ κυρ. εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον). Παρατ. ὄφλισκανον. Μέλ. ὄφλησω. Ἄόρ. ὄφλησα (σπάν.) Ἄόρ. ἅ. ὄφλον, ὄφλος, ὄφλεν. Ἀπαρέμφ. ὄφλειν. Μετοχ. ὄφλων. Παρακ. ὄφληκα. Ὑπερσ. ὄφλήκειν.

Παθ. παρακ. ὄφλημένος, καὶ πλέον οὔ.— Ῥηματ. ὄφλημα, ὄφλησις, ὄφλητής.

541. Ὀρέω-ῶ (φέρω τινά μὲ ὄχημα) ὀμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ., παθ. καὶ μέσσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.— Ῥηματ. ὄχημα, ὄχησις.

II

542. Παιδεύω (διδάσκω παιδα) ὀμαλόν, ἔχον καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ., παθ., μέσσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.— Ῥηματ. παιδεύωμι, παιδεύσις, παιδευτός, παιδευτής, παιδευτήριον.

543. Παιίζω. Παρατ. ἐπαιίζον. Μέσ. μέλ. δωρ. παιζοῦμαι. Ἄόρ. ἐπαιισα. Παρακ. (πέπαιικα. Κομ. Ἀποσπ.)

Παθ. παιίζομαι. Παρατ. ἐπαιίζομην. Μέλ. παθ. (παιχθήσομαι). Παρακ. πέπαιισαμι, καὶ πλέον οὔ. Οἱ δὲ μέλ. παίζω, καὶ μὲ σ. παιζομαι, ἄόρ. ἐπαιίζα, παρακ. πέπαιιχα, ἄόρ. παθ. ἐπαίιθην,

παρακ. πέπαιγμα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. παίγμα, παιγμός, παίγιος, παιδιά, παιγιά, παικτός, παικτέος, παίκτης, παίκτωρ, παίκτηρα.

544. Πάϊω (κτυπῶ). Παρατ. ἔπαιον. Μέλ. παῖσω καὶ παιήσω. Ῥόρ. ἔπαισα. Παρακ. πέπληγα (μὲ ἐνεργ. σημασ.).

Παθ. καὶ μέσ. παίρομαι. Παρατ. ἐπαίρομην. Μέλ. πληγήσομαι. Ῥόρ. ἐπαίσθην καὶ συνήθως ἐπλήγην. Παρακ. πέπληγμα. Μέσ. ἄόρ. ἐπαίσάμην καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ παρακ. πέπαικα καὶ παθ. πέπαισμαι, μέσ. μέλ. παήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ἄόρ. ἐπαίσθην καὶ παρακ. πέπαικα καὶ παθ. πέπαισμαι τίθεται ὁ ἄόρ. ἐπλήγην καὶ παρακ. πέπληγα, πέπληγμα τοῦ πλήττω.

545. Παλάϊω. Παρατ. ἐπάλαιον. Μέλ. παλαῖσω. Ῥόρ. ἐπάλαισα. Παρακ. πεπάλαικα. Ὑπερσ. ἐπεπαλαίκειν.

Παθ. παλαίομαι. Παρατ. ἐπαλαίομην. Μέλ. παθ. πάλαισθήσομαι. Ῥόρ. ἐπαλαίσθην. Παρακ. πεπάλαισμαι καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. πάλαισμα, παλαιστής.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

546. Παρανομέω-ῶ. Παρατ. παρενόμουν καὶ παρηνόμουν. Μέλ. παρανομήσω. Ῥόρ. παρενόμησα. Παρακ. παρανεόμηκα. Ὑπερσ. παρνενομήκειν.

Παθ. παρανομέομαι-οῦμαι. Παρατ. παρνενομούμην καὶ παρηνομούμην. Μέλ. παθ. παρνενομήθησομαι. Ῥόρ. παθ. παρνενομήθην καὶ (παρηνομήθην.) Παρακ. παρανεόμημαι. Ὑπερσ. παρνενομήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. παρνενομήμα, παρνενομήσις.

ΣΗΜ. Τὸ παρανομῶ αὐξάνει ἔσωθεν χρονικῶς μόνον ἐν τῷ παρατ. καὶ ἄορίστω, ὡς εἰ ἦτο σύνθετον ἀπὸ τῆς παρὰ καὶ ἄνομος· ὁ παρακ. ὅμως καὶ ὑπερσ. αὐξάνουσι πάντοτε ἔσωθεν συλλαβικῶς. Ἀλλὰ καὶ τὸν παρατ. καὶ ἄόρ. ἠῶξετε συλλαβικῶς ὁ Βέκκερος, ὅπερ ὀρθόν. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ παρηνομήμα, παρηνομήκειν, παρηνομήμαι.

Παρηγορῶ. Παρατ. παρηγόρουν. Μέλ. παρηγορήσω. Ῥόρ. παρηγόρησα. Μέσ. παρηγοροῦμαι=τῷ παρηγορῶ. Παρατ. παρηγορούμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. ἄόρ. παρηγορησάμην, παθ. ἄόρ. παρηγορήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. παρηγόρημα, παρηγόρησις.

547. Παροίρω-ῶ (ἀτακτῶ μεθύων, ὑβρίζω). Παρατ. ἐπαρῶ-

νεν-ουν. Μέλ. παροινήσω. Ἄδρ. ἐπαρφόνησα. Παρακ. πεπαρφόνηκα.
Ἵπερσ. ἐπεπαρφόνηκειν.

Παθ. παροινέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐπαρφονέμην-οῦμην. Μέλ. παθ.
παροινηθήσομαι. Ἄδρ. παθ. ἐπαρφονήθην. Παρακ. πεπαρφονήμαι
(μεταγεν.) Ἵπερσ. ἐπεπαρφονήμην (μεταγεν.). (Μετ'ὀλιγ. μελ. καὶ
μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥημ. παροίνημα.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ἀξήσεως τούτου ἴδε Γραμμ. Α. Χρι.

548. *Παρομαρτέω-ῶ* (ποιητ. καὶ μεταγεν.= ἀκολουθῶ) ὀμα-
λὸν δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φω-
νὴν.) Ῥηματ. παρομαρτήριος.

549. *Παρρησιάζομαι* (ἀποθ.=ὀμιλῶ θαρρετά). Παρατ. ἐπαρ-
ρησιάζομην. Μέσ. μέλ. παρρησιάζομαι. Μέσ. ἄδρ. ἐπαρρησιάζομην.
Παρακ. πεπαρρησιάζομαι. Ἵπερσ. ἐπεπαρρησιάζομην, καὶ πλεόν οὔ.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. παρακ. καὶ μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ ἔχει καὶ παθ. ση-
μασίαν.

550. *Πάσσω* (ἐπικ. καὶ ποιητ. καὶ μεταγεν.) καὶ πάττω (ἀττ.)
(πασπαλίζω). Παρατ. ἔπασσον καὶ ἔπαττον. Μέλ. πάτω. Ἄδρ.
ἔπασα. (Παρακ. καὶ Ἵπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. πάσσομαι. Παρατ. ἐπάσσομην. Ἄδρ. ἐπάσθην. Παρακ. πέ-
πασμαι, καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ μετ' ὀλιγ. μέλ. πεπάσσομαι καὶ μέσ.
ἄδρ. ἐπάσσομην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. παστός, πα-
στέος, παττός.

551. *Πάσχω* (αὐτοπαθὲς παθ.). Παρατ. ἔπασχον. Μέλ. πεί-
σομαι. Ἄδρ. εἴ. ἔπαθον. Παρακ. εἴ. πέπονθα. Ἵπερσ. ἐπεπόνθειν.
καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. πήσομαι εἶνε μεταγενέστερος.—Ῥη-
ματ. πένθος, πάθος, πῆμα, πάθημα, πάθησις, πῆσις, παθητός.

552. *Πατάσσω* (κτυπῶ). Παρατ. ἐπάτασον. Μέλ. (πατάξω
Ἄριστλ. καὶ οἱ μετ. αὐτόν). Ἄδρ. ἐπάταξα.

Παθ. πατάσσομαι. Παρατ. ἐπατασοῦμην. Ἄδρ. ἐπατάχθην.
Παρακ. πεπάταγμα, καὶ πλεόν οὔ· ὁ δὲ παθ. μελ. παταχθήσομαι
εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῦ ἀπὸ
τοῦ τύπτω ἢ παίω ἢ πλήττω.—Ῥηματ. παταγή, πάταγος, πά-
ταγμα, πατάκτρια, πατάξ. (ἐπιφών.).

ΣΗΜ. Ὁ ενεργ. καὶ παθ. ἐνεστώς καὶ παρατ. εἶνε ἐπικοὶ καὶ τῶν με-

ταγενεστέρων. Παρά δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀναπληροῦνται οἱ μὲν ἐνεργ. ἀπὸ τοῦ τύπτω ἢ παῖω· οἱ δὲ παθ. ἀπὸ τοῦ πλήττομαι.

553. Πατέω-ω ἄμαλόν' δὲν ἔχει, δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.— Ῥηματ. πάτημα, πάτησις, πατητὸς, πατητήρ, πατητήριον.

554. Παύω. Παρατ. ἔπαυον. Μέλ. πάσσω. Ἄδρ. ἔπαυσα. Παρακ. πέπαυκα. Ὑπερσ. ἐπεπαύκειν.

Παθ. καὶ μέσ. παύομαι. Παρατ. ἐπαύομην. Μέλ. παθ. παυθήσομαι (σπάν.). Ἄδρ. ἐπαύθην. Παρακ. πέπαυμαι. Ὑπερσ. ἐπεπαύμην. Μέσ. μέλ. παύσομαι. Μετ' ὀλιγ. μέλ. πεπαύσομαι, Μέσ. ἄδρ. ἐπαυσάμην, καὶ πλέον οὔ' ὁ δὲ παθ. μέλ. παυθήσομαι, ἄδρ. ἐπαύσθην, παρακ. πέπαυσαι, ὑπερσ. ἐπεπαύσμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. παῦλα, παῦσις, παυστὸς, παυστήρ.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄδρ. ἐπαύθην ἔχει πολλὰς καὶ ἀμετάβατον σημασίαν.

555. Πεζομαχέω-ω, ἄμαλόν' δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.

556. Πείθω. Παρατ. ἐπειθον. Μέλ. πείσω. Ἄδρ. ἔπεισα. Παρακ. πέπεικα (μεταβ.), καὶ β'. (πέποιθα ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐπεπέικειν καὶ β'. (ἐπεποίθειν).

Παθ. καὶ μέσ. πείθομαι. Παρατ. ἐπειθόμην. Μέλ. παθ. πεισθήσομαι. Ἄδρ. ἐπίσθην. Παρακ. πέπεισμαι. Ὑπερσ. ἐπεπίσμην. Μέσ. μέλ. πείσομαι. (Μέσ. ἄδρ. καὶ μετ' ὀλιγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. πειθῶ, πείσμα, πίστις, πιστὸς, πειστὸς, πειστήριον, πεποίθισις.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄδρ. ἐπίσθην ἔχει καὶ μέσσην σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγεν. μέσ. ἐπίσάμην. Παρά δὲ Πλάτωνι εὐρήται καὶ οἱ ποιητικοὶ β'. ἄδρ. ἐπιθον, ἐπιθόμην. Ὁ δὲ β'. ἐνεργ. παρακ. πέποιθα καὶ ὑπερσ. ἐπεποίθειν εἶνε σπάνιαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.— Ῥίζα δὲ αὐτοῦ εἶνε πειθὸ καὶ τροπή τὸ F εἰς ε πειθ. Ἴδε περὶ τούτου Γραμμ. Λ. Χρι.

557. Πεινάω-ω, αἰς ἦς. Παρατ. ἐπείναον-ων, αεσ ἦς. Μέλ. πεινήσω. Ἄδρ. ἐπείνησα. Παρακ. πεπείνηκα. Ὑπερσ. ἐπεπεινήκειν (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν δὲν ἔχει).

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. πεινάσω εἶνε τῶν ποιητ. καὶ τῶν μεταγεν. ὁ δὲ ἄδρ. ἐπείνασα μόνον τῶν μεταγενεστέρων.

558. Πειράω-ω (πειράζω). Παρατ. ἐπείραον-ων. Μέλ. πειράσω. Ἄδρ. ἐπείρασα. Παρακ. πεπείρακα. (μεταγεν.) Ὑπερσ. ἐπεπειράκειν (μεταγεν.).

Μέσ. καὶ (παθ.) πειράομαι-ῶμαι (δοκιμάζω, προσπαθῶ). Παρατ. ἐπειράομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. πειράτομαι. Μέσ. ἄθρ. ἐπειράσάμην καὶ συνηθέστερον ἐπειράθην. Παρακ. πεπειράμαι. Ὑπερσ. ἐπεπειράμην.—Ῥηματ. πείραμα, πειρασμός, πείρασις, πειρατέον, πειρατής.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἄθρ. καὶ παρακ. ἔχουσι ἐνίοτε καὶ παθητικὴν σημασίαν.

559. *Πείρω* (σουβλίζω). Παρατ. ἔπειρον. Μέλ. περῶ. Ἄθρ. ἔπειρα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. πείρομαι. Παρατ. ἐπειρόμην. Ἄθρ. εἴ. ἐπάρην. Παρακ. πέπαρμαι. Ὑπερσ. ἐπεπάρμην, καὶ πλέον οὖ.—Ῥηματ. πόρος, παρόνη.

ΣΗΜ. Τὸ πείρω εἶνε τῶν ποιητ. καὶ μεταγεν. καὶ σπαν. τῶν Ἀστικῶν.

560. *Πέμπω* (στέλλω). Παρατ. ἐπεμπον. Μέλ. πέμψω. Ἄθρ. ἐπεμψα. Παρακ. πέπομφα. Ὑπερσ. ἐπεπόμφειν.

Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι. Παρατ. ἐπεπόμην. Ἄθρ. παθ. ἐπέμφθην. Παρακ. πέπεμμι γ'. ἐνικ. προσ. πέπεμπται. Ὑπερσ. ἐπεπέμην. Μέσ. μέλ. πέμψομαι. Μέσ. ἄθρ. ἐπεμψάμην, καὶ πλέον οὖ' ὁ δὲ παθ. πεμψήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων' ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐλλείπει.—Ῥηματ. πομπή, πομπός, πεμπτέος, πέμψις, πεμπτός.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον πέμπομαι σημαίνει τὸ πέμπω ἀπ' ἑαυτοῦ. Τὸ δὲ μεταπέμπομαι, τὸ στέλλω καὶ φέρω. Ὁ δὲ Θεοκ. καὶ Ἀριστοφ. ἔχουσιν ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. μεταπέμπω.

561. *Πενθίω-ῶ* (κλαίω νεκρὸν, μαυροφορῶ) αὐτοπαθές. Παρατ. ἐπένθησον-ουν. Μέλ. πενήθσω. Ἄθρ. ἐπένθησα. Παρακ. πεπένθηκα. Ὑπερσ. ἐπεπενθήκειν.

Παθ. πενθοῦμαι (Λουσ. καὶ Ἰσπρ.), καὶ πλέον οὖ.—Ῥηματ. πένθημα.

562. *Πένωμαι* (εἶμαι πένης). Παρατ. ἐπενόμην, καὶ πλέον οὖ.—Ῥηματ. πένης, πενέστης.

563. *Πέπωται*, παρακ. ἀντι. ἐνεστ. (=εἶνε ὑπὸ τῆς μοίρας δεδομένον). Ὑπερσ. (ἀντι παρατ.) ἐπέπρωτο καὶ πλέον οὖ.

ΣΗΜ. Τὸ πέπωται εἶνε τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων, παρὰ δὲ τοῖς πρῶτοις εἶνε ἐν χρήσει μόνη ἢ μετοχή, πεπωμένος,-η, ον.

564. *Πέπτω* ζήτηι πέσσω.

565. *Περαίνω* (τελειώνω ἔργον τι). Παράτ. ἐπέρινον. Μέλ. περαινῶ. Ἄόρ. ἐπέρσνα (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. περαίνομαι. Παρατ. ἐπαιρενόμην. Ἄόρ. παθ. ἐπεράνθην. Παρακ. πεπέρασμαι. Ὑπερσ. ἐπεπεράσμην. Μέσ. μέλ. περανοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ἄόρ. ἐπερανάμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. περανθήσομαι εἶνε μεταγενέστερος. — Ῥηματ. ἀπέραντος, περαντέος.

566. *Περάω*-ῶ (περνῶ). Παρατ. ἐπέραρον-ων. Μέλ. περᾶ'σω. Ἄόρ. ἐπέρασα. Παρακ. πεπέρακα. Ὑπερσ. ἐπεπερᾶ'ειν. (Παθ. καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. πέρασις, περατός, περάτης.

567. *Πέρδω* καὶ συνηθέστατ. πέρδομαι (κλάνω), Παρατ. ἐπερδόμην. Μέσ. περδήσομαι. Ἄόρ. Ἐ'. ἔπαρδον. Παρακ. πέπορδα. Ὑπερσ. ἐπεπόρδειν, καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. πορδή, πόρδητις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε σύνηθες παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς, καὶ εὐχρηστον συνήθως συνθ. μετὰ τῆς ἀπό'οιον, ἀποπέρδομαι.

568. *Πεσεῖν* ζήτηι πίπτω.

569. *Περισσεύω* καὶ ἀττ. περιττεύω. Παρατ. ἐπερίσσευον καὶ ἐπερίττευον. Μέλ. περισσεύσω καὶ περιττεύσω. Ἄόρ. ἐπερίσεισα.

Παθ. μέλ. περισσευθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐπερισσεύθην καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. περίσειμα, περίσεισις.

570. *Πέσσω* καὶ ἀττ. πέττω (ζυμόνω, χωνεύω). Παρατ. ἔπεσσον καὶ ἔπεττον. Μέλ. πέψω. Ἄόρ. ἔπεψα. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. πέσσομαι. Παρατ. ἐπεσσόμην. Μέλ. παθ. πεφθήσομαι (Ἴππ.) Ἄόρ. ἐπέφθην. Παρακ. πέπεμμαι, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ ἐνεστ. πέπτω. εἶνε τῶν μεταγενεστ. ἀπὸ Ἀριστοτέλους Ῥηματ. πέμμα, πέψις, πεπτός, πεπτήριος.

571. *Πετάννυμι* (ἀπλόνω, ἀνοίγω). Παρατ. ἐπετάννυν. Μέλ. πετᾶ'σω καὶ (πετῶ). Ἄόρ. ἐπέτασα.

Παθ. πετάννυμαι. Παρατ. ἐπεταννόμην. Ἄόρ. παθ. ἐπετάσθην. Παρακ. πέπταμαι. Ὑπερσ. ἐπεπτάμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παρακ. πεπέτακα καὶ παθ. πεπετασμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. πέτασμα, πέταλος, πέτασις.

ΣΗΜ. Τὸ πετόνυμι εὐρίσκεται συνήθως σύνθετον, καὶ παθ. μέλ. καὶ μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ ἔνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει.

572. Πέτομαι (ἀποθ. = πετώ). Παρατ. ἐπετόμην. Μέσ. μέλ. πετήσομαι (ποιητ. καὶ μεταγεν.) καὶ ἄπτ. πτήσομαι. Ἄόρ. θ'. ἐπτόμην. Ἀπαρέμφ. πτέσθαι. Μετοχ. πτόμενος, καὶ (ἐπτάμην), ἔπταντο. Ἀπαρεμφ. πτάσθαι. Μετοχ. πτάμενος, καὶ ἔπτην (ποιητ. καὶ μεταγ.). Ὑποτ. πτώ. Εὐκτ. πταίνην. Ἀπαρέμφ. πτήναι. Μετ. πτάς. Παρακ. πεπότῃμαι (Ἀριστοφ.), καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ ἔνεστ. ἴπταμαι, πέταμαι καὶ πετόμαι, καὶ ἄόρ. ἐπετάσθην.—Ῥηματ. πτέρυξ, πτερόν, πτήμα, πτήσις, πτηνός.

573. Πήγνυμι καὶ (πηγνύω = ἐμπήγω, πήξω). Παρατ. ἐπήγνυμι καὶ (ἐπήγνυον.) Μέλ. πήξω (Ὅμορ. καὶ Ἀριστοτλ.). Ἄόρ. ἐπηξα. Παρακ. πέπηγα (ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐπεπήγειν.

Παθ. καὶ μέσ. πήγνυμαι. Παρατ. ἐπηγνόμην. Μέλ. θ'. παγήσομαι. Ἄόρ. θ'. ἐπάγην καὶ (ἐπήχθην Εὐροπ.). Μέσ. ἄόρ. ἐπηξάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. πέπηγα (μεταβατ.), ὑπερσ. ἐπεπήγειν, μέσ. μέλ. πήξομαι, παρακ. πέπηγαίμαι, ὑπερσ. ἐπεπήγμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. πήγος, πάγος, πάγη, παγίς, παχὺς, πήγμα, πήξις, πηκτός, πηκτή.

574. Πηδάω-ῶ. Παρατ. ἐπήδαον-ων. Μέσ. μέλ. πηδήσομαι. Ἄόρ. ἐπήδησα. Παρακ. πεπήδηκα. Ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν, καὶ παθ. ἐπεπήδητο (Ἰππ.), καὶ πλέον οὐ. Ὁ δὲ μέλ. πηδήσω εἶνε τῶν μεταγεν.—Ῥηματ. πήδημα, πήδησις, πηδητής.

ΣΗΜ. Παθ. καὶ μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

575. Πίμπλημι καὶ σύνθ. ἐμπίπλημι (γεμιζώ) Παρατ. ἐπίμπλην καὶ ἐνεπίμπλην. Μέλ. ἐμπλήσω. Ἄόρ. ἐνέπλησα. Παρακ. ἐμπέπληκα. Ὑπερσ. ἐνεπεπλήκην.

Παθ. καὶ μέσ. ἐμπίπλαμαι. Παρατ. ἐνεπιμπλάμην. Μέλ. παθ. ἐμπλησθήσομαι. (μεταγεν.) Ἄόρ. παθ. ἐνεπλήσθην. Παρακ. ἐμπέπλησμαι. Ὑπερσ. ἐνεπεπλήσμην. Μέσ. μέλ. ἐμπλήτομαι. (σπάν.). Ἄόρ. ἐνεπλησάμην.—Ῥηματ. πλήθος, πλῆσμονή, πλῆσμη, πληθώρα, πλημμύρα.

ΣΗΜ. Τὸ πίμπλημι ἔχει ἐν γράσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἔνεργ. παθ. καὶ μέσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος. Σχηματίζεται δὲ ὁ μὲν ἔνεστ. καὶ παρατ. κατὰ τὸ ἴσθημι, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπὸ τοῦ

πλήθω (εἶμαι γεμάτος), τὸ ὁποῖον οἱ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον ἐν τῇ φράσει «πλήθουσα ἀγορά». Οἱ δὲ μεταγενεστ. ἔχουσι καὶ τὸν προσχηματισμὸν αὐτοῦ πιμπλάω ὤ. Παρατ. ἐπίμπλαον-ων.

576. Πίμπρημι καὶ σύνθ. ἐμπίπρημι (καίω). Παρατ. ἐνεπίπρηην. Μέλ. ἐμπρήσω. Ἄδρ. ἐνέπρησα. Παρακ. ἐμπέπρηκα. Ὑπερσ. ἐνεπεπρήκειν.

Παθ. πίμπρημαι καὶ ἐμπίπρημαι. Παρατ. ἐπιμπράμην καὶ ἐνεπιμπράμην. Ἄδρ. παθ. ἐνεπρήσθην. Παρακ. Ἐμπέπρησμαι. Ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐμπεπρήσσομαι (Ἠροδ. καὶ μεταγεν.), καὶ πλέον οὐδ' ὁ δὲ παθ. μέλ. πρησθήσομαι, καὶ μέσ. ἐνεπρησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. πρήσμα, ἐμπρησμός, πρήσις, πρηστήρ.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματίζονται κατὰ τὸ ἴσημι· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ ποιητ. πρήθω· οἱ δὲ μεταγενεστ. ἔχουσι καὶ τὸν προσχηματισμὸν αὐτοῦ πιμπράω-ῶ. παρατ. ἐπίμπραον—ων (Μέσσην δὲ διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις).

577. Πίνω. Παρατ. ἐπινον. Μέλ. πίνομαι καὶ (πιῶμαι σπάν.). Ἄδρ. ἐπιον. Προστ. πίε (ποιητ. καὶ μεταγ.) καὶ πῖθι (ἰδίως κωμ.). Παρακ. πέποκα. Ὑπερσ. ἐπεπώκειν.

Παθ. πίνομαι. Παρατ. ἐπινόμην. Μέλ. παθ. παθήσομαι (μεταγεν) Ἄδρ. παθ. ἐπόθην. Παρακ. πέπομαι. Ὑπερσ. ἐπεπόμην (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. πόμα, πόσις, ποτός καὶ πότος, ποτέος πότης, ποτήρ, ποτήριον, ποταμός.

ΣΗΜ. Τὸ ἐ παρὰ τοῖς Ἄττ. εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μακρὸν ὄιον, πῖνε.

578. (Πιπράσκω) (= πωλῶ). Παρατ. (ἐπίπρασκον). Μέλ. ἀποδόσομαι. Ἄδρ. ἀπεδόμην. Παρακ. πέπρακα. Ὑπερσ. ἐπεπράκειν.

Παθ. πεπράσκομαι. Παρατ. ἐπιπρασάμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. πεπράσομαι. Ἄδρ. παθ. ἐπράθην. Παρακ. πέπραμαι. Ὑπερσ. ἐπεπράμην καὶ πλέον οὐδ' ὁ δὲ παθ. μέλ. πραθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. πρᾶσις, πρατός, πρατέος, πρατήρ, πρατήρος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. μελ. καὶ ἄδρ. ἐλλείπουσι, ὁ δὲ ἐνεστώς καὶ παρατ. εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἀντ' αὐτῶν δὲ εἰθέτο οἱ χρόνοι τοῦ ἀποδίδομαι ἢ τοῦ πωλῶ ὥστε ἐσχηματίζετο οὕτως· ἐνεστώς· ἀποδίδομαι ἢ (πωλῶ). Παρατ. ἀπεδιδόμην ἢ (ἐπώλουν). Μέλ. ἀποδόσομαι ἢ (πωλήσω). Ἄδρ. ἀπεδόμην ἢ (ἐπώλησα). Παρακ. πέπρακα. Ὑπερσ. ἐπεπράκειν ὡσαύτως παθ. μέλ. δὲν ἔχει καὶ ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ὁ μετ. ὀλίγ. μέλ., οὔτε μέσσην διάθεσιν ἔχει.

579. Πίπτω. Προστ. πίπτει. Παρατ. ἔπιπτον. Μεσ. μέλ. δωρ. πεσοῦμαι. Ἄορ. ἔ'. ἔπεσον. Παρακ. πέπτωκα. Ὑπερσ. ἐπεπτώκειν. (Παθ. καὶ μέσση διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσ. μέλ. πεσοῦμαι ἔχει ἐνεργ. σημασ.).— Ῥηματ. πτώμα, πτώσις, πτωτός.

580. Πιστεύω ὁμαλόν' δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.— Ῥηματ. πιστευμα, πιστευσις, πιστευτός, πιστευτέος.

581. Πλάσσω ἀττ. πλάττω. Παρατ. ἔπλασσον καὶ ἔπλαττον. Μέλ. πλάσω. Ἄορ. ἔπλασα.

Παθ. καὶ μέσ. πλάσσομαι καὶ ἀττ. πλάττομαι. Παρατ. ἐπλάσσομαι καὶ ἐπλαττόμαι. Μελ. παθ. πλασθήσομαι Ἄορ. ἐπλάσθην. Παρακ. πέπλασμα. Ὑπερσ. ἐπεπλάσμη. Μέσ. μέλ. πλάσσομαι Μέσ. ἄορ. ἐπλασάμη, καὶ πλέον οὐ' ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. πέπλακα, ὕπερσ. ἐπεπλάκειν, εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐλλείπει.— Ῥηματ. πλάσμα, πλάσις, πλαστός, πλαστέος, πλάστης, πλαστήρ (ποιητ.), πλαστήριον, πλάστρια καὶ πλάστειρα (ποιητ.).

582 Πλέκω. Παρ. ἔπλεκον Μέλ. πλέξω (Λογ.) Ἄορ. ἔπλεξα. Παρακ. πέπλεχα (Ἰππ.).

Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι. Παρατ. ἐπλεκόμεν. Μέλ. παθ. πλεχθήσομαι. Ἄορ. ἐπλέχθην καὶ συνηθέστ. ἐπλάκην. Παρακ. πέπλεγμαι. Ὑπερσ. ἐπεπλέγμη. Μέσ. ἄορ. ἐπλεξάμη (ποιητ. καὶ μεταγεν.), καὶ πλέον οὐ' ὁ δὲ παθ. μέλ. ἔ'. πλακήσομαι, μέσ. μέλ. πλέξομαι εἶναι τῶν μεταγενεστέρων. ὁ δὲ παρακ. πέπλεχα εὔρηται μόνον παρὰ τῷ Ἰπποκράτει καὶ μεταγενεστέροις. Ῥηματ. πλέγμα, πλοκή, πλοκεύς, πλέξις, πλεκτός, πλεκτάνη, πλέκτρια.

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ ἄορ. ἐπλάκην ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.

583 Πλεονεκτέω ὦ (ἔχω τι περισσότερον ἄλλου), ὁμαλόν' δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν πλὴν τοῦ μέσ. μέλ. πλεονεκθήσομαι, ὅστις εὔρισκεται παρὰ Πλάτωνι.— Ῥηματ. πλεονέκτημα, πλεονεκτέον.

584 Πλέω πλέεις-εἶς, πλέει εἰ, πλέομεν, κλπ. Παρατ. ἔπλεον, ἔπλεες-εις, ἔπλεε-ει. Μέλ. (πλεύσομαι) καὶ πλευσοῦμαι. Ἄορ. ἔπλευσα. Παρακ. πέπλευκα. Ὑπερσ. ἐπεπλεύκειν. παρακ. πεπλευσμένος, καὶ πλέον οὐ' ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. πλέομαι, μέλ. παθ. πλευσθήσομαι, ἄορ. παθ' ἐπλευσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέ-

την διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. πλοῦς, πλοῖον, πλεῦσις, πλευστέον.

585 *Πληρώω* ὦ (γεμίζω) ὁμαλὸν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλιγ. μέλλοντος)—Ῥημ. πλήρωμα πλήρωσις, πληρωτέον, πληρωτής.

586 *Πλησιάζω*, ὁμαλὸν δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν πλὴν τοῦ παθ. ἄορ. ἐπλησιάζομαι, ὅστις εὐρίσκειται παρ' Εὐρπ. (Ἰλ. 634).—Ῥηματ. πλησιασμός, πλησίασις πλησιαστός, πλησιαστής.

587 *Πλήσσω* καὶ ἄττ. πλήττω (κτυπῶ, πληγόνω). Παρατ. ἐπλησσον καὶ ἐπληττον. Μέλ. καταπλήζω. Ἄορ. κατέπληξα. Παρακ. πέπληγα (μὲ ἐνεργ. σημασ.). Ὑπερσ. ἐπεπλήγειν.

Παθ. καὶ μέσ. πλήσσομαι καὶ πλήττομαι Παρατ. ἐπλησόμεν καὶ ἐπληττόμεν. Μέλ. παθ. πληγήσομαι καὶ σύνθετ. ἐκπληγήσομαι. Ἄορ. ἐπλήγην καὶ σύνθ. ἐξεπλόγην. Παρακ. πέπληγμαι. Ὑπερσ. ἐπεπλήγμεν. Μετ. ὀλίγ. μέλ. πεπλήξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπληξάμεν (Ἡρόδ. καὶ μεταγεν.), καὶ πλεόν οὐδ' ὁ δὲ μέσ. μέλ. πλόξομαι, ἄορ. παθ. πληχθήσομαι, παρακ. ἐνεργ. πέπληγα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. πληγή, πλόγμα, πλόξις πλοκτός, πλοκτέος, πλόκτης, πλοκτῆρ, πλόκτρον.

ΣΗΜ. Τοῦ ἀπλοῦ ἐνεργ. μεταχειρίζονται οἱ Ἀττικοὶ μόνον τὸν παρακ. πέπληγα καὶ τὸν ὑπερσ. ἐπεπλόγειν, οἵτινες ἔχουσιν ἐνεργ. σημασίαν τοὺς δὲ ἄλλους ἀναπληροῦσιν ἀπὸ τοῦ τύπτω, παίω, πατάσσω οἶον, ἐνεστ. ἀπλοῦς παίω ἢ τύπτω σύνθ. ἐιαπλόσσω ἢ ἐιαπλόττω. Παρατ. ἀπλοῦς ἔπαιον ἢ ἔτυπον, σύνθ. ἐπέπλησσον καὶ ἐπέπληττον. Μέλ. ἀπλοῦς, παίσω. σύνθ. ἐκπλόξω. Ἄορ. ἀπλοῦς ἔπαισα, σύνθ. ἐξέπλοξα. Παρακ. πέπληγα. Ὑπερσ. ἐπεπλόγειν.

588. *Πλουτέω* ὦ (εἶμαι πλούσιος) ὁμαλὸν δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν.—Ῥηματ. πλουτητέον.

589. *Πλύνω*. Παρατ. ἔπλυνον. Μέλ. πλυνῶ. Ἄορ. ἔπλυνα.

Παθ. καὶ μέσ. πλύνομαι. Παρατ. ἐπλυνόμεν. Μέλ. παθ. πλυθήσομαι. (μεταγεν.) Ἄορ. ἐπλύθην, καὶ ἐπλύθην (Ὅμηρ. Θουκ. καὶ μεταγεν.) Παρακ. πέπλυμαι (Ἡρόδ.). Ὑπερσ. ἐπεπλύμην. Μέσ. μελ. πλυνοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐπλυνάμεν (Ἡρόδ. καὶ μεταγεν.), καὶ πλεόν

οὔ.—Ῥηματ. πλύμα, πλύσις, πλυτός, πλητέον, πλύτης και πλύντης, πλυντήριοσ, πλυντήριον, πλύντρια και πλύτρια, πλύντρον.

ΣΗΜ. Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει και παθ. σημασίαν, και τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγενεστ. παθ. πλοθήσομαι· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. και ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.

390. Πνέω (φυσῶ), πνέεισ-εἶς, πνέει-εἶ, πνέομεν. Παρατ. ἔπνεον, ἔπνεες-εἶς. Μέλ. πνεύσομαι και πνευσοῦμαι. Ἄόρ. ἔπνευσα. Παρακ. πέπνευκα. Ὑπερσ. ἐπέπνευκην.

Παθ. πνεῖται. Μετοχ. καταπνεύομενος (Πλάτ.), και πλέον οὔ· ὁ δὲ παθ. μέλ. πνευσθήσομαι, ἄόρ. ἐπνεύσθην, παρακ. πέπνευσμαι και πέπνευμαι, και ἐνεργ. μέλ. πνεύσω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. πνεῦμα, πνεύμων, πνεῦσις, πνεύστης.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. και ὑπερσ. εὐρηγται πάντοτε σύνθετο· ὄιον, καταπέπνευκα. Ὑπερσ. κατεπέπνευκην.

391. Πνίγω (σπάν.). Παρατ. ἔπνιγον. Μέλ. πνίξω και πνιξοῦμαι. Ἄόρ. ἔπνιξα. (Παρακ. και ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. πνίγομαι. Παρατ. ἐπνιγόμην. Μέλ. παθ. πνιγήσομαι. Ἄόρ. ἐπνίγην. Παρακ. πέπνιγμαῖ Ὑπερσ. ἐπέπνιγμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. πεπνιξομαι, και πλέον οὔ. Ὁ δὲ ἄόρ. ἀ. ἐπνίχθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. πνίγμα, πνιγμός, πνίξις, πνικτός, πνίγος.

392. Ποθέω ὦ. Παρατ. ἐπόθειον-ουν. Μέλ. ποθήσομαι και (ποθέσομαι) και συνθθ. ποθήσω. Ἄόρ. ἐπόθησα και (ἐπόθεσα). (Παρακ. και ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ποθέομαι-οῦμαι (σπάν.). Παρατ. ἐποθεύομην-οῦμην. και πλέον οὔ. Ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. πεπόθηκα, ὑπερσ. ἐπέποθήκειν, και παθ. πεπόθημαι ἄόρ. ἐποθέσθην και ἐποθήθην, εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. πόθημα, πόθησις, ποθητός, (μεταγεν.) ποθήτωρ (ποιητ.).

393. Ποιῶ-ῶ (κάμνω) ὄμαλόν, ἔχον ἐν χρήσει και τὰς τρεῖς φωνὰς και διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. και μέσση) και τὸν μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.—Ῥηματ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητός, ποιητέος, ποιητής, ποιήτρια.

394. Ποικίλλω (κεντῶ) Παρατ. ἐποικίλλον. Μέλ. ποικιλῶ. Ἄόρ. ἐποίκιλα. Παρακ. παθ. πεποίκιλμαι Ὑπερσ. ἐπεποίκιλμην, και πλέον οὔ.—Ῥηματ. ποίκιλμα, ποικιλμός.

395. Πολεμέω-ῶ. Παρατ. ἐπολέμεον-ουν. Μέλ. πολεμήσω. Ἄόρ. ἐπολέμησα. Παρακ. ποπολέμηκα. Ὑπερσ. ἐπολεμήκειν.

Παθ. πολεμέομαι οὔμαι. Παρατ. ἐπολεμέομην οὔμην. Μέσ. μέλ. πολεμήσομαι (με παθ. σημασ.). Ἄορ. παθ. ἐπολεμήθην. Παρακ. πεπολεμήμαι. Ὑπερσ. ἐπεπολεμήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. πεπολεμήσομαι.—Ῥηματ. πολεμητέον. πολεμητήτωρ (ποιητ.) πολεμητήριον.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσ. μέλ. πολεμήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παθ. πολεμηθήσομαι.

596 Πολιορκέω-ῶ, ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. πολιόρκησις, πολιορκητέος, πολιορκητής.

597 Πολιτεύω (εἶμαι πολίτης) ὀμαλόν στερεῖται δὲ τῆς παθ. διαθέσεως πλὴν τοῦ παθ. ἄορ. ἐπολιτεύθην ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε· τὸ δὲ μέσ. πολιτεύομαι σημαίνει διαχειρίζομαι τὰ τῆς πολιτείας.—Ῥηματ. πολιτεύμα, πολιτεία, πολιτευτέον, πολιτευτής.

598 Πονέω-ῶ (κοπιᾶζω). Παρατ. ἐπόνεον-ουν. Μέλ. πονήσω. Ἄορ. ἐπόνησα. Παρακ. πεπόνηκα. Ὑπερσ. ἐπεπονήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. πονέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐπονέομην-οὔμην. Μέλ. πονηθήσομαι. Ἄορ. ἐπονήθην. Παρακ. πεπόνημαι. Ὑπερσ. ἐπεπονήμην. Μέσ. μέλ. πονήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπονησάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. πόνημα, πόνησις, πονητέον.

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. πονήσω καὶ μέσ. πονήσομαι, ἄορ. ἐπόνησα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

599 Πορεύω (σπάν. παρὰ τοῖς πεζοῖς=κάννω τινὰ νὰ πορεύσῃ). Παρατ. ἐπόρευον. Μέλ. πορεύσω. Ἄορ. ἐπόρευσα. Παρακ. πεπόρευκα. Ὑπερσ. ἐπεπορεύκειν.

Μέσ. πορεύομαι (περιπατῶ). Παρατ. ἐπορεύομην. Μέσ. μέλ. πορεύσομαι. Ἄορ. παθ. ἐπορεύθην. Παρακ. πεπόρευμαι. Ὑπερσ. ἐπεπορεύμην.—Ῥηματ. πόρευμα, πορευτός, πορευτέος.

ΣΗΜ. Παθ. διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐπορεύθην ἔχει μέσσην σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἱμέσου ἐπορευσάμην· ὁ ἐνεστώσως ὅμως εὐρητα ἐνίοτε καὶ παθητικῶς· οἶον, ἢ ὁδὸς πορεύεται· ὁ δὲ παθ. μέλ. πορευθήσομαι εἶνε μεταγενεστέρος.

600 Πορθέω-ῶ, ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. πόρθημα, πόρθησις, πορθητής πορθητήριον.

ΣΗΜ. Τὸ πέρθω, μέλ. πέρσω, ἄορ. ἔπερσα καὶ ῶ'. ἔπραθον, παρακ.

6'. πέπορθα εἶνε τῶν ποιητῶν. Μόνον παρὰ Πλάτωνι εὐρηται ὁ ἀόρ. ἐκ-
πέρση, καὶ παρακ. 6'. πέπορθα.

601 Πορίζω (ἀνοίγω τὸν δρόμον, εὐρίσκω πόρον, προμηθεύω).
Παρατ. ἐπορίζον. Μέλ. (πορίζω) καὶ ἀττ. ποριῶ. Ἄορ. ἐπόρισα.
Παρακ. πεπόρικα. Ὑπερσ. ἐπεπορίκειν.

Παθ. καὶ μέσ. πορίζομαι. Παρατ. ἐπορίζομαι. Μέλ. παθ. πο-
ρισθήσομαι. Ἄορ. ἐπορίσθην. Παρακ. πεπόρισμαι. Ὑπερσ. ἐπεπο-
ρίσκη. Μέσ. μέλ. (πορίσομαι) καὶ ἀττ. ποριοῦμαι. Μέσ. ἀορ.
ἐπορισάμην.—Ῥηματ. πόρισμα, πορισμός, ποριστός, ποριστέον.

ΣΗΜ. Τὸ πορίζω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις
(ἐνεργ. παθ. καὶ μέσων) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

602 Πράσσω καὶ ἀττ. πράττω. Παρατ. ἐπράσσω καὶ ἔ-
πραττον. Μέλ. πράξω. Ἄορ. ἐπραξα. Παρακ. πέπραχα (μεταθ.)
καὶ 6'. πέπραγα (ἀμετάθ.). Ὑπερσ. ἐπεπράχην (μεταθ.), καὶ
6'. ἐπεπράγειν (ἀμετάθ.).

Παθ. καὶ μέσ. πράσσομαι καὶ πράττομαι. Παρατ. ἐπρασσόμην
καὶ ἐπραττόμην. Μέλ. παθ. πραχθήσομαι. Μετ' ὀλίγ. πεπρά-
ξομαι. Ἄορ. παθ. ἐπράχθην. Παρακ. πέπραγμα. Ὑπερσ. ἐπε-
πράγην. Μέσ. μέλ. πράξομαι. Μέσ. ἀορ. ἐπραξάμην.—Ῥηματ.
πράγμα, πράξις, πρακτός, πράκτωρ.

ΣΗΜ. Ὁ 6'. ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἔχουσιν ἀμετάθετον σημασίαν
καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὔ ἢ ἀγαθῶ ὄιον, εὔ ἢ ἀγαθὰ πέπραχα (εἰμί εὐτυ-
χής).—Τὸ ριζικὸν α εἶνε μακρόν διὰ προστ. πράττε' ἔχει δὲ τὸ πράττω
καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. μέσ.) καὶ τὸν
μετ' ὀλίγ. μέλλοντα.

603 Πρέπει (ἀπρόσ. ἢ τριτοπρόσ.). Παρατ. ἔπρεπε. Μέλ.
πρέψει. Ἄορ. ἔπρεψε, καὶ πλέον οὔ.

ΣΗΜ. Τὸ πρέπει λαμβάνεται καὶ προσωπικῶς καὶ ἡμῶς ὁ μέλ. καὶ
ἀορ. ὄιον, πρέπω, ἔπρεπον, πρέψω, ἔπρεψα.

604 Πρίσθαι· ζήτει ὠνοῦμαι.

605 Πρίω (πριονίζω). Παρατ. ἐπρίον. Μέλ. πρίσω. Ἄορ. ἐπρίσα.

Παθ. πρίομαι. Παρατ. ἐπρίομαι. Μέλ. παθ. πρισθήσομαι.
Ἄορ. παθ. ἐπρίσθην. Παρακ. πέπρισμαι. Ὑπερσ. ἐπεπρίσκη
(ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ μέσων) διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν
ἔχει).—Ῥηματ. πρίσμα, πρίσις, πριστός, πριστέος, πρίστης καὶ
ἢ πρίστις, πριστήρ.

ΣΗΜ. εὐρηται ἐπίστω καὶ ὁ προσχηματισμὸς αὐτοῦ πρίσω, παρατ.
ἐπρίσκον καὶ πλέον οὔ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ πρίω.

606 *Προθυμέομαι-οὔμαι* (ἀποθ.). Παρατ. προθυμεόμην-οὔμην καὶ προθύμοῦμην. Μέλ. προθυμηθήσομαι καὶ συνθή. προθυμησομαι. Ἄορ. παθ. προθύμηθην, καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. προθυμητέον.

ΣΗΜ. Παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παθ. μέλ. ἔχει μέσσην σημασίαν.

607 *Προοιμιάζομαι* (ἀποθ. ἐνεργ.=λέγω τι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου μου). Παρατ. (ἐ)προοιμιαζόμην. Μέσ. μέλ. προοιμιάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπροοιμιασάμην καὶ προοιμιασάμεθα (Πλάτ.). Παρακ. πεπροοιμιάσμαι καὶ πλέον οὔ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι μετεχειρίζοντο καὶ τὸ ἐνεργ. προοιμιάζω.

608 *Προῖσομαι* ἀποθ.=ἐπαιτῶ). Μέλ. καταπροίξομαι. Ἄορ. (κατεπροίξατο. Πλούταρ.), καὶ πλέον οὔ.

ΣΗΜ. Τοῦ ῥήματος τούτου μόνον ὁ μέλ. καταπροίξομαι εὑρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁ δὲ ἄορ. εἶνε[ἀμφίβολος· ὁ δὲ ἐνεστ. εἶνε τῶν ποιητῶν.

609 *Προσδοκᾶω-ῶ* (ἐλπίζω). Παρατ. προσεδόκαον-ων. Μέλ. προσδοκήσω. Ἄορ. προσεδόκησα. Παρακ. προσεδόκηκα. Ὑπερσ. προσεδεδοκήκειν. Παθ. μετοχ. προσδοκώμενον (Εὐριπ.), προσδοκώμενοι (Ξενφ.). Παρατ. προσεδόκατο (Λυσ.). Μέσ. ἄορ. προσδοκάσθαι (Δημ.), καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. προσδόκημα, προσδοκῆτης, προσδοκητέος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν ἀνύπαρκτον.

610 *Προσῆκει* (ἀπρός.). Παρατ. προσῆκε. καὶ πλέον οὔ.

611 *Προστατεύω*. Παρατ. προσεστάτεον. Μέλ. προστατεύσω. Ἄορ. προσεστάτευσα. Παρακ. προσεστάτευκα;

Παθ. προστατεύομαι. Παρατ. προσεστατεύομην. Μέλ. παθ. προστατευθήσομαι. Ἄορ. παθ. προσεστατεύθην. (Παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. προστατεία.

612 *Πρωτεύω* (οἶδετ.=εἶμαι πρῶτος). Παρατ. ἐπρώτεον. Μέλ. πρωτεύσω. Ἄορ. ἐπρώτευσα. Παρακ. πεπρώτευκα. Ὑπερσ. ἐπρεπρωτεύκειν. (Παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).

613 *Πτάρνυμαι* (πτερνίζομαι). Παρατ. ἐπταρνύμην. Ἄορ. β'. ἐπταρων, καὶ πλέον οὔ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ ἐνεστ. πτάρνυμι, μέλ. πταρῶ, καὶ μέσ. πταροῦμαι, ἄορ. ἐπταρα, μέσ. ἄορ. ἐπταράμην καὶ παθ. β'. ἐπτάρην.—Ῥηματ. πταρμός.

614 *Πταίω* (σκαντάπτω). Παρατ. ἔπταιον. Μέλ. πταίω.
Ἄορ. ἔπταισα. Παρακ. ἔπταικα.

Παθ. παρακ. ἔπταισμαι. Ὑπερσ. ἐπταίσμην, καὶ πλέον οὐ·
ὁ δὲ ἔνεστ. παθ. πταίωμα, ἄορ. ἐπταίσθην εἶνε τῶν μεταγε-
νεστέρων.—Ῥηματ. πταῖσμα, πταιστός.

615 *Πτήσω* (ζαρόνω ὑπὸ φόβου). Παρατ. ἔπτησον. Ἄορ.
ἔπτηξα. Παρακ. ἔπτηχα. Ὑπερσ. ἐπτήχειν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ
μέλ. πτήξω καὶ παρακ. ἔπτηκα εἶνε τῶν μεταγεγεστέρων. (Παθ.
καὶ μέσ. φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. πτήξις.

616 *Πτίσω* (στουμπίζω). Παρατ. ἐπίτισσον. Μέλ. πτίσω.
Ἄορ. ἐπίτισα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει). Παθ. πτίσσομαι.
Παρατ. ἐπίτισσόμεν, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐπίτισθην.
Παρακ. ἐπίτισμαι εἶνε τῶν μεταγεγεστέρων.—Ῥηματ. πτίσμα,
πτισμός, πτιστέον (πτίστης).

ΣΗΜ. Τὸ πτίσω εἶνε κωμ. καὶ ἰων. καὶ τῶν μεταγεγεστέρων πεζῶν.

617 *Πτύσω* (διπλόνω). Παρατ. ἐπτυσσον. Μέλ. πτύξω.
Ἄορ. ἐπτυξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. πτύσσομαι. Παρατ. ἐπτυσσόμεν. Ἄορ. ἐπτύχ-
θην. Παρακ. ἐπτυγμαί. Ὑπερσ. ἐπτύγμην. Μέσ. μέλ. πτύξομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐπτύξάμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. β'. ἐπτύγην δὲν
εἶνε ἀττικός· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ὅλως ἐλλείπει.—Ῥηματ.
πτυγή, πτύγμα, πτύξις, πτυκτός.

ΣΗΜ. Εὐρηται συνήθ. σύνθετον.

618 *Πτύω*. Παρατ. ἐπτυον. Μέλ. πτύσω. Ἄορ. ἐπτυσα.

Παθ. πτύομαι. Παρατ. ἐπτυόμεν. Ἄορ. παθ. ἐπτύσθην καὶ
β'. ἐπτύην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἐπτυκα καὶ παθ. μέλ.
πτυσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγεγεστέρων.—Ῥηματ. πτύσμα, πτυσ-
μός, πτύσις.

619 *Πενθάνομαι* (ἀποθ. ἔνεργ. = μανθάνω, ἢ ἀκούω). Παρατ.
ἐπυνοθάνομην. Μέσ. μέλ. πεύσομαι. Ἄορ. β'. ἐπυνοθόμην. Παρακ.
πέπυσαι. Ὑπερσ. ἐπεπύσμην καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. πύσμα,
πεῦσις, πύστις, πυστός, πυστέος, (πεύστης), πυστήρ (ποιητ.).

620 *Πυρέσω* καὶ ἀττ. πυρέττω (θερμαίνομαι). Παρατ. ἐπύ-
ρεσον καὶ ἐπύρεττον. Μέλ. πυρέξω (Ἴππαρ.). Ἄορ. ἐπύρεξα
(Ἴππ.). Παρακ. πεπύρεχα (Ἴππ.) καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. πύρεξις.

621 *Πωλέω*. Παρατ. ἐπώλεον-ουν. Μέλ. πωλήσω. Ἄορ.
ἐπώλησα. Παρακ. πέπρακα. Ὑπερσ. ἐπεπράκειν.

Παθ. πωλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐπωλεόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. πωλήθισομαι. Ἄορ. παθ. ἐπωλήθην. Παρακ. πέπραγμα. Ὑπερσ. ἐπεπράμην καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. μέλ. πωλήσομαι, παρακ. πεπώλημαι, μετ' ὀλίγ. μέλ. πεπωλήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. πεπώληκα, ἐπεπωλήκειν ὅλως ἐλλείπουσιν.—Ῥηματ. πώλημα, πώλησις, πωλητής, πωλήτρια.

P

622 Ῥαθυμέω-ω (οὐδετ.=εἶμαι ὀκνός) ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. καὶ μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν πλὴν τῆς παθ. μετοχῆς τοῦ παρακειμένου· τὰ καταρραθυμημένα (Δημ.).—Ῥημ. ραθυμητέον.

623 Ῥαίρω (ράντιζω). Παρατ. ἔρραιον. Μέλ. ρανῶ. Ἄορ. ἔρρανα.

Παθ. ράινομαι. Παρατ. ἔρραινόμεν. Ἄορ. ἔρρανθην. Παρακ. ἔρραμμαι. Ὑπερσ. ἔρράμμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ Παρακ. ἔρραγκα καὶ παθ. ἔρρασμα, κατερρασμένα (Γαλην.). Μέσ. ἄορ. ἔρρανάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥημ. ράσμα, ράνις, ραντός, ραντήρ, ραντήριος.

624 Ῥάπτω. Παρατ. ἔρραπτον. Μέλ. ράψω. Ἄορ. ἔρραψα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. ράπτομαι. Παρατ. ἔρραπτόμην. Ἄορ. ἔ'. παθ. ἔρράφην. Παρακ. ἔρραμμαι. Ὑπερσ. ἔρράμμην. Μέσ. ἄορ. ἔρραψάμην (Ἠρόδ.), καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ ἔ'. παθ. μέλ. ραφήσομαι, ὁ ἐνεργ. ὑπερσ. ἔρραφήκειν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἐλλείπει.—Ῥηματ. ραφή, ραφεὺς, ραφεῖον, ράμμα, ράψις, ραπτός, ραπτέος, ράπτης, ράπτρια.

625 Ῥέμβομαι (περιπλανῶμεν, εἶμαι ἀπρόσεκτος). Παρατ. ἔρρεμβόμεν, καὶ πλέον οὐ.—Ῥημ. ρέμβη, ρέμβος, ρεμβός, ρόμβος.

626 Ῥέπω (κλίνω πρὸς τι μέρος). Παρατ. ἔρρεπον. Μέλ. ρέψω. Ἄορ. ἔρρεψα, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. ροπή, ρόπτρον, ρόπταλον.

627 *Ῥέω*, ῤέεις-εις, ῤέει-εἶ (ἐπὶ ὕγρ. τρέχω). Παρατ. ἔρρεον, ἔρρες-εις, ἔρρε-ει, ῤήσομαι. Ἄορ. ἔρρῦν (μεταβατ.). Παρακ. ἔρρῦκα. Ὑπερσ. ἔρρῦκειν, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. μέλ. ῤέυσομαι καὶ ἔνεργ. ἄορ. ἔρρευσα, καὶ παθ. ἔνεστῶς ῤεῖται, μετοχ. ῤέομενος δὲν εἶνε τῶν πεζῶν Ἀττικῶν.—Ῥηματ. ῤοῦς, ῤοή, ῤοᾶξ, ῤοᾶς, ῤεῦμα, ῤύμη, ῤυθμός, ῤεῦσις, ῤυτός, ῤευστός (μεταγεν.), ῤεῖθρον, ῤύδην.

ΣΗΜ. Ὁ Ἀριστοτέλης μεταχειρίζεται καὶ τὸν θωρ. μέλ. ῤευσοῦμαι.

628 *Ῥήγνυμι* καὶ (ῤηγνύω μεταγεν.—σχίζω). Παρατ. ἔρρηγνῦν καὶ ἔρρηγνυον (σπάν.) Μέλ. ῤήξω. Ἄορ. ἔρρηξα. Παρακ. ἔρρωγα (ἀμετάβ.) Ὑπερσ. ἔρρώγειν (ἀμετάβ.)

Παθ. καὶ μέσ. ῤήγνυμαι. Παρατ. ἔρρηγνύμεν. Μέλ. παθ. ῤ. ῤαγήσομαι. Ἄορ. ῤ. ἔρράγην. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει). Μέσ. μέλ. ῤήξομαι (Ὁμορ.). Μέσ. ἄορ. ἔρρηξάμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παρακ. διέρρηχα καὶ παθ. ἔρρηγμαι, καὶ ἀπορέρηκται, ὕπερσ. ἔρρηγμην, ἄορ. παθ. ἔρρηχθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ῤάγος, ῤαγᾶς, ῤήγμα, ῤαγμός, ῤήξις, ῤηκτός, ῤήκτης, ῤῶξ, ῤωγᾶς, ῤωγή, ῤωγμή, ῤάκος.

629 *Ῥιγῶ-ῶ* (κυρόνω). Ὑποτακ. ῤ. ἔνικ. προστ. ῤιγῶ καὶ ῤιγοῖ. Εὐκτ. ῤιγῶν καὶ ῤιγοῖν. Ἀπαρεμφ. ῤιγῶν καὶ ῤιγοῦν. Μετοχ. ῤιγῶσα καὶ ῤιγοῦσα. Παρατ. ἔρριγοον-οὖν. Μέλ. ῤιγῶσω. Ἄορ. ἔρριγωσα καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παρακ. ἔρριγωκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων* παθ. δὲ καὶ μέσ. διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.—Ῥηματ. ῤιγῶσις.

630 *Ῥίπτω* καὶ (ῤιπτέω). Προστ. ῤίπτε. Παρατ. ἔρριπτον. Μέλ. ῤίψω. Ἄορ. ἔρριψα. Ἀπαρέμφ. ῤίψαι. Προστ. ῤίψον. Παρακ. ἔρριψα. Ὑπερσ. ἔρριφειν.

Παθ. ῤίπτομαι. Παρατ. ἔρριπτόμεν. Μέλ. παθ. ῤιφθῶμαι. Ἄορ. ἄ. ἔρριφθην, καὶ ῤ. ἔρριφην. Παρακ. ἔρριμμα. Ὑπερσ. ἔρριμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. ἔρριψομαι (μεταγεν.).—Ῥημ. ῤιπις, ῤιπή, ῤίμμα, ῤιπτός.

ΣΗΜ. Μέσθην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

631 *Ῥοφέω-ῶ*. Παρατ. ἔρροφεον-οὖν. Μέλ. ῤοφήσω καὶ σπανιώτερον ῤοφήσομαι. Ἄορ. ἔρροφησα, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἔρροφήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. (ῤοφήμα) ῤοφήσις, ῤοφήτός.

632 Ῥύομαι ἀποθ. (κυρ. ποιητ. καὶ ἰων. = τραβῶ τινα πλησίον μου, σώζω). Παρατ. ἐρρυύμην. Μέσ. μέλ. ῥύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐρρυσάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἐρρυσόθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ῥύμα, ῥυμός, ῥύσις, ῥυτός, ῥυτήρ.

633 Ῥώννυμι (καὶ ἐνίοτε ῥωννώω = δυναμώνω). Παρατ. ἐρρώννυν. Μέλ. ῥώσω.

Παθ. ῥώννυμαι. Παρατ. ἐρρωννύμην. Παρακ. ἔρρωμαι. Προστ. ἔρρωσο (= ὑγίαινε). Ὑπερσ. ἐρρώμην. Ἄορ. ἐρρώσθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. ἔρρωσα, παθ. μέλ. ῥωσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Πλούταρχ. Ἀπολλόδ. κλπ.) ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ ἡ μέση διάθεσις καὶ φωνῆ ὅλωσ ἐλλείπουσι.—Ῥηματ. ῥώμη, ῥῶσις, ἄρρωστος, ῥωστήρ, ῥωστήριος.

Σ

634 Σαίρω (ταρόνω). Παρατ. ἔσαιρον. Μέλ. σαρω. Ἄορ. ἔσηρα. Παρακ. σέσηρα (γελῶ δολίως). Ὑπερσ. ἐσεσήρειν καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. σάρξ, σάρος, σαρμός.

635 Σαλπίζω. Παρατ. ἐσάλπιζον. Μέλ. σαλπίζω. Ἄορ. ἐσάλπιγξα, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. σαλπίσω καὶ σαλπιω. ἄορ. ἐσάλπισα καὶ τὰ παθ. σαλπίζομαι, παρακ. σεσάλπικται εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σάλπιγξ, σάλπισμα, σαλπικτής, σαλπιστής (μεταγεν.).

636 Σάττω (γεμιζώ, φορτόνω). Παρατ. ἔσαττον. Μέλ. σάξω. Ἄορ. ἔσαξα.

Παθ. παρακ. προστ. σεσάχθω. (Κωμ. Ἀποσπ.), μετοχ. σεσαγμένος (Αἰσχύλ.). Ὑπερσ. ἐσεσάχατο. (Ἡρόδ.) καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. σάγμα, σάκος, σακτός, σακτήρ, σάκτωρ.

ΣΗΜ. Ὁ Ἱπποκράτης καὶ οἱ μεταγεν. ἔχουσι καὶ σάσσω, παρατ. ἔσασον, μέλ. σάσω, ἄορ. ἔσασα.

637 Σβέννυμι (σβένω). Παρατ. ἐσβέννυν. Μέλ. σβέσω. Ἄορ. ἔσβεσα. Παρακ. ἐσβηκα (ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐσβήκειν (ἀμετάβ.).

Παθ. σθέννυμαι. Παρατ. ἐσθεννύμην. Ἄορ. ἐσθέσθην, καὶ ἐσθήην (ἀμετάβ.). Παρακ. ἐσθεσμαι. Ὑπερσ. ἐσθέσμιην. Μέσ. μέλ. σθήσσομαι (ἀμετάβ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. σθεσθήσομαι καὶ μέσ. ἄορ. ἐσθεσάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σθέσις, σθεσπός, σθέστης, σθαστήρ, σθεστήριον.

638 Σέβω καὶ συνήθεστ. σέβομαι. Παρατ. ἐσεβόμην. Ἄορ. ἐσέβθην (Πλάτ.)=ἐπληρώθην εὐλαθείας, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρατ. ἐσεβόν· ὁ μέσ. μέλ. σεβήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσεψάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σέβας, σεπτός.

639 Σείω. Παρατ. ἔσειον. Μέλ. σείσω. Ἄορ. ἔσεισα. Παρακ. σέσεικα (Κωμ. Ἄποσπ.).

Παθ. καὶ μέσ. σείομαι. Παρατ. ἐσειόμην. Μέλ. παθ. σεισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐσεισθην. Παρακ. σέσεισμαι. Ὑπερσ. ἐσεσεισμιην. Μέσ. μέλ. σεισομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσεισάμην (Ἡρόδ.). (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. σεισμός, σεῖσμα, σεισπός, σεισπής, σεῖστρον.

ΣΗΜ. Τὸ σείω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται συνήθ. μετὰ προθ. (διὰ, ἀπὸ, ἐπὶ, ἐν, κατὰ)

640 Σημαίνω (δίδω σημεῖον, εἰδοποιῶ). Παρατ. ἐσήμαινον. Μέλ. σημανῶ. Ἄορ. ἐσήμηνα καὶ σπαν. ἐσήμᾶνα.

Παθ. καὶ μέσ. σημαίνομαι. Παρατ. ἐσημαινόμεν. Μέλ. παθ. σημανθήσομαι (μεταγεν.) Ἄορ. ἐσημάνθην. Παρακ. σεσήμασμαι. Ὑπερσ. ἐσεσημάσμιην. Μέσ. μέλ. σημανοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐσημηνάμην.—Ῥηματ. σήμανσις, σημαντέον, σημαντήρ, σημαντρία, σημαντήριον, σήμαντρον.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. ἐλλείπουσιν, ὁ δὲ σεσημάγκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

641 Σήπω (σπίζω). Παρατ. ἔσηπον. Μέλ. σήψω. Παρακ. σέσηπα (ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐσεσήπειν (ἀμετάβ.).

Παθ. σήπομαι. Παρατ. ἐσηπόμην. Μέλ. θ'. σπήσομαι. Ἄορ. θ'. ἐσάπην. Παρακ. σέσημαι (μεταγεν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. ἐσηψα καὶ παθ. ἐσέψθην εἶνε τῶν λίαν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σήψις, σηπτός, σηπτήριος.

642 Σιγάω-ῶ (σιωπῶ). Παρατ. ἐσίγαον-ων. Μέσ. σιγήσομαι. Ἄορ. ἐσίγησα. Παρακ. σεσίγηκα. Ὑπερσ. ἐσεσιγήκειν.

Παθ. σιγάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐσιγάομην-ῶμην. Μέλ. παθ.

σιγηθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐσιγήθην. Παρακ. σεσίγημαι. Ὑπερσ. ἐσεσιγήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. σεσιγήσομαι. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. σιγήσομαι ἔχει ἐνεργητ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἐνεργητ. σιγήσω.)—Ῥημ. σιγητέος.

643 Σίνομαι (ἀποθ. ἐνεργ. = βλάπτω). Παρακ. ἐσινόμην. Μέσ. μέλ. (σινήσομαι. Ἰππ.). Μέσ. ἄορ. ἐσινάμην (Ἡρόδ.). Παρακ. σέσιμμαι (ἐν τινι ἐπιγραφῇ), καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ λίαν μεταγενεστεροὶ ἔχουσι καὶ τὸν ἐνεργ. τύπον σίνω, ἄορ. ἔσινα.—Ῥηματ. σίνις-ιδος (κλέπτης).

ΣΗΜ. Παρὰ Ἀττικοῖς εὐρῆται μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατ.

644 Σιτέω-ῶ (τρέφω). Παρακ. ἐσίτεον-ουν. Μέλ. σιτήσω. Ἄορ. ἐσίτησα. Παρακ. σεσίτηκα. Ὑπερσ. ἐσεσιτήκειν.

Παθ. σιτέομαι-οῦμαι. Παρακ. ἐσιτεόμην-οῦμην. Ἄορ. παθ. ἐσιτήθην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. σιτήσομαι εἶνε μεταγεν.—Ῥηματ. σίτησις, σιτητέος.

ΣΗΜ. Τὰ ἐνεργητικὰ πάντοτε σύνθετα.

645 Σιτίζω (δίδω φαγὴ τὸν τρέφω). Παρακ. ἐσίτιζον. Μέλ. σιτίσω. Ἄορ. ἐσίτισα. Παρακ. σεσίτικα. Ὑπερσ. ἐσεσιτίκειν.

Παθ. καὶ μέσ. σιτιζομαι. Παρακ. ἐσιτιζόμην. Μέλ. σιτισθήσομαι. Ἄορ. ἐσιτίσθην. Παρακ. σεσίτισμαι. Ὑπερσ. ἐσεσιτίσμήν. Μέσ. μέλ. σιτίσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσιτισάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. σίτισμα, σιτισμὸς, σίτισις, σιτιστὸς (σιτιστής).

ΣΗΜ. Τὸ σιτίζω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος, καὶ δὲν σχηματίζει ἀττικὸν μέλλοντα (σιτιῶ, σιτιοῦμαι).

646 Σιωπάω-ῶ. Παρακ. ἐσιώπαν-ων. Μέσ. μέλ. σιωπήσομαι. Ἄορ. ἐσιώπησα. Παρακ. σεσιώπηκα. Ὑπερσ. ἐσεσιωπήκειν.

Παθ. σιωπάομαι-ῶμαι. Παρακ. ἐσιωπαόμην-ῶμην. Μέλ. παθ. σιωπηθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐσιωπήθην. Παρακ. σεσιώπημαι. Ὑπερσ. ἐσεσιωπήμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ. σιωπήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἐνεργ. σιωπήσω.)—Ῥηματ. σιωπητέος.

647 Σκάπτω. Παρακ. ἔσκαπτον. Μέλ. σκάψω. Ἄορ. ἔσκαψα. Παρακ. ἔσκαφα. Ὑπερσ. ἐσκάφειν.

Παθ. σκάπτομαι. Παρακ. ἐσκαπτόμην. Ἄορ. παθ. ἔ'. ἐσκάφην. Παρακ. ἔσκαμμαι. Ὑπερσ. ἐσκάμμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ.

μέλ. *ε'*. σκαφήσμαι, *ἀόρ. ἀ.* παθ. ἐσκάφθην εἶνε τῶν μεταγενεστετέρων.—*Ῥηματ.* σκαφή, σκάφη, σκαφεύς, σκαφεῖον, σκαπάνη, σκάμμα, σκαπτός, τκαπτέος, σκαπτῆρ (ποιητ.), σκάπτειρα (ποιητ.).

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει.

648 *Σκεδάννυμι* (σκορπιζῶ). *Παρατ.* ἐσκεδάννυν. *Μέλ.* σκεδῶ-ᾱς-ᾱ. *Ἀόρ.* ἐσκέδασα. (*Παρακ.* καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. σκεδάννυμαι. *Παρατ.* ἐσκεδαννύμην. *Ἀόρ.* παθ. ἐσκεδάσθην. *Παρακ.* ἐσκέδασμαι. *Ὑπερσ.* ἐσκεδάσμην. καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέλ. σκεδάσω καὶ παθ. σκεδασθήσμαι εἶνε τῶν μεταγενεστετέρων. (*Μέσσην* δὲ διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—*Ῥηματ.* σκεδασμός, σκέδασις, σκεδαστός.

649 *Σκέλλω* (ξηραίνω). *Παρατ.* ἔσκελλον *Παθ.* μέλ. σκλήσμαι. *Ἀόρ. ε'*. ἔσκλην (*ἀμετάβ.*). *Εὐκτ.* σκλαίνη. *Ἀπαρέμφ.* σκλήηναι. *Παρακ.* ἔσκληκα (*ἀμετάβ.*). *Ὑπερσ.* ἐσκήκειν.

Μέσ. παρατ. κατεσκελλόντο (*Αἰσχυλ.*). *Μέσ.* μέλ. σκελοῦμαι (*Ἡσύχ.*). *Ῥηματ.* σκέλος, σκελετός, σκλήμα.

ΣΗΜ. Πάντες οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου πλὴν τοῦ μέσ. παρατ. κατεσκελλόντο τοῦ Αἰσχύλου εὐρηναὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὁ δὲ ἀρχαῖοι ἀντὶ τούτου μετεχειρίζοντο τὸ αὐαίνω.

650 *Σκεπαῖω* (σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς) ὀμαλὸν, ἔχον ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (*ἐνεργ.* παθ. καὶ μέσσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ..—*Ῥηματ.* σκέπασμα, σκεπασμός, (σκέπασις), σκεπαστός, σκεπαστέον (σκεπαστής), σκεπαστήριον, σκέπαστρον.

651 (*Σκέπτομαι*) ἀποθ. παρατ. [ἐσκεπτόμην]. *Μέσ.* μέλ. σκέψομαι. *Μέσ.* *ἀόρ.* ἐσκεψάμην. *Παρακ.* ἔσκεμμαι. *Ὑπερσ.* ἐσκεμέμην. *Μετ' ὀλίγ.* μέλ. ἐσκέψομαι, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. *ἀόρ.* ἐσκέφθην εὐρηται παρ' Ἰππ. καὶ μεταγενεστέροις.—*Ῥηματ.* σκοπός, σκέμμα, σκέψις, σκεπτέος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστ. σκέπτομαι, παρατ. ἐσκεπτόμην εἶνε ἰωνικοὶ καὶ ἐπικοὶ καὶ ἄχρηστοὶ σχεδὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντ' αὐτῶν τίθεται ὁ ἐνεστ. σκοπέω ἢ σκοπέομαι, παρατ. ἐσκόπεον ἢ ἐσκοπέομην οὓς ζῆται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.—Ὁ παθ. παρακ. ἔχει καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. σημασίαν ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. μόνον παθητικὴν.

652 *Σκεπαῖω* (κατασκευάζω, φθειάνω) ὀμαλὸν, ἔχον ἐν χρή-

σει καὶ τὰς τρεῖς φωνὰς καὶ διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—'Ρηματ. σκεύασμα, σκεύασις, σκευαστός, σκευαστέον, σκευαστής.

653 *Σκευωροῦμαι* (ἀποθ. μέσ.—συγυρίζω τὰ σκεύη, ῥαδιουργῶ). Παρατ. ἐσκευωρούμην. Μέσ. μέλ. σκευωρήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσκευωρησάμην. Παρακ. ἐσκευώρημαι. Ὑπερσ. ἐσκευωρήμην, καὶ πλεόν οὐ· τὸ δὲ ἐνεργ. σκευωρῶ, ἐσκευώρουν, κλπ. εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—'Ρηματ. σκευώρημα.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ἐσκευώρημα λαμβάνεται πολλάκις καὶ παθητικῶς.

654 *Σκήπτω* συνήθ. σύνθετον (πίπτω μεθ' ὀρμῆς). Παρατ. ἔσκηπτον. Μέλ. σκήψω. Ἀόρ. ἔσκηψα. Παρακ. (ἔσκηψα μεταγεν.)

Παθ. καὶ μέσ. σκήπτομαι. Παρατ. ἐσκηπτόμην. Μέλ. παθ. (σκηρθήσομαι;) Ἀόρ. παθ. ἐσκήρθην. Παρακ. ἔσκημμαι. Ὑπερσ. ἐσκήμμην. Μέσ. μέλ. σκήψομαι. Μέσ. ἐσκηψάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—'Ρηματ. σκῆψις, σκηπτός, σκῆπτρον.

655 *Σκιάζω* (σκεπάζω με σκιάν). Παρατ. ἐσκιάζον. Μέλ. σκιῶ. Ἀόρ. ἐσκίασα.

Παθ. σκιάζομαι. Παρατ. ἐσκιάζομην. Παθ. ἀόρ. ἐσκιάσθην (μεταγεν.).—'Ρηματ. σκίασμα, σκιασμός, (σκιάσις), σκιαστός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρίσκεται συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων (ἐπί, κατά).

656 *Σκιδνῆμι*. Παρατ. ἐσκιδνῆν.

Μέσ. σκιδναμαι. Παρατ. ἐσκιδνάμην. Μέσ. ἀόρ. ἐσκεδασάμην καὶ πλεόν οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῦ ἀπὸ τοῦ σκεδάννυμι.

ΣΗΜ. Τὸ σκιδνῆμι εἶνε ποιητικόν· εὐρηται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις.

657 *Σκοπέω-ῶ* καὶ μέσ. σκοπέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐσκόπεουν καὶ πλεόν οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῦσιν ἀπὸ τοῦ σκέπτομαι. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγεν. ἀπ' Ἀριστοτέλους εὐρηται καὶ μέλ. σκοπήσω, ἀόρ. ἐσκόπησα, ἐσκοπησάμην, παρακ. ἐσκόπημαι. Τὸ δὲ μέσον σκοποῦμαι σημαίνει μετὰ κόπου θεωρῶ τι.

658 *Σκώπτω* (περιπαίζω). Παρατ. ἐσκώπτον. Μέσ. μέλ. σκώψομαι καὶ (σκώψω Ἀριστοφ. καὶ μεταγεν.). Ἀόρ. ἔσκωψα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. σκώπτομαι. Παρατ. ἐσκώπτομην. Ἀόρ. παθ. ἐσκώρθην.

Παρακ. ἐσιωθῆναι καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἐσιωψάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. σκόψομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥηματ. σιωῖμα, σιώβις, σιώπτῃς, σιώπτρια.

659 Σμάω-ω (στρογγίζω), σμάεις-ῆς κλπ. Παρατ. ἔσμακον-ων, καὶ μὴ ἄττ. (σμήχω. παρατ. ἔσμηλον). Μέλ. σμήσω. Ἄόρ. ἔσμησα.

Μέσ. ἀόρ. ἐσμησάμην (Ἡρόδ.), καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ ἐνεστ. σμήχομαι, παρατ. ἐσμηλόμην, ἀόρ. ἐσμήχθη, μέσ. ἀόρ. ἐσμηξάμην, παρακ. ἔσμηγμα, καὶ ὁ ἐνεστὼς σμῶμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ Ἀριστοτέλους. (Ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὄλω· ἔλλείπουσι).—Ῥηματ. σμήμα καὶ σμήγμα, σμήκτης, σμηκτός.

660 Σπαράσσω καὶ ἄττ. σπαράττω (καταξασχίζω). Παρατ. ἐσπάρασσον καὶ ἄττ. ἐσπάραττον καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέλ. σπαράζω. ἀόρ. ἐσπάραξα, μέσ. μέλ. σπαράξομαι (μὲ παθ. σημασίαν), παρακ. παθ. ἐσπάραγμα εἶνε ποιητικοί· ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. σπαράσσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσπαράχθη εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ἀπὸ Ἀριστοτέλ. —Ῥηματ. σπάραγμα, σπαραγμός, σπάραξις, σπαράκτης, σπαράκτρια.

661 Σπάω-ω συνήθ. σύνθετον (τραβῶ, ξερρίζων). Παρατ. ἐσπακον-ων. Μέλ. σπάσω. Ἄόρ. ἔσπασα. Παρακ. ἔσπακα (μεταγεν.)

Παθ. καὶ μέσ. σπάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐσπαόμην-ῶμην. Μέσ. μέλ. σπάσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσπασάμην. Παρακ. ἔσπασμαι. Ὑπερσ. ἐσπασμην. Ἄόρ. παθ. ἐσπασθην (ποιητ. καὶ Ἡρόδ.), καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. σπασθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων (Γαλήν.). —Ῥημ. σπάσμα, σπασμός, σπάσις.

662 Σπείν ἀόρ. ἑ'. τοῦ ἔπω.

663 Σπείρω. Παρατ. ἔσπειρον. Μέλ. σπερῶ. Ἄόρ. ἔσπειρα. Παρακ. (ἐσπαρκα μεταγεν.). Ὑπερσ. (ἐσπάρκει μεταγεν.).

Παθ. σπείρομαι. Παρατ. ἐσπειρόμην. Μέλ. παθ. (σπαρθήσομαι καὶ ἑ'. σπαρήσομαι μεταγεν.). Ἄόρ. παθ. ἐσπάρθη καὶ ἑ'. ἐσπάρην. Παρακ. ἔσπαρμαι. Ὑπερσ. ἐσπάρμην. Μέσ. ἀόρ. ἐσπειράμην (ποιητ.).—Ῥηματ. σπόρος, σπορεύς, σπέρμα, σπαρτός καὶ σπαρτός, σπαρτέον.

664 Σπένδω (χύνω τι, κάμνω σπονδήν). Παρατ. ἔσπενδον. Μέλ. σπαίσω. Ἄόρ. ἔσπεισα.

Μέσ. σπένδομαι. Παρατ. ἐσπενδόμην. Μέσ. μέλ. σπείσομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐσπειτάμην. Παρακ. ἐσπείσομαι. Ὑπερσ. ἐσπείσομην, καὶ
πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἐσπείκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Παθ.
διάθεσιν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. σπονδῆ, σπείστέον.

665 Σπουδάζω (πράττω τι μετὰ σπουδῆς). Παρακ. ἐσπού-
δαζον. Μέλ. σπουδάσομαι. Ἄορ. ἐσπούδασα. Παρακ. ἐσπούδακα.
Ὑπερσ. ἐσπουδάκειν.

Μέσ. καὶ παθ. σπουδάζομαι. Παρατ. ἐσπουδαζόμην. Παρακ.
ἐσπούδασομαι. Ὑπερσ. ἐσπουδάσομην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ.
σπουδάσω καὶ παθ. σπουδασθήσομαι, ἄορ. ἐσπουδάσθην καὶ μέσος
ἐσπουδασάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ.
ὅλως ἐλλείπει.— Ῥηματ. σπούδασμα, σπουδαστέος, σπουδαστής.

666 Στάζω (σπαν. παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἄττ.). Παρατ. ἔσταζον.
Ἄορ. ἔσταζα (μὴ ἄττ.). Παθ. παρακ. ἔσταγμα (Ὅμορ.). Ὑπερσ.
ἐσπάμην. (Ἡρόδ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. στάζω, παθ. ἄορ.
ἐστάχθην, καὶ ἑ'. ἐστάχην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ.
σταγών, στάγμα, στακτός.

667 Σταθμῶμαι-ῶμαι (ἀποθ. ἐνεργ. = μετρῶ μετὰ τὴν στάθ-
μην, ζυγίζω). Ἄορ. ἐνεργ. σταθμήσας (Εὐριπ.) καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ
μέσ. μέλ. σταθμήσομαι, παρακ. παθ. ἐστάθμημαι εἶνε τῶν με-
ταγενεστέρων.— Ῥημ. στάθμησις, σταθμητός, σταθμητέον.

668 Στασιάζω. Παρατ. ἐστασιάζον. Μέλ. στασιάζω. Ἄορ.
ἐστασίασα. Παρακ. ἐστασίακα. Ὑπερσ. ἐστασιάκειν, καὶ πλέον οὐ·
τὸ δὲ παθ. στασιάζομαι, παρακ. ἐστασιάσομαι εἶνε τῶν μεταγε-
νεστέρων.— Ῥηματ. στασιασμός, στασιαστής.

669 Στέγω (σκεπάζω). Παρατ. ἔστεγον.

Παθ. στέγομαι. Παρατ. ἐστεγόμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ.
στέξω, ἄορ. ἔστεξα, ἄορ. παθ. ἐστέγην, μέσ. ἄορ. ἐστεξάμην
εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. στέγη, στέγος.

670 Στείβω (πατῶ). Παρατ. ἔστειβον.

Παθ. στείβομαι. Παρατ. ἐστειβόμην. Παρακ. ἔστειπται καὶ
πλέον οὐ.— Ῥηματ. στίβος, στιβάς.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρηται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνον κατ' ἐνεστώτα
καὶ παρατατικόν.

671 Στέλλω. Παρατ. ἐστελλον. Μέλ. στελῶ. Ἄορ. ἔστειλα.
Παρακ. ἐστάλακα. Ὑπερσ. ἐστάλλειν.

Παθ. καὶ μέσ. στέλλομαι. Παρατ. ἐστελλόμεν. Μέλ. 6'. παθ. σταλήσομαι. Ἄορ. ἐστάλην. Παρακ. ἐσταλμαι. Ὑπερσ. ἐστάλημην. Μέσ. μέλ. στελοῦμαι (Λυκόφ.) Μέσ. ἄορ. ἐστειλάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει). — Ῥημ. στολή, στόλος, στάσεις, σταλτέος.

ΣΗΜ. Τὸ στέλλω εὑρεται συνηθέστατα σύνθετον μετὰ προθέσεως (ἀπό, ἐπί, κατά) ἔχει δὲ καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. μέσην) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.

672 *Στενάζω* (Ἄπτ. τραγ.). Παρατ. ἐστέναζον. Μέλ. στενάζω. Ἄορ. ἐστενάξα, καὶ πλῆρον οὐ. — Ῥηματ. στεναγμός, στεναγμα, στενακτός, στενακτέον.

673 *Στένω* (στεναχωρῶ, ἀναστενάζω). Παρατ. ἔστενον, καὶ πλῆρον οὐ. — Ῥηματ. στόνος, στενός.

674 *Στέργω* (ἀγαπῶ, ἀνέχομαι). Παρατ. ἔστεργον. Μέλ. στέρξω. Ἄορ. ἔστερξα. Παρακ. 6'. ἔστοργα (Ἡρόδ.).

Παθ. στέργομαι. Παρατ. ἐστεργόμην. Μέσ. μέλ. στέρξομαι (Χρησ. Σιβύλ.). Παρακ. ἔστεργμαι (Ἐμπειδοκλῆς), καὶ πλῆρον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐστέρχθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. στοργή, στέρξις, στερκτός, στερκτέον.

ΣΗΜ. Τὰ παθητικά τούτου δὲν εἶνε ἀπτικά.

675 *Στερέω-ῶ* (σπᾶν.) σύνθ. ἀποστερέω-ῶ (ἀφαιρῶ τι ἀπότινος). Παρατ. ἀπεστέρειον-ουν. Μέλ. ἀποστερήσω. Ἄορ. ἀπεστέρησα. Παρακ. ἀπεστέρηκα. Ὑπερσ. ἀπεστερήκειν.

Παθ. ἀποστερέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἀπεστερέομην-οῦμην. Μέλ. παθ. ἀποστερηθήσομαι καὶ συνθή. ἀποστηρήσομαι. Ἄορ. ἀπεστερήθην. Παρακ. ἐστέρημαι. Ὑπερσ. ἐστερήμην, καὶ πλῆρον οὐ. (Μέσην διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἀποστηρήσομαι ἔχει παθ. σημασία). — Ῥηματ. στέρημα, στέρησις, ἀποστηρητής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται συνηθέστατα σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό.

676 *Στερίσκω* (σπαν.—τῷ στερέω). Παρατ. ἐστέρισκον. Παθ. στερίσκομαι (μόνον κατ' ἐνεστῶτα), καὶ πλῆρον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ στερῶ, καὶ στεροῦμαι.

677 *Στέρομαι* (εἴμαι ἐστερημένος). Παρατ. ἐστερόμην (σπᾶν.), καὶ πλῆρον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ στεροῦμαι· εὑρεται δὲ καὶ ἀποστέρω ὡς διάφορος γραφή τοῦ ἀποστερῶ.

678 *Στεφανῶ-ῶ* ὀμαλὸν, ἔχον καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ

φωνάς ἐν χρήσει (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσσην)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος.—Ῥηματ. στεφάνωμα, στεφάνωσις, στεφανω- τῆς καὶ ἡ στεφανωτις-ίδος.

679 *Στέφω* (στεφανόνω) σπάν. Παρατ. ἔστεφον. Μέλ. στέψω. Ἄορ. ἔστεψα, καὶ πλέον οὐ· τὰ δὲ παθ. καὶ μέσ. στέφομαι, πα- ρακ. ἐστεφόμεν, μέλ. παθ. στεφθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐστεφθην, παρακ. ἔστεμμαί, ὑπερσ. ἐστέμμην, μέσ. μέλ. στέφομαι, μέσ. ἄορ. ἐστεψάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥημ. στέμμα, στέ- ψις, στεπτός.

680 *Στηρίζω*. Παρατ. ἐστήριζον. Μέλ. στηρίζω. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ (μέσ.) στηρίζομαι. Παρατ. ἐστηρίζομαι. Ἄορ. παθ. ἐστηρίχθην. Παρακ. ἐστήριγμαί. Ὑπερσ. ἐστηρίξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐστηριζάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. στηρίζομαι καὶ παθ. στηριχθήσομαι, καὶ ἐνεργ. στηρίσω καὶ στηριῶ, ἄορ. ἐστήρισα, καὶ μέσ. ἐστηρισάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. στήριγμα, στήριξις, στηρικτός, στηρικτέον, στηρικτής.

681 *Στίζω* (βάλλω στίγμα). Παρατ. ἔστιζον. Μέλ. στίξω. Ἄορ. ἔστιξα. Παθ. παρακ. ἐστιγμαι, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μετα- γενέστεροι ἔχουσι καὶ ἐνεστ. παθ. στίζομαι, παθ. ἄορ. ἐστίχθην. μέσ. ἄορ. ἐστιζάμην.—Ῥημ. στιγμή, στίγμα, στικτός, στικτέος.

682 *Στίλβω* (σπαν. παρὰ τοῖς πεζοῖς=λάμπω), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρατ. ἐστελβον, μέλ. στίλψω, ἄορ. ἔστιλψα ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.—Ῥηματ. στίλβη, στίλψις, στίλβος, στίλπνός.

683 (*Στόρνυμι*) καὶ [στορέννυμι]. Παρατ. ἐστόρνυμι. Μέλ. (στορέσω) καὶ ἀττ. στορῶ. Ἄορ. ἐστόρεσα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. στόρνυμαι (μεταβ.). Παρατ. ἐστορνύμην. Μέσ. ἄορ. ἐστο- ρεσάμην. Παρακ. ἐστόρεσαι (σπάν.) καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐστορέσθην, καὶ ἐστορήθην· καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. στορέομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. στορεύς.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν στόρνυμι εἶνε σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς, τὸ δὲ στορέννυμι ἀνύπαρκτον, ἀντὶ δὲ τούτου τίθεται τὸ στῶρνυμι, ὅπερ ζῆτει ἐν τῇ ὀλίγῃ τόκῳ.

684 *Στοχάζομαι* (ἀποθ. μέσ.=σκοπεύω). Παρατ. ἐστοχάζομαι. Μέσ. μέλ. στοχάζομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐστοχασάμην. Παρακ. ἐστόχασμαι. Ὑπερσ. ἐστοχάστην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐστοχάσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. στόχασμα, στοχασμός, στόχασις, στοχαστής.

685 *Στρατεύω* (ἐκστρατεύω). Παρατ. ἐστράτευον. Μέλ. στρατεύσω. Ἀόρ. ἐστράτευσα. Παρακ. ἐστράτευκα. Ὑπερσ. ἐστρατεύειν.

Μέσ. στρατεύομαι (ὕπηρετῶ ὡς στρατιώτης). Παρατ. ἐστρατεύομαι. Μέσ. μέλ. στρατεύσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐστρατευσάμην, καὶ μὴ ἄττ. ἐστρατεύθην. Παρακ. ἐστράτευμαι. Ὑπερσ. ἐστρατεύομαι.—Ῥηματ. στρατεύμα, στρατεύσις, στρατευτέον.

ΣΗΜ. Παθητικὴν διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ ἀόρ. ἐστρατεύθην ἔχει μέσην σημασίαν.

686 *Στρατηγέω-ῶ* (εἶμαι στρατηγός) ὁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. στρατήγημα, στρατήγησις, στρατηγητέον.

687 *Στρεβλώω-ῶ* (στραβόνω, στραγγουλίζω). Παρατ. ἐστρέβλων-ουν. Μέλ. στρεβλώσω. Ἀόρ. ἐστρέβλωσα.

Παθ. στρεβλόμαι-οῦμαι. Παρατ. ἐστρεβλόμαι-οῦμαι. Μέσ. μέλ. στρεβλώσομαι. Παθ. ἀόρ. ἐστρεβλώθην. Παρακ. ἐστρέβλωμαι. Ὑπερσ. ἐστρεβλώμην. (Μέσην διάθεσιν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ. στρεβλώσομαι ἔχει παθ. σημασίαν, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρηστοῦ παθ. στρεβλωθήσομαι).—Ῥηματ. στρέβλωμα, στρέβλωσις, στρεβλωτής καὶ στρεβλωτής, στρεβλωτήριος.

688 *Στρέφω* (γυρίζω τι). Παρατ. ἔστρεφον. Μέλ. στρέψω. Ἀόρ. ἔστρεψα. Παρακ. ἔστρεψα. Ἐστροφα (μεταβ. καὶ ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἔστρεφειν.

Παθ. καὶ μέσ. στρέφομαι. Παρατ. ἐστρεφόμεν. Μέλ. παθ. (στραφήσομαι). Ἀόρ. ἐστράφην καὶ (ἐστρέφθην). Παρακ. ἔστραψμαι. Ὑπερσ. ἐστράμην. Μέσ. μέλ. στρέφομαι (ποιητ.). Μέσ. ἐστρέψαμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. στροφή, στροφές, στρέμμα, στρέψις, στρεπίος, στρεπιτέον, στρεπιτής.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐστράφην λαμβάνεται πολλάκις καὶ μέσως· ὁ δὲ πρῶτος ἐστράφην πάντοτε παθητικῶς. Τὸ δὲ μέσον εὐρίσκεται πάντοτε παρὰ τοῖς πεζοῖς σύνθετον· τὸ δὲ καταστρέφομαι σημαίνει ὑποτάσσω τι εἰς ἑμαυτόν.

689 *Στρώννυμι* (στρώνω). Παρατ. ἐστρώννυν. Μέλ. (στρώσω). Ἀόρ. ἐστρωσα (τραγ. καὶ Ἡρόδ.). (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ἀόρ. ἐστρώθην. Παρακ. ἐστρωμαι. Ὑπερσ. ἐστρώμην. Μέσ. ἀόρ. ἐστρωσάμην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. μέλ. στρώσομαι, ὕπερσ. ἐστρώκειν, παθ. μέλ. στρωθήσομαι, καὶ ἔνεστ. στρωννύω εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. στρώμα, στρωμνή, στρώσις, στρωτός, στρώτης στρωτήρ.

ΣΗΜ. Ὁ ἔνεστ. στρώννυμι. Παρατ. ἐστρώννυν εἶνε σχεδὸν οἱ μόνοι εὐχρηστοὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς ὁ δὲ μέλ. στρώσω εἶνε σπάνιος ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ στορῶ τοῦ στόρνυμι· ὥστε ὁ συνήθης σχηματισμὸς αὐτοῦ εἶνε οὗτος· ἔνεστ. στρώννυμι. Παρατ. ἐστρώννυν. Μέλ. στορῶ. Ἀόρ. ἐστόρεσα. (Παθ. ἔνεστ. καὶ παρατ. καὶ παθ. μέλ. δὲν ἔχει). Ἀόρ. παθ. ἐστρώθην. Παρακ. ἐστρωμαι. Ὑπερσ. ἐστρώμην. Μέσ. στόρνυμαι. Παρατ. ἐστορνύμην. Μέσ. ἀόρ. ἐστορεσάμην καὶ ἐστρωσάμην.

690 *Συκοφαντέω* ῶ (κατηγορῶ τινα ψευδῶς) ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χεῖρσι τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. συκοφάντημα, συκοφάντησις, συκοφαντητέον.

691 *Συλάω*-ῶ (παίρνω διὰ τῆς βίας). Παρατ. ἐσύλαον-ων. Μέλ. συλήσω. Ἀόρ. ἐσύλησα. Παρακ. σεσύληκα. Ὑπερσ. ἐσεσυλήκειν.

Παθ. συλάομαι ῶμαι. Παρατ. ἐσυλάομην-ώμην. Μέσ. μέλ. συληθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐσυλήθην. Παρακ. (σεσύλημαι);—Ῥηματ. σύλημα, σύλησις, συλητήρ, συλήτωρ, συλήτρια, συλήτειρα.

ΣΗΜ. Μέσσην διάθεσιν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει.

692 *Συνηγορέω*-ῶ, ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χεῖρσι τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. συνηγορέημα, συνηγορητέον.

693 *Συρίζω* καὶ ἀττ. συρίττω. Παρατ. ἐσύριζον. καὶ ἀττ. ἐσύριπτον. Ἀόρ. ἐσύριξα. Παθ. ἔνεστ. συρίζεσθαι (Αἰσχίν.), καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μέλ. συρίζω, συρίσω, συριῶ, μέσ. συρίζομαι (Λουκ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σύριγμα, συριγμός, καὶ σύρισμα, συρισμός, συρικτής.

694 *Συσσιτέω-ῶ* (συντρῶγω τινί)· ὀμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. συσσίτησις.

695 *Σφαγιάζομαι* (ἀπιθ. μέσ.—κάνω θυσίαν). Παρατ. ἐσφαγιαζόμεν. Μέσ. μέλ. σφαγιάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσφαγιασάμην, καὶ πλέον οὐ· τὰ δὲ παθ. σφαγιάζομαι, μέλ. σφαγιασθήσομαι, ἄορ. ἐσφαγιασθῆν· ἐνεργ. ἐνεστ. σφαγιάζω καὶ λοιπὰ εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σφαγιασμός.

696 *Σφάζω* (σπάν.) καὶ ἀττ. σφάττω. Παρατ. ἐσφάζον (σπάν.), καὶ ἀττ. ἐσφαττον. Μέλ. σφάζω. Ἄορ. ἐσφαξα.

Παθ. καὶ μέσ. σφάζομαι (σπάν.) καὶ ἀττ. σφάττομαι. Παρατ. ἐσφαζόμεν (σπάν.) καὶ ἀττ. ἐσφαττόμην. Μέλ. ἶ'. παθ. σφαγήσομαι (ποιητ. καὶ μεταγεν.) Ἄορ. παθ. ἶ'. ἐσφάγην (τραγ. καὶ μεταγεν.). καὶ σπαν. ἐσφάχθην (Πινδ.). Παρακ. ἐσφαγμαί. Ὑπερσ. ἐσφάγμην. Μέσ. μέλ. σφάζομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσφάχθην καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. ἐσφακα, ὑπερσ. ἐσφάκειν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σφαγή, σφαγεὺς, σφαγίς, σφακτός.

ΣΗΜ. Τὸ σφάζω καὶ σφάζομαι εἶνε σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς, συνήθη δὲ παρὰ τοῖς τραγικοῖς· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐσφάχθην οὐδέποτε ἀπαντᾷ ἐν τῷ πεζῷ ἀττικισμῷ.

697 *Σφάλλω* (σκοντάπτω). Παρατ. ἐσφαλλον. Μέλ. σφαλώ. Ἄορ. ἐσφηλα.

Παθ. σφάλλομαι. Παρατ. ἐσφαλλόμεν. Μέλ. παθ. ἶ'. σφαλήσομαι καὶ σπαν. μέσ. σφαλοῦμαι. Ἄορ. ἶ'. παθ. ἐσφάλην. Παρακ. ἐσφαλμαι. Ὑπερσ. ἐσφάλμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. ἐσφαλμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐσφάλθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. σφάλμα, σφάλτης.

698 *Σφρατρίζομαι* (μέσ.—οἰκειοποιούμαι). Παρατ. ἐσφρατρίζομην. Μέσ. μέλ. (σφρατερίσομαι) καὶ ἀττ. σφρατεριοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐσφρατερισάμην καὶ πλέον οὐ· τὰ δὲ ἐνεργ. σφρατερίζω, παρατ. ἐσφρατέρίζον, μέλ. σφρατεριῶ, ἄορ. ἐσφρατέρισα εἶνε πολὺ σπάνια.—Ῥηματ. σφρατερισμός, σφρατέρσις, σφρατεριστής.

699 *Σφιγγω*. Παρατ. ἐσφιγγον. Μέλ. σφίγξω. Ἄορ. ἐσφιγξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. και μέσ. σφίγγομαι. Πικρατ. ἐσφιγγόμεν. Μέσ. μέλ. σφίγγομαι. Πικρακ. ἐσφιγγαί, και πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐσφίγγθην, και μέσ. ἐσφιγγάμεν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. σφίγμα, σφίγξ, σφίγγεις, σφιγκτός, σφιγκτήρ.

700. Σφύζω (κινουμαι με παλμούς). Παρατ. ἐσφυζον, και πλέον οὐ. Ὁ δὲ μέλ. σφύζω. Ἀόρ. ἐσφυξα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. σφυγμός, σφύγμα, σφύξις.

701. Σχάζω (σκάζω, σχίζω). Παρατ. ἐσχαζον. Μέλ. σχάσω. Ἀόρ. ἐσχασα. Μέσ. ἀόρ. ἐσχασάμεν, και πλέον οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. σχασθήσομαι, ἀόρ. ἐσχάσθην, παρακ. ἐσχασμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. σχάσμα, σχασμός, σχάσις, (σχαστήρ), σχαστήριο, σχαστήρις.

702. Σχολάζω (οὐδετ. = ἀργῶ). Παρατ. ἐσχόλαζον. Μέλ. σχολάσω. Ἀόρ. ἐσχόλασα. Παρακ. ἐσχόλακα. Ὑπερσ. ἐσχολάκειν. (Παθ. και μέσ. διάθεσιν και φωνήν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. σχολαστής, σχολαστήριο.

ΣΗΜ. Παρὰ Σεξ. Ἐμπειρ. εὐρηται και ἡ παθ. μετοχ. τὰ σχολασθέντα.

703. Σώζω. Παρατ. ἐσωζον. Μέλ. σώσω. Ἀόρ. ἐσωσα. Παζάκ. σέσωκα. Ὑπερσ. ἐσεσώκειν.

Παθ. και μέσ. σώζομαι. Παρατ. ἐσωζόμεν. Μέλ. παθ. σωθήσομαι. Ἀόρ. ἐσώθην. Παρακ. σέσωσμαι και (σέτωμαι). Ὑπερσ. ἐσεσώμεν και (ἐσεσώμεν). Μέσ. μέλ. σώσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσωσάμεν.— Ῥηματ. σῶμα, σωστός και σωτός, σωτέος, σωτήρ, σῶτειρα, σῶστικς, σῶστρον.

ΣΗΜ. Τὸ σώζω ἔχει ἐν χρήσει και τὰς τρεῖς διαθέσεις και φωνὰς (ἐνεργ. παθ. μέσ.) στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐσώθην ἔχει και ἀμετάβητον σημασίαν.

704. Σωφρονέω-ῶ (οὐδετ. = εἶμαι σώφρων) ἑμαλόν' δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ. και μέσ. διάθεσιν και φωνήν.

705. Σωφρονίζω (ποιῶ τινα σώφρονα). Παρατ. ἐσωφρόνιζον. Μέλ. (σωφρονίσω) και ἀττ. σωφρονιῶ. Ἀόρ. ἐσωφρόνισα. Παρακ. σεσωφρόνισα. Ὑπερσ. ἐσεσωφρόνισα.

Παθ. σωφρονίζομαι. Παρατ. ἐσωφρονιζόμεν. Μέλ. παθ. σωφρονισθήσομαι. Ἀόρ. ἐσωφρονίσθην. Παρακ. σεσωφρόνισμαι. Ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσμεν. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. και μέσιν διάθεσιν και φωνήν δὲν ἔχει).— Ῥηματ. σωφρόνισμα, σωφρόνισις, σωφρονιστής.

T

706. *Ταλαιπωρέω-ω* (ὑποφέρω κόπους, βάσανα, κακοπαθῶ) ἑμαλόν' στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τῆς μέσης διαθέσεως' ὁ δὲ μέσ. μέλ. ταλαιπωρήσομαι ἔχει παθ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παθ. ταλαιπωρηθήσομαι' ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἐταλαιπωρησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ταλαιπώρημα, ταλαιπώρησις.

707. *Ταράσσω* καὶ *ταράττω*. Παρατ. ἐτάρασσον καὶ ἐτάραττον. Μέλ. ταράζω. Ἄορ. ἐτάραξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ταράσσομαι καὶ ταράττομαι. Παρατ. ἐταρασσόμην καὶ ἐταραττόμην. Μέσ. μέλ. ταράζομαι. Ἄορ. παθ. ἐταράχθην. Παρακ. τετάραγμα. Ὑπερσ. ἐτεταράγμην, καὶ πλέον οὐ. Ὁ παθ. δὲ μέλ. παραχθήσομαι, ὑπερσ. ἐτεταράχειν εἶνε τῶν μεταγενεστέρων' ὁ δὲ παρακ. τέτρηγα καὶ ὑπερσ. ἐτετρήγειν εἶνε τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ταραχῆ, τάραχος, τάραγμα, ταραγμός, τάραξις, ταράκτης, ταραξίας.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς δὲ εὐρηται καὶ ὁ προσχηματισμὸς ταύτου θράσσω καὶ παρὰ Πλάτωνι θράττω. Ἄορ. ἔθρασα.—Τὸ ταράττω μέσην διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσ. μέλ. ταράζομαι ἔχει παθ. σημασίαν, ἐπί τε καὶ ἐνεργητικὴν. Τὸν δὲ ἐνεστώτα ταράσσω μετεχειρίζοντο οἱ Δωρ. οἱ Ἴων. καὶ οἱ τραγ. ποιητ. καὶ ὁ Θουκ. τὸν δὲ ταράττω ὁ Πλάτ. ὁ Ξενοφ. καὶ οἱ ῥήτορες.

708. *Τάσσω* καὶ *τάττω* (βάλλω τι κατὰ τάξιν). Παρατ. ἔτασσον καὶ ἔταττον. Μέλ. τάζω. Ἄορ. ἔταξα. Παρακ. τέταχα. Ὑπερ. ἐτετάχειν.

Παθ. καὶ μέσ. τάσσομαι καὶ τάττομαι. Παρατ. ἐτασσόμην καὶ ἐταττόμην. Μέλ. παθ. ταχθήσομαι (Θουκ.). Ἄορ. ἐτάχθην καὶ σπην. ἐτάχην. Παρακ. τέταγμα. Ὑπερσ. ἐτετάγμην. Μέσ. μέλ. τάζομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. τετάζομαι. Μέσ. ἄορ. ἐταξάμην.—Ῥηματ. διαταγή, τάγμα, τάξις, τακτός, τακτός, διατάκτης.

ΣΗΜ. Τὸ τάττω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. μέσ.) καὶ τὸν μετ' ὀλίγον μέλ. καὶ τὸ μὲν τάσσω μετεχειρίζοντο οἱ τραγ. καὶ ὁ Θουκ. τὸ δὲ τάττω οἱ κομ., Ξενοφ. καὶ οἱ ῥήτορες.

709. *Τείνω* (τεντόνω). Παρατ. ἔτεινον. Μέλ. τενῶ. ᾿Αόρ. ἔ-
τεινα. Παρκ. ἀποτέτακα. Ὑπερσ. ἀπετετάκειν.

Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι. Παρατ. ἐτεινόμην. Μέλ. παθ. παρα-
ταθήσομαι. ᾿Αόρ. παρετάθην. Παρακ. παρατέταμαι. Ὑπερσ. παρετε-
τάμην. Μέσ. μέλ. παρατενοῦμαι. Μέσ. ᾰόρ. παρστεινάμην. (μετ' ὀ-
λίγ. μέλ. δὲν ἔχει). — Ῥηματ. τόνος, τάσις.

ΣΗΜ. Τὸ τείνω εὐρίσκεται παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηθέστατα σύνθετον
μετὰ προθέσ. (ἀπὸ ἐν, παρὰ, πρὸ κλπ.) καὶ μάλιστα ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ.
ὁ παθ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ παθ. ᾰόρ., οἵτινες οὐδέποτε σχεδὸν λέγονται
ἀπλοῖ.

710. *Τειχιῶ* (περιβάλλω τι μὲ τεῖχος). Παρατ. ἐτείχιζον.
Μέλ. (τειχίσω) καὶ ἄττ. τειχιῶ. ᾿Αόρ. ἐτείχισα. Παρακ. τετεί-
χισα. Ὑπερσ. ἐτετειχίσειν.

Παθ. καὶ μέσ. τειχιζομαι. Παρατ. ἐτειχιζόμην. Μέλ. παθ. τει-
χισθήσομαι. ᾿Αόρ. ἐτειχίσθην. Παρακ. τετείχισμαι. Ὑπερσ. ἐτετει-
χίσμην. Μέσ. μέλ. (τειχίσομαι) καὶ ἄττ. τειχοῦμαι. Μέσ. ᾰόρ.
ἐτειχισάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει). — Ῥήματ. τείχισμα,
τειχισμός, τείχισις, τειχιστής.

711. *Τεκμαίρομαι* (ἀποθ. = συμπεραίνω). Παρατ. ἐτεκμαίρό-
μην. Μέσ. μέλ. β'. τεκμαροῦμαι. Μέσ. ᾰόρ. ἐτεκμηράμην καὶ πλέον
οὔ. — Τὰ δὲ ἑνεργ. τεκμαίρω. Παρατ. ἐτέκμαiron. Μέλ. τεκμαρῶ.
᾿Αόρ. ἐτέκμηρα εἶναι ποιητικὰ. — Ῥηματ. τέκμαρσις, τεκμαρτός,
τεκμαρτέος.

712. *Τεκνοποιέω* ὄμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν παθ.
διάθεσιν καὶ φωνήν. — Ῥηματ. τεκνοποιήσις.

713. *Τεκταίνω* (φθειάνω, κατασκευάζω). Παρατ. ἐτέκταινον.
Μέλ. τεκτανῶ. ᾿Αόρ. ἐτέκτηνα.

Μέσ. τεκταίνομαι. Παρατ. ἐτεκταινόμην. Μέσ. μέλ. τεκτανοῦ-
μαι. ᾿Αόρ. ἐτεκτηνάμην, καὶ πλέον οὔ.

714. *Τελευτάω* ὦ (τελειόνω). Παρατ. ἐτελεύταον-ων Μέλ.
τελευτήσω. ᾿Αόρ. ἐτελεύτησα. Παρακ. τετελεύτηκα. Ὑπερσ. ἐτε-
τελευτήκειν.

Παθ. τελευτάομαι ὦμαι. Παρατ. ἐτελευταόμην-ώμην. Μέσ. μέσ.
τελευτήσομαι. Παθ. ᾰόρ. ἐτελευτήθην. Παρακ. τετελεύτημαι. Ὑ-
περσ. ἐτετελευτήμην. (Μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει, ὁ δὲ μέσ. μέλ.

τελευτήσομαι ἔχει παθητ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀρχή-
 στον παθ. τελευτησθήσομαι.

746. *Τελέω-ῶ* (τελειόνω). Παρατ. ἐτέλεον συν. Μέλ. (τελέσω)
 καὶ τελῶ. Ἄορ. ἐτέλεσα. Παρακ. τετέλεκα. Ὑπερσ. ἐτετελέκειν.

Παθ. καὶ μέσ. τελέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐτελεόμην οὔμην. Μέσ.
 μέλ. τελοῦμαι (με παθ. σημασι.). Ἄορ. παθ. ἐτελέσθην. Παρακ.
 τετέλεσμαι. Ὑπερσ. ἐτετελέσμην. Μέσ. ἄορ ἐτελεσάμην, καὶ πλέον
 οὐδ' ὁ δὲ παθ. μέλ. τελεσθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων, ἀντὶ δὲ
 τούτου τίθεται ὁ μέσος τελοῦμαι. Ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ὅλως ἐλ-
 λείπει.—Ῥηματ. τέλεσμα, τέλεσις, τελεστός, τελεστός, τελε-
 στής, τελεστήριον.

746. *Τέλλω*. Παρατ. ἔτελλον. Μέλ. τελῶ. Ἄορ. ἔτειλα, καὶ
 πλέον οὐδ' ὁ δὲ παρακ. τέταλκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν εὑρηται μόνον παρὰ ποιηταῖς, παρὰ δὲ πεζοῖς λέγε-
 ται πάντοτε σύνθετον, ἀνατέλλω, ἐντέλλω, ἐπιτέλλω, ἄπερ ζήτει ἐν τῷ αἰ-
 κείῳ τόπῳ.

747. *Τέμνω* (κόπτω). Παρατ. ἔτεμνον. Μέλ. τεμῶ. Ἄορ. ἔτε-
 μον καὶ (ἔταμον). Παρακ. τέμηκα.

Παθ. καὶ μέσ. τέμνομαι. Παρατ. ἐτεμνόμην. Μέλ. παθ. τμηθή-
 σομαι (Πλάτ.). Ἄορ. ἐτμήθην. Παρακ. τέμημαι. Ὑπερ. ἐτετμή-
 μην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. τετμήσομαι. Μέσ. μέλ. τεμοῦμαι. Μέσ. ἄορ.
 β' ἐτεμόμην καὶ ἐταμόμην (Ὅμορ. Θεοκρ. Ἡρόδ. Εὐρπ.).—Ῥηματ.
 τομή, τόμος, τομός, τομεύς, τμήμα, τμήσις, τομίας, ταμίας, τα-
 μείον, τέμενος.

ΣΗΜ. Ὁ ἄνεργ. παρακ. τέμηκα εἶνε μεταγενέστ. ἀπὸ τοῦ Ἄριστ. ὁ
 δὲ παθ. μέλ. τμηθήσομαι εἶνε παρὰ τῆς ἀρχαίας σπάνιος. Ὁ δὲ β' ἄορ.
 ἔταμον ἐκ τῶν δοκίμων πεζογράφων εὑρηται μόνον παρὰ Θεουκυδ. ὁ δὲ
 μέσ. β' ἄορ. ἐταμόμην εἶνε τῶν ποιητ. καὶ Ἰών.

748. *Τέρπω* (εὐφραίνω). Παρατ. ἔτερπον. Μέλ. τέρψω. Ἄορ.
 ἔτενψα καὶ β' (ἔταρπον, ποιητ.).

Μέσ. τέρπομαι. Παρατ. ἐτεροπόμην. Μέσ. μέλ. τέρψομαι. Μέσ.
 ἄορ. ἐτεροψάμην. Ἄορ. παθ. ἐτέρρηθην καὶ (ἐτάρρηθην, καὶ συνθηθ.
 ἐτάρρηθην ποιητ.), καὶ πλέον οὐδ'. Ὁ δὲ μέλ. τεροθήσομαι εἶνε τῶν
 μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. περπνός, τέρψις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει σύνθησις παρὰ ποιηταῖς.

749. *Τετραίνω* (ζήτει τιτράω).

720. *Τεύχω* ζήτει τυγχάνω.

721. *Τεχνάομαι-ῶμαι* (ἀποθ. μέσ. = κάμνω τι με τέχνην). Παρατ. ἐτεχναόμην ὤμην. Μέσ. μέλ. τεχνήσομαι (ποιητ.). Μέσ. ἀόρ. ἐτεχνησάμην. Παρακ. τετέχνημαι. Ὑπερσ. ἐτετεχνήμην. Παθ. ἀόρ. ἐτεχνήθην, καὶ πλέον οὔ. — Ῥηματ. τέχνημα, τεχνήμων, (τεχνήτης), τεχνητός.

722. *Τήκω* (λυόνω). Παρατ. ἔτηκον. Μέλ. τήξω. Ἀόρ. ἔτηξα. Παρακ. β' τέτηκα (ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐτετέκην.

Παθ. τήκομαι. Παρατ. ἐτηκόμην. Μέλ. παθ. β' τακήσομαι (οὐχὶ ἀττ.). Ἀόρ. ἐτάκην καὶ (σπαν. ἐτήχθην), καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ παρακ. τέτηκται, μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτηξάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. τήγμα, τήξις, τηκτός.

723. *Τηρέω-ῶ* (κυττάζω, φυλάττω). Παρατ. ἐτήρεον-ουν. Μέλ. τηρήσω. Ἀόρ. ἐτήρησα. Παρακ. τεπήρηκα (μεταγεν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστ.).

Παθ. τηρέομαι οὔμαι. Παρατ. ἐτηρέομην-οὔμην. Μέσ. μέλ. τηρήσομαι. Ἀόρ. ἐτηρήθην. Παρακ. τετήρημαι. Ὑπερσ. ἐτετηρήμην, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ παθ. μέλ. τηρηθῆσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. τήρησις, τηρητής.

ΣΗΜ. Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲν ἔχει. Ὁ δὲ μέσ. μελ. τηρήσομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παθ. τηρηθῆσομαι.

724. *Τιθασεύω* (ἡμερόνω). Παρατ. ἐτιθάσσουν. Μέλ. τιθασεύσω. Ἀόρ. ἐτιθάσσευσα. Παρακ. τετιθάσευκα. Ὑπερσ. ἐτετιθασεύκειν. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει). — Ῥηματ. τιθαστεία, τιθάσευμα, τιθάσευσις, τιθασευτός, τιθασευτής.

ΣΗΜ. Ἄλλοι γράφουσι τιθασσεύω, τιθασσεία, τιθάσευμα κλπ.

725. *Τίθημι* θησι θησι τίθεμεν κλπ. Παρατ. ἐτίθην εις-ει ἐτίθεμεν, κλπ. Μέλ. τίθω. Ἀόρ. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. Λυτ. ἔθεμεν, ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν καὶ ἔθηκαν. Παρακ. τέθεικα. Ὑπερσ. ἐτεθεικαίην.

Παθ. καὶ μέσ. τίθεμαι. Παρατ. ἐτιθέμην. Μέλ. παθ. τεθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐτέθην. Παρακ. τέθειμαι. Ὑπερσ. ἐτεθειάμην. Μέσ. ἀόρ. β' ἐθέμην. — Ῥηματ. θέμα, θήκη, θέσις, θετός, θετός, θέτης.

ΣΗΜ. Τοῦ ἀόρ. ἃ ἔθηκα εἶνε ἐν χρήσει μόνον τὰ ἐνικά καὶ τὸ πληθ. γ' τῆς ὀριστικῆς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦσιν συνθέστατα ἀπὸ τοῦ β' ἀόρ. ἔθην, οὗ τὰ ἐνικά τῆς ὀριστικῆς ὅπως ἐλλείπουσιν ἀναπληρούμενα ἀπὸ τοῦ

ά, ως ανωτέρω φαίνεται. Περί τούτου και άλλων ἴδε Γραμμ. Α. Χριστ.

726. *Τίτω* (γεννώ). Παρατ. ἔτικτον. Μέλ. τέζω (μεταγεν.) και τέζομαι. Ἄορ. β' ἔτελον. Παρακ. β' τέτοκα. Ὑπερσ. ἐτετόκειν.

Παθ. και μέσ. τίτομαι. Ἄορ. παθ. ἐτέχθην (Εὐρπ.). Μέσ. ἀορ. β' ἐτελόμην (ποιητ.) και πλέον οὐ' ὁ δὲ παθ. μέλ. τεχθήσομαι, παρακ. τέτεγμα και τέτογμα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. τέκος, τόκος, τέκνον, τοκεύς, τέχνη, τέξις, τοκετός, τέκτων.

727. *Τιμάω-ῶ* (αὐξάνω ἢ προσδιορίζω τὴν τιμὴν τινος). Παρατ. ἐτίμαον-ων. Μέλ. τιμήσω. Ἄορ. ἐτίμησα. Παρακ. τετίμηκα. Ὑπερ. ἐτετιμήκειν.

Παθ. και μέσ. τιμάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐτιμάομην-ῶμην. Μέλ. παθ. τιμηθήσομαι και συνήθως μέσ. τιμήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐτιμήθην. Παρακ. τετίμημαι. Ὑπερσ. ἐτετιμήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. τετιμήσομαι. Μέσ. ἀορ. ἐτιμητάμην. — Ῥηματ. τίμημα, τίμησις, τιμητέον, τιμητής.

ΣΗΜ. Τὸ τιμάω ἔχει ἐν χρήσει και τὰς τρεῖς διαθέσεις και φωνὰς (ἐνεργ. παθ. μέσ.) και τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. ὁ δὲ μέσ. μέλ. συνήθως ἔχει παθ. σημασίαν και σπανίως μέσην, και τίθεται ἀντὶ τοῦ σπανίου παθ. μέλ. τιμηθήσομαι.

728. *Τιμωρέω-ῶ* (βοηθῶ ἢ ἐκδικουμαι) ὄμακλόν ἔχον ἐν χρήσει και τὰς τρεῖς φωνὰς και διαθέσεις (ἐνεργ. παθ. μέσ.) και τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. ὅστις ὅμως ἔχει μέσην σημασίαν. — Ῥηματ. τιμώρημα, τιμώρησις, τιμωρητός, τιμωρητής, τιμωρητήρ.

729. *Τίνω*, και τίνομι ποιητ. (πληρώνω). Παρατ. ἔτινον. Μέλ. τίσω. Ἄορ. ἔτίσα. Παρακ. τέτικα. Ὑπερσ. ἐτετίκειν.

Παθ. και μέσ. τίνομαι και τίνομι (ποιητ.). Παρατ. ἐτινόμην. Μέλ. παθ. τισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐτίσθην. Παρακ. τέτισμαι Ὑπερσ. ἐτετίσμην. Μέσ. μέλ. τίσομαι (ποιητ. και Ἡρόδ.). Μέσ. ἀορ. ἐτισάμην (σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττ.). (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει.) — Ῥηματ. τιμή, τίσις.

ΣΗΗ. Ὁ μέσος ἐνεστ. τίνομαι και τίνομι σημαίνουσι τὸ ἐκδικουμαι. — Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρηται συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ. Τὸ ῥιζικόν εἶνε ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις μακρόν πλην τοῦ ἐνεστ. και παρατ. ἐν οἷς εἶνε βραχύ.

730. *Τιτραῶ-ῶ* και συνηθέστ. τετραίνω (τροπῶ). Παρατ. ἐτί-

τρονον-ων καὶ ἐτίτραινον Μέλ. (τρήσω) καὶ τετρανω. Ἄορ. (ἔτρησα) καὶ ἐτέτρηνα. Παρακ. (τέτρηκα). Ὑπερσ. (ἐτετρήκειν).

Παθ. τιτράομαι-ῶμαι καὶ συνηθέστ. τετραίνομαι. Παρατ. ἐτιτράομην-ῶμην, καὶ ἐτετραινόμην. Παρακ. τέτρημαι. Ὑπερσ. ἐτετρήμην, καὶ πλέον οὐ οἱ δὲ μεταγεν. ἔλεγον καὶ ἔνεστ. τιτραίνω καὶ ἄορ. ἐτέτρανα, καὶ παθ. τιτραίνομαι καὶ τετράνομαι. Ἄορ. παθ. ἐτρήθην, μέσ. ἄορ. ἐτρησάμην καὶ ἐτρηνάμην.—Ῥηματ. τρήμα, τρήμη, τρήσις, τρητὸς, τρηνός.

ΣΗΜ. Ὁ προσχηματισμὸς τετραίνω εἶνε εὐχρηστότερος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ τιτράω· ὁ δὲ παρακ. πάντοτε τέτρηκα, τέτρημαι ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου τράω.

731. *Τιτρώσχω* (πληγόνω). Παρατ. ἐτίτρωσκον. Μέλ. τρώσω. Ἄορ. ἔτρωσα. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. τιτρώσκομαι. Παρατ. ἐτετρωσκόμην. Μέλ. παθ. τρωθήσομαι. Ἄορ. ἐτρώθην. Παρακ. τέτρωμαι. Ὑπερσ. ἐτετρώμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παρακ. τέτρωκα, μέσ. μέλ. τρώσομαι καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. τετρώσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. τρώμα, τρώμη, τραῦμα, τρώσις, τραυματίας, τρωτός.

732. [*Τλάω*]=ὑποφέρω. Μέλ. τλήσομαι. Ἄορ. ἔτλην. Ὑποτακτ. τλῶ. Εὐκτ. τλαίειν. Προστ. τλήθι. Ἀπαρέμφ. τλήναι. Μετοχ. τλάς, τλάσα. Παρακ. τέτληκα (ἀντί ἐνεστ.). Ὑπερσ. ἐτετλέκειν· τὰ δὲ συγκεκομ. τέτλαμεν εἶνε ἐπικά. Ὁ δὲ μέλ. τλήσω, ἄορ. ἔτλησα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. τλήμων, τλήσις, τλητὸς, τλημοσύνη.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε ἄχρηστοι· καὶ ἄλλοι δὲ χρόνοι αὐτοῦ ἐν τῇ ἀττικῇ πεζογραφίᾳ εἶνε σπάνιοι. Ἀντί δὲ τούτου μετεχειρίζοντο οἱ Ἀτικοὶ τὸ ἀνέχομαι, ὑπομένω, κλπ.

733. *Τολμάω*-ῶ (ἔχω τόλμην). Παρατ. ἐτόλμαον-ων. Μέλ. τολμήσω. Ἄορ. ἐτόλμησα. Παρακ. τετόλμηκα. Ὑπερσ. ἐτετολμήκειν.

Παθ. μετοχ. τὰ τολμώμενα (Ἠρόδ.). Παρακ. προστ. τετολμήσθω (Πλάτ.). Μετοχ. τὰ τετολμημένα (Ἠρόδ.). Ἄορ. ἐτολμήθη (Εὐρπ.), καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. τόλμημα, τόλμησις, τολμητὸς, τολμητής, τολμητίας.

734. *Τραγώδew*-ῶ ἑμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσιν διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. τραγώδημα.

735. *Τραχύνω* (σκληρύνω). Παρατ. ἐτράχυνον. Μέλ. τραχυνῶ.
ᾠδ. ἐτράχυνα.

Μέσ. τραχύνομαι. Παρατ. ἐτραχυνόμην. Μέλ. παθ. τραχυνθή-
σομαι. ᾠδ. ἐτραχύνθην. Παρακ. τετράχυσμαι (Πλάτ.), καὶ πλέον
οὔ. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔλεγον καὶ παρακ. τετράχυνα, καὶ παθ.
τετράχυσμαι καὶ τετράχῦμαι. — Ῥηματ. τράχυσμα, τραχυσμός.

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ τετράχυνκα καὶ τετράχῦμαι ἴδε Γραμμ. Α. Χριστ.

736. *Τρέμω*. Παρατ. ἔτρεμον, καὶ πλέον οὔ. — Ῥηματ. τρέμος.

737. *Τρέπω* (στρέφω, γυρίζω). Παρατ. ἔτρεπον. Μέλ. τρέψω.
ᾠδ. ἔτρεψα καὶ (ἔτραπον). Παρακ. τέτροφα καὶ (τέτραφα). Ὑ-
περσ. ἐτετρόφειν.

Παθ. καὶ μέσ. τρέπομαι. Παρατ. ἐτρεπόμην. ᾠδ. ἐτρέφθην
(σπάν.), καὶ β' ἐτράπην. Παρακ. τέτραμμαι. Ὑπερσ. ἐτετράμμην.
Μέσ. μέλ. τρέψομαι. Μέσ. ᾠδ. ἐτρεψάμην, καὶ β' ἐτραπόμην καὶ
πλέον οὔ. Ὁ δὲ παθ. μέλ. τραπήσομαι καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. τε-
τράψομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. τρόπος, τροπή,
τρεπτός.

ΣΗΜ. Τὸ τρέπω εἶνε τὸ μόνον ῥῆμα, ὅπερ ἔχει πάντας τοὺς ἀορίστους
ἀ καὶ β' ἐν χρήσει. Ζῆτει Γραμμ. Α. Χρ.

738. *Θρέφω*. Παρατ. ἔτρεφον. Μέλ. θρέψω. ᾠδ. ἔθρεψα. Πα-
ρακ. τέτροφα καὶ σπαν. τέτραφα. Ὑπερ. ἐτετρόφειν.

Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι. Παρατ. ἐτρεφόμην. Μέσ. μέλ. θρέψο-
μαι. ᾠδ. παθ. ἐτράφην καὶ (ἐτρέφθην). Παρακ. τέθραμμαι. γ'
πληθ. πρόσ. τετράφαται. Ἀπαρέμφ. τεθράφθαι. Ὑπερσ. ἐτεθράμ-
μην. Μέσ. ᾠδ. ἐθρεψάμην, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ παθ. μέλ. τραφή-
σομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ὅλως ἐλ-
λείπει. — Ῥηματ. τροφή, τροφός, τροφεύς, θρέμμα, θρέψις, θρεπτός,
θρέπτρον, θρεπτήριον.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ῥήματος τούτου συμπίπτει πρὸς
τοὺς τοῦ ἀνωτέρου τρέπω· ὁ δὲ μέσος μέλ. θρέψομαι ἔχει καὶ μέσ. καὶ πα-
θητικὴν σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παθ.
τραφήσομαι.

739. *Τρέχω*. Παρατ. ἔτρεχον. Μέλ. δραμοῦμαι καὶ (θρέξομαι).
ᾠδ. β' ἔδραμον καὶ (ἔθρεξα). Παρακ. δεδράμηνκα καὶ (δέδρομα
ἐπικ.). Ὑπερ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. παρακ. ἐπιδεδράμηται (Ξενοφ.)

καὶ πλέον οὔ. — Ῥηματ. τροχός, τρώχος, τροχάδην, δρόμος, δρομή, δρομεύς, δρόμων.

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. θρέζομαι καὶ ἀόρ. ἔθρεξα εἶνε σχεδὸν ἀπηρχαιωμένοι· ὁ δὲ παρακ. δέδρομαι εἶνε ἐπικός· ὁ δὲ παθ. παρακ. δεδράμημαι εὐρηται ἅπαξ ἐν συνθέσει παρὰ Ξενοφῶντι. Ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχειν ἢ δραμεῖν δρόμω λέγεται θεῖν δρόμω.

740. Τρέω, τρέεις-εἶς, τρέει εἶ (φοβοῦμαι). Παρατ. ἔτρεον, ἔτρεες-εις, ἔτρεε-ει. Πέλ. τρέσω. Ἀόρ. ἔτρεσα, καὶ πλέον οὔ. — Ῥηματ. ἄτρεστος.

741. Τρίβω. Παρατ. ἔτριβον. Μέλ. τρίψω. Ἀόρ. ἔτριψα. Παρκ. τέτριφα. Ὑπερσ. ἐτετρίφειν.

Παθ. καὶ μέσ. τρίβομαι. Παρατ. ἐτριβόμην. Μέλ. β' παθ. τριθήσομαι. Ἀόρ. (ἐτρίφθην) καὶ ἐτρίβην. Παρκ. τέτριμμα. Ὑπερσ. ἐτετρίμμην. Μέσ. μέλ. τρίψομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. τετρίψομαι. Πέσ. ἀόρ. ἐτριψάμην, καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ μέλ. τριφθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. τριβῆ, τριβᾶς, τρίμμα, τριμὸς, τριπτός, τρίπτης.

ΣΗΜ. Τὸ τρίβω ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. μέσ.) καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ.· ὁ δὲ μέσ. μέλ. παρὰ Θουκυδίδη ἔχει καὶ παθ. σημασίαν.

742. Τρίψω (ποιητ. ἰων. καὶ μεταγεν.). Παρατ. ἔτριζον. Μέλ. (τριζώ). Παρακ. τέτριγα (ἀντὶ ἐνεστ.). Ὑπερσ. ἐτετρίγειν (ἀντὶ παρατ.), καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ μέλ. τρίσω, ἀόρ. ἔτριξα καὶ ἔτρισα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Ἡ δὲ παθ. καὶ μέση διάθεσις καὶ φωνὴ ὅλως ἐλλείπουσι). — Ῥηματ. τριγμὸς καὶ τρισμός.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. τέτριγα εἶνε ποιητικός.

743. Τρυχώω-ῶ (φθειρώ, ἐνοχλώ). Παρατ. ἐτρύχουν-ουν. Μέλ. τρυχώσω. Ἀόρ. ἐτρύχωσα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. τρυχόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐτρυχόμην-οῦμην. Ἀόρ. ἐτρυχώθην. Παρακ. τετρυχωμένος καὶ πλέον οὔ. — Ῥηματ. τρύχωσις.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε σπάνιοι καὶ ἀντ' αὐτῶν τίθενται οἱ τρύχω, τρύχομαι. (Μέσην δὲ διάθεσιν δὲν ἔχει).

744. Τρύχω (= τῶ τρυχώω). Παρατ. ἔτρυχον. Μέλ. τρύξω (ᾠομρ.).

Παθ. τρύχομαι. Παρατ. ἐτριχόμην, καὶ πλέον οὔ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ τρυχώω. — Ῥηματ. τρύχος.

745. *Τρώω* (= τῶ τρύχω). Παρατ. ἔτρωον. Μέλ. τρώσω (Αἰσχλ.). Παθ. παρκ. τέτρωμαι. Ἀπαρέμφ. τετρώσθαι. Μετοχ. τετρωμένος. Μέσ. ἄορ. ἐτρωσάμην, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ τρύχω καὶ τρυχώω.—Ῥηματ. τρώσις, τρώμη, τρώμα, ἄτρωτος.

ΣΗΜ. Τὸ τρώω εἶνε σπάνιον καὶ ἀναπληροῦται ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀπὸ τοῦ τρύχω καὶ τρύχομαι· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἀπὸ τοῦ τρυχώω. Τὸ δὲ τρύχω εἶνε συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῦ τρυχώω καὶ τοῦ τρώω.

746. *Τρώγω* (ἐπὶ ξηρῶν). Παρατ. ἔτρωγον. Μέλ. τρώξομαι. Ἀόρ. β' ἔτραγον καὶ (ἔτρωξα Ἰππ.).

Παθ. τρώγεται. Παρακ. τέτρωγμα, καὶ πλέον οὐ. — Ῥηματ. τρώξ, τρώξις, τρωκτός, τρώκτης, τράγημα, τράγος, τραγικός.

747. *Τυγχάνω* (τυχαίνω). Παρατ. ἐτύγχανον. Μέλ. τεύξομαι. Ἀόρ. β' ἔτυχον. Παρακ. τετύχηκα καὶ (τέτευχα Δημ.). Ὑπερσ. ἐτετυχήκειν.—Ῥηματ. τύχη, τεύχος, τεύξις, τευκτός, ἐπίρρ. τυχόν.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. λέγονται συνήθως σύνθετοι μετὰ προθέσεων.—Παθ. καὶ μέσση διάθεσις καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐντευθής, παρακ. ἐπιτετευγμένος εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

748. *Τυμπανίζω* ὀμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χορδαῖσι τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ.—Ῥηματ. τυμπανισμός, τυμπανιστής, τυμπανίστρια.

749. *Τύπτω* (κτυπῶ). Παρατ. ἔτυπτον. Μέλ. τυπήσω. Ἀόρ. ἔτυψα ("Ὀμρ. Θεοκρ. Ἡρόδ. καὶ ἄπαξ παρ' Αἰσχύλ.) καὶ ἔτυπον (Εὐρπ.).

Παθ. καὶ μέσ. τύπτομαι. Μαρατ. ἐτυπτόμην. Μέλ. παθ. τυπήσομαι (Ἀριστοφ.). Ἀόρ. ἐτύπην (ποιητ.). Παρακ. τέτυμμα (ποιητ. καὶ Ἡρόδ.). Ὑπερσ. ἐτετύμμην. Μέσ. ἄορ. ἐτυψάμην (Ἡρόδ. καὶ μεταγεν.), καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ μέλ. τύψω, ἄορ. ἐτύπησα, παρακ. τετύπηκα καὶ τέτυπα, ἄορ. παθ. ἐτύφην, παρακ. τετύπημαι.—Ῥηματ. τύπος, τυπή, τύμμα, τύψις, τυπητής, τύμπανον.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τῶν ἀορίστ. ἔτυψα, ἔτυπον, ἐτύπην, τοῦ παθ. παρακ. τέτυμμα καὶ ἐνεργ. τετύπηκα τίθενται οἱ ἄορ. ἔπαισα ἢ ἐπάταξα, ἐπλήγην, παρακ. πέπληγα ὥστε ὁ παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς συνήθης σχηματισμός τούτου ἔχει οὕτως. Ἐνεστ. τύπτω. Παρατ. ἔτυπτον. Μέλ. τυ-

πτήσω. Ἄορ. ἔπαισα ἢ ἐπάταξα. Παρακ. πέπληγα (με ἐνεργ. σημασι). Ὑπερσ. ἐπεπλήγειν.

Παθ. καὶ μέσ. τύπτομαι. Παρατ. ἐτυπτόμην. Μέλ. παθ. τυπτήσομαι καὶ συνθ. πληγήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐπλήγην. Παρακ. πέπληγμα. Ὑπερσ. ἐπεπλήγημην. Μέσ. ἀορ. ἐτυψάμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).

750. Τύφω (καπνίζω, κρυφοκαίω). Παρατ. ἔτυφον. Μέλ. θύψω. Παθ. παρακ. τέθυμαι (λίσχυλ.), καὶ πλέον οὔ· ὁ δὲ ἀορ. θύψαι, παρακ. τέθυρα, παθ. καὶ μέσ. τύφομαι. μέλ. ἐκτυφήσομαι. ἀορ. ἐπετύφην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. τύφος.

751. Τωθάζω (περιπαίζω). Παρατ. ἐτώθαζον. Μέσ. μέλ. τωθάσσομαι (με ἐνεργ. σημασίαν). Ἄορ. ἐτώθασα, (μεταγεν.) καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. τωθησμός, τωθηστής, τωθηστί.

Υ

752. Ὑβρίῳ. Παρατ. ὑβρίζον. Μέλ. (ὑβρίσω) καὶ ἀττ. ὑβριῶ. καὶ μέσ. ὑβριούμαι. Ἄορ. ὑβρισα. Παρακ. ὑβρικα. Ὑπερσ. ὑβρίκειν.

Παθ. ὑβρίζομαι. Παρατ. ὑβρίζομην. Μέλ. πάθ. ὑβρισθήσομαι. Ἄορ. ὑβρίσθην. Παρακ. ὑβρισμαι. Ὑπερ. ὑβρίσμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσσην διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσος μέλ. ὑβρίσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥηματ. ὑβρισμα, ὑβρισμός, ὑβριστός, ὑβριστής, ὑβρίστρια.

753. Ὑγιαίνω (οὐδέτερον). Παρατ. ὑγιαίνον. Μέλ. ὑγιανῶ. Ἄορ. ὑγίανα, καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. ὑγίασμα, ὑγιάνσις, ὑγιαντός.

754. Ὑλακτέω-ῶ ἁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ὑλακτή.

755. Ὑμνέω-ῶ (ψάλλω ὕμνους, ἐγκωμιάζω) ἁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. ὕμνησις, ὕμνητός, ὕμνητής, ὕμνητις, ὕμνήτρια.

756. Ὑπισχνέομαι-οῦμαι (ὑπόσχομαι) ἀποθ. Παρατ. ὑπισχνέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ὑποσχέσομαι. Μέσ. ἀορ. β' ὑπεσχόμην. Παρακ. ὑπέσχημαι. Ὑπερσ. ὑπεσχήμεν καὶ πλέον οὔ.—Ῥηματ. ὑπόσχεσις.

757. Ὑπηρετέω-ῶ ἁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ'

ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν. — Ῥηματ. ὑπηρε-
τημα, ὑπηρετήσις.

758. Ὑπουργέω-ῶ (ὑπηρετῶ). Παρατ. ὑπούργουν-ουν. Μέλ.
ὑπουργήτω. Ἀόρ. ὑπούργησα. Παρακ. ὑπούργηκα Ὑπερσ. ὑπουρ-
γήκειν.

Παθ. οἱ ὑπουργούμενοι, τὰ ὑπουργημένα, καὶ πλεόν οὔ. — Ῥη-
ματ. ὑπούργημα, ὑπούργησις.

759. Ὑφαίρω. Παρατ. ὑφαίνων. Μέλ. ὑφανῶ. Ἀόρ. ὑφηναι καὶ
ὑφανα (μεταγεν.).

Παθ. καὶ μέσ. ὑφαίνομαι. Παρατ. ὑφαίνωμην. Μέλ. παθ. ὑφαν-
θήσομαι. Ἀόρ. ὑφάνθην. Παρακ. ὑφασμαι. Ὑπερσ. ὑφάσμην. Μέσ.
ἀόρ. ὑφνήαμην (Μέσ. μέλ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ ἐνεργ. παρακ.
καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ ὑφαγκα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων). —
Ῥηματ. ὑφανσις, ὑφαντής, ὑφαντός.

760. Ὑῶ (βρέχω). Παρατ. ὕον. Μέλ, ὕσω (Ἀριστ.). Ἀόρ. ὕσα
(Πίνδ.). (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. ὕομαι. Παρατ. ὕομην. Μέσ. μέλ. ὕσομαι (μὲ παθ. σημα-
σίαν). Ἀόρ. ὕσθην (Ἡρόδ. καὶ μεταγεν.). Παρακ. ὕσμένος (Ξενφ.),
καὶ πλεόν οὔ.

Φ

761. Φαγεῖν ζήτει ἐσθίω.

762. Φαίρω (δείχνω, φανερόνω, φωτίζω). Παρατ. ἐφαίνων. Μέλ.
φανῶ. Ἀόρ. ἐφηναι. Παρακ. β' πέφηναι. Ὑπερσ. ἐπεφάνειν.

Μέσ. καὶ (παθ.) φαίνομαι. Παρατ. ἐφαίνωμην. Μέσ. μέλ. φα-
νοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἐφηνάμην. Παρακ. πέφασμαι. Ὑπερσ. ἐπεφάσμην.
Μέλ. παθ. φανήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐφάνθην καὶ β' ἐφάνην. (Μετ'
ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ παρακ. πέφαγκα καὶ ἀόρ. β' ἐφανον
εἶνε τῶν μεταγενεστέρων). — Ῥηματ. φανός, φάνη, φάσμα, φάσις,
ἄφαντος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔχουσι μεταβατικὴν σημασίαν, ἐ-
νίστε δὲ καὶ ἀμετάβατον, καὶ σημαίνει τὸ δεικνύω ἢ φωτίζω μάλιστα ἐν
τῷ ὑποφάνει (ἡμέρα)· ὁ δὲ β' παρακ. πέφηναι πάντοτε ἀμετάβατον. Παθ.

δὲ σημασίαν ἔχει μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐφάνθην καὶ ἐνόστε ὁ παθ. ἐνεστώς. ἅπαντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι ἔχουσιν ἀμετάβατον (=φαινομαι)· ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ἀόρ., ὅταν εἶνε σύνθετος μετὰ τῆς ἀπὸ, ἔχουσι μέσσην διάθεσιν· οἶον, ἀποφαίνομαι, ἀποφανοῦμαι, ἀπεφηνάμην (τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην).

763. *Φαντάζομαι* (ἀποθ. = φαινομαι, νομίζω). Παρατ. ἐφνταζόμην. Μέσ. μέλ. φαντάσσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐφαντάσθην καὶ πλέον οὐ.

— Ῥηματ. φάντασμα, φντασμός, φνταστός, φνταστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται ἐνόστε καὶ τὸ ἐνεργ. φντάζω = δείχνω τι κατ' ἐπιφάνειαν.

764. *Φάσκω* (λέγω). Παρατ. ἐφασκον, καὶ πλέον οὐ.

ΣΗΜ. Παρα τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς εὐρηται μόνον ἡ μετοχὴ φάσκων-ούσα-ον. Εὐρηται ὅμως ἐνόστε καὶ ἐνεστ. φάσκει (Ἰσαῖος). Παρατ. ἐφασκεν (Πλάτ.). Ὑποτ. φάσκωσι. Εὐκτ. φάσκοι (Δημ.). Ἀπαρέμφ. φάσκειν (Ἰσοκρ.)· ὁ δὲ Ὀμηρος, Ἡσίοδ., Θεόκρ. ἔχουσι μόνον τὸν παρατατικόν. — Τοὺς ἄλλους χρόνους παρὰ τοῖς πεζοῖς ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ φημί.

765. *Φείδομαι* (ἀποθ. μέσ. = λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω). Παρατ. ἐφειδόμην. Μέσ. μέλ. φείσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐφεισάμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παρακ. πέφεισμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. φειστέον.

766. *Φέρω* (ἐπὶ ἀψύχων). Παρατ. ἐφερον. Μέλ. οἴσω. Ἀόρ. ἤνεγκα καὶ β' ἤνεγκον. Παρακ. ἐνήνοχα. Ὑπερσ. ἐνήνόχειν.

Παθ. καὶ μέσ. φέρομαι. Παρατ. ἐφερόμην. Μέλ. παθ. ἐνεχθήσομαι. καὶ οἰσθήσομαι). Ἀόρ. παθ. ἤνέχθην. Παρακ. ἐνήνεγμαί. Ὑπερσ. ἐνήνέγμην. Μέσ. μέλ. οἴτομαι. Μέσ. ἀόρ. ἤνεγκάμην καὶ β' ἤνεγκόμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει). — Ῥηματ. φόρος, φορὰ, φερνῆ, φορεὺς, φορεῖον, φορὰς, φορὰδην (ἐπίρ.), φέρμα, φορμός, φορτός καὶ φόρτος, φέρετρον, οἴμος, οἴστος, οἴστεός, ἐνεκτέος, διένεξις.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ εὐρηται καὶ ὁ ἀόρ. τῆς προστακτ. οἴσε. — Ὁ παθ. ἀόρ. ἤνέχθην ἔχει πολλάκις ἀμετάβατον σημασίαν (=πίπτειν). ὁ δὲ μέσ. ἔχει καὶ παθητικὴν, διὸ οἱ παθ. μέλ. ἐνεχθήσομαι καὶ οἰσθήσομαι εἶνε σπάνιοι. Ἐκ τῶν δύο δὲ ἀορίστων ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον ὁ μὲν ἄ ἐπικρατεῖ ἐν τῇ ὀριστικῇ πλὴν τοῦ ἐνικ. ἄ προσώπου, ὅπερ ἀπλοῦν δὲν ἀπαντᾷ, καὶ ἐν τῇ προστ. πλὴν τοῦ ἐνικ. β' προσώπ., ὅπερ συνηθέστατον σχηματίζεται ἐκ τοῦ β' ἀόρ.· ὁ δὲ β' ἐπικρατεῖ ἐν τῇ εὐκτ., ἀπαρέμφ. καὶ μετοχῇ· οἶον, ἤνεγκον-ας-ε. Πληθ. ἤνέγκαμεν-ατε-αν. Ὑποτακτ. ἐνέγκω. Εὐκτ. ἐνέγκαμι καὶ (ἐνέγκοιμι)-οις (καὶ αἰς)-οι (καὶ αἰ). Πληθ. ἐνέγκαμεν καὶ (οἰμεν) οἰτε (καὶ αἰτε)-οιεν (καὶ αἰεν). Προστ. ἐνεγκε καὶ

σπαν. ἐνεγκαι· ἀλλὰ πάντοτε ἐνεγκάτω. Πληθ. ἐνέγκατε-άτωσαν. Ἐπαρέμφ. ἐνεγκεῖν καὶ σπαν. ἐνέγκαι. Μετοχ. ἐνεγκῶν καὶ σπανιώτατα ἐνέγκας. Σημειωτέον δ' ὅτι ἐπιφερομένου συμφώνου προτιμᾶται ὁ ἄ, ἐπιφερομένου δὲ φωνήεντος προτιμᾶται ὁ β'· ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἄ ἠνεγκάμην προτιμᾶται τοῦ β' ἠνεγκόμην.

767. *Φεύγω*. Παρατ. ἔφρευγον. Μέτ. μέλ. φεύζομαι καὶ (φευζοῦμαι). Ἄόρ. β' ἔφρυγον. Παρακ. β' πέφρευγα. Ὑπερσ. ἐπεφεύγειν, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. φυγή, φυγᾶς, πρόσφυξ, φευκτός, φυγίνδα (ἐπίρρημ.).

ΣΗΜ. Ἐπαξ εὐρίσκεται καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. παρακ. πεφευγμένος (μὲ παθ. σημασίαν).

768. *Φημι* (λέγω). Παρατ. ἔφην. Μέλ. φήσω. Ἄόρ. ἔφησα. Παρακ. εἴρηκα. Ὑπερσ. εἰρήκειν.

Μέσ. ἐνεστ. μετοχ. φάμενος. Παρατ. ἔφαντο (Λυσ.). Παρακ. πεφάσθω (Πλάτ.) μὲ παθ. σημασίαν, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. φήμη, φῆμις-ιος καὶ φάτις-ιος (ποιητ.).

ΣΗΜ. Ὁ παρατ. ἔφην ἔχει πολλάκις καὶ ἀορ. σημασίαν· ἡ δὲ μετοχ. φᾶς, φάσα, φᾶν εἶνε ἄχρηστος παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς πεζογράφοις· ἀνε' αὐτῆς δὲ τίθεται ἡ φάσκων-ουσα-ον. Περὶ δὲ τούτου καὶ ἄλλων ἴδε Γραμμ. Α. Χριστ.

769. *Φθάνω* (προφθάνω). Παρατ. ἔφθανον. Μέλ. φθίσομαι καὶ (φθίσω). Ἄόρ. ἔφθασα καὶ ἔφθην. Ὑποτ. φθῶ. Εὐκτ. φθαίνην. Ἐπαρέμφ. φθῆναι. Μετοχ. φθᾶς. Παρακ. ἔφθακα. Ὑπερσ. ἐφθάκειν, καὶ πλέον οὐ· τὸ δὲ φθάνεσθαι. Παρατ. ἐφθάνοντο, ἐφθάσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

ΣΗΜ. Ὁ ἀόρ. ἔφθασα εἶνε προτιμότερος τοῦ β' ἔφθην, καθ' ἀπάσας τὰς ἐγκλίσεις.

770. *Φθέγγομαι* (ἀποθ.—φωνάζω). Παρατ. ἐφθεγγόμην. Μέσ. μέλ. φθέγγομαι. Ἄόρ. ἐφθεγγάμην. Παρακ. ἐφθεγγμαι, ἐφθεγγᾶι, ἐφθεγγεται. Ὑπερσ. ἐφθέγγμην, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. φθόγγος, φθογγή, φθέγμα, φθεγκτός.

771. *Φθείρω* (χαλῶ, κηταστρέφω). Παρατ. ἔφθειρον. Μέλ. φθερῶ. Ἄόρ. ἔφθειρα. Παρακ. (ἐφθαρκα) καὶ β' ἔφθορα. Ὑπερσ. (ἐφθάρκειν) καὶ β' ἐφθόρειν.

Παθ. φθίρομαι. Παρατ. ἐφθειρόμην. Μέλ. παθ. (φθαρέσομαι), καὶ μέσ. φθεροῦμαι. Ἄόρ. ἐφθάρην. Παρακ. ἐφθαρμαι. Ὑπερσ. ἐ-

φθάρμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσῃν διάθεσιν δὲν ἔχει· ὁ δὲ μέσ. μέλ. φθεροῦμαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν). — Ῥηματ. φθόρος, φθορά, φθορεὺς, φθάρμα, φθαρτός, φθείρ.

ΣΗΜ. Ὁ β' ἐνεργ. παρακ. ἔφθορα παρὰ τοῖς Ἀπτικαῖς ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν (ὄρα Λογ. Ἑρμ. Κόντου) διὸ ὁ α' παρακ. ἔφθαρχα, ὡς καὶ ὁ παθ. μέλ. φθαρήσομαι, εἶνε σπάνιος.

772. Φθί'γω (ἀμεταβ. καὶ σπαν. μεταβ. = φθείρομαι, φθείρω). Παρατ. ἔφθινον. Παρακ. μετοχὴ φθίμενος (Ξενοφ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέλ. φθίσω, ἀόρ. ἔφθισα, παρακ. ἔφθικα, εἶνε τῶν ποιητῶν ὁ δὲ μέλ. φθινήσω, ἀόρ. ἐφθίγησα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. — Ῥηματ. φθίσις, φθιτός, φθιτέος.

ΣΗΜ. Ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. φθίμενος καὶ μέλ. φθίσω, ἀόρ. ἔφθισα γίνεται ἀπὸ τοῦ ποιητ. φθίω. Μέλ. φθίσω. Ἀόρ. ἔφθισα. Παθ. (φθίομαι). Μέλ. φθίσομαι. Ἀόρ. ἐφθίθην. Παρακ. ἔφθιμαι. Ὑπερσ. ἐφθίμην. Μέσ. ἀόρ. ἐφθισάμην.

773. Φθονέω-ῶ. Παρατ. ἐφθόνεον-ουν. Μέλ. φθονήσω. Ἀόρ. ἐφθόνησα. Παρακ. ἐφθόνηκα. Ὑπερσ. ἐφθονήκειν.

Παθητ. φθονέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐφθονόμην-ούμην. Μέλ. παθ. (φθονηθήσομαι) καὶ μέσ. φθονήσομαι. Ἀόρ. ἐφθονήθην, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστ. ἔχουσι καὶ παρακ. ἐνεργ. πεφθόνηκα, καὶ παθ. ἐφθόνημαι. — Ῥηματ. φθόνησις.

774. Φιλέω-ῶ (= ἀγαπῶ). Παρατ. ἐφίλεον-ουν. Μέλ. φιλήσω. Ἀόρ. ἐφίλητα. Παρακ. περίληκα. Ὑπερσ. ἐπεφίληκειν.

Παθ. φιλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐφιλεόμην-ούμην. Μέσ. μέλ. φιλήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐφιλήθην. Παρακ. περίλημαι. Ὑπερσ. ἐπεφιλήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφιλήσομαι (ποιητ.). — Ῥηματ. φίλησις, φιλητής, φιλητέος, φιλήμων.

ΣΗΜ. Τὸ φιλῶ δὲν ἔχει μέσῃν διάθεσιν· ὁ δὲ μέσος μέλ. φιλήσομαι ἔχει παθητ. σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου φιληθήσομαι.

775. Φιλοπορεύω (ἀγαπῶ νὰ κοπιᾶζω) ὁμαλόν δὲν ἔχει δὲ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσῃν διάθεσιν καὶ φωνὴν πλὴν τοῦ ἐνεστῶτος φιλοπονοῦνται, ὅστις λαμβάνεται καὶ μέσος· παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐρηται καὶ ὁ μέσος ἀόρ. ἐφιλοπονησάμην (Ἀριστοτέλ.). — Ῥηματ. φιλοπόνημα.

776. Φιλοσοφίω ὦ (ἀγαπῶ τὴν σοφίαν) ὁμαλόν δὲν ἔχει δὲ ἐν γρήσει τὴν παθ. καὶ μέσῃν φωνήν· ἡ δὲ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. τὰ

φιλοσοφούμενα (Δ. Λαέρ.), τοῦ ἀόρ. φιλοσοφηθεῖσα (Πλούταρχ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. φιλοσόφημα.

777. *Φιλοτιμέομαι*-οὔμαι (ἀποθ. μέσ. = ἀγαπῶ τὴν τιμὴν). Παρκατ. ἐφιλοτιμέομην-οὔμην. Μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐφιλοτιμήθην. Παρακ. πεφιλοτίμημαι. Ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοτιμησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. φιλοτίμημα.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐφιλοτιμήθην ἔχει μέσσην διάθεσιν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μέσου ἐφιλοτιμησάμην.

778. *Φιλοφρονέομαι*-οὔμαι (ἀποθ. μέσ. = φέρομαι φιλοφρόνως). Παρκατ. ἐφιλοφρονέομην-οὔμην. Μέσ. μέλ. φιλοφρονήσομαι. Ἄόρ. ἐφιλοφρονησάμην. Παρακ. πεφιλοφρόνημαι. Ὑπερσ. ἐπεφιλοφρονήμην. Ἄόρ. παθ. ἐφιλοφρονήθην (Ξενοφ.), καὶ πλέον οὐ.— Ῥηματ. φιλοφρόνημα, φιλοφρόνησις.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐφιλοφρονήθην ἔχει μέσσην διάθεσιν = τῷ ἐφιλοφρονησάμην καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρηται καὶ ἐνεργ. ἐνεσσι φιλοφρονοῦσι (Πλούταρχ.). ἀπαρέμφ. φιλοφρονεῖν.

779. *Φιλοφυγέω*-ῶ (ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου) ὁμαλόν, δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήτει τὴν παθ. καὶ μέσσην διάθεσιν καὶ φωνήν.

780. *Φλέγω* (καίω). Παρκατ. ἐφλεγον. Μέλ. φλέξω. Ἄόρ. ἐφλεξα. (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. φλέγομαι. Παρκατ. ἐφλεγόμην. Μέσ. μέλ. φλέξομαι (μὲ παθ. σημαστ.) Ἄόρ. πάθ. ἐφλέχθην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἀόρ. ἐφλέγην, μέλ. φλεγήσομαι, παρακ. πέφλεγμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. φλόξ, φλεγμός, φλέξις.

781. *Φοβέω*-ῶ (μεταθατ. φοβίζω). Παρκατ. ἐφόβουν-ουν. Μέλ. φοβήσω (σπαν.). Ἄόρ. ἐφόβησα (Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. φοβέομαι οὔμαι. Παρκατ. ἐφοβεόμην οὔμην. Μέλ. φοβήσομαι καὶ σπαν. φοβηθήσομαι. Ἄόρ. ἐφοβήθην. Παρακ. πεφόβημαι. Ὑπερσ. ἐπεφοβήμην.— Ῥηματ. φόβημα, φόβητρον.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἔχει μέσσην σημασίαν.— Τὸ δὲ ἐνεργ. εἶνε σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς.

782. *Φορέω*-ῶ (=φέρω). Παρκατ. ἐφόρουν-ουν. Μέλ. φορήσω. Ἄόρ. ἐφόρησα καὶ ἐφόρυσα (Ἰσαῖος καὶ μεταγενέστεροι). Παρακ. πεφόρηκα. Ὑπερσ. ἐπεφορήκειν.

Παθ. καὶ μέσ. φορέομαι οὔμαι. Παρκατ. ἐφορεόμην οὔμην. Μέσ.

μέλ. φορήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐφορήθην. Παρακ. πεφόρημαι. Ὑπερσ. ἐπεφορήμην. Μέσ. ἄορ. ἐφορησάμην, καὶ πλεόν οὐ ὁ δὲ μέλ. φορέσω εἶνε τῶν μεταγενεστ.— Ῥηματ. φόρημα, φόρησις, φορητός.

ΣΗΜ. Ὁ μέσ. μέλ. φορήσομαι ἔχει παθητικὴν σημασίαν καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παθ. φορηθήσομαι.

783 Φράγγυμι ζήτει φράσσω.

784 Φράζω (λέγω). Παρατ. ἐφραζόν. Μέλ. φράσω. Ἄορ. ἔφρασα. Παρακ. πέφρακα. Ὑπερσ. ἐπεφράκειν.

Μέσ. φράζομαι (ποιητ.). Παρατ. ἐφραζόμην. Μέσ. μέλ. φράσομαι (ποιητ.). Μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην (ἐπικ. καὶ ποιητ.). Ἄορ. παθ. ἐφράσθην (ποιητ. Ἡρόδ. καὶ μεταγεν.). Παρακ. πέφρασμα (μὲ παθ. καὶ μέσ. σημασ.). Ὑπερσ. ἐπεφράσμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ παθ. διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ παθ. μέλ. ἔχει μέσ. σημασίαν.— Ῥηματ. φράσις, φραστὸν, φράστις, φραστήρ.

785 Φράσσω καὶ ἀττ. φράττω καὶ φράγγυμι (Θουκ.)=φράζω). Παρατ. ἐφρασσον, ἐφραττον καὶ ἐφράγγυν. Μέλ. φράζω. Ἄορ. ἔφραξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. φράσσομαι καὶ φράττομαι. Παρατ. ἐφρασσόμην καὶ ἐφραττόμην. Ἄορ. παθ. ἐφράχθην. Παρακ. πέφραγμα. Ὑπερσ. ἐπεφράγγμην. Μέσ. μέλ. φράζομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφραξάμην καὶ πλεόν οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. φραχθήσομαι, καὶ β' φραγήσομαι, ἄορ. παθ. β'. ἐφράγην. Παρακ. πέφραγμα καὶ πέφρακα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. φράγμα, φραγμός, φρακτός, φράκτης, φρακτήρ.

186 Φρέω μόνον σύνθετον (διὰ, ἐκ) εἰσφρέω (=ἐμβάζω). Παρατ. εἰσέφρεον-ουν. Μέλ. εἰσφρήσω. Ἄορ. εἰσέφρησα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Μέσ. εἰσφρέομαι-οῦμαι. Παρατ. εἰσπεφρέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. εἰσφρήσομαι. Παθ. ἄορ. β'. ἐπεισφρεῖς (Εὐριπ.) καὶ πλεόν οὐ.

687 Φρίσσω καὶ ἀττ. φρίττω (ἀνατριχιάζω, φοβοῦμαι). Παρατ. ἔφρισσον καὶ ἔφριττον. Μέλ. φρίζω. Ἄορ. ἔφριξα. Παρακ. πέφρικα (ἀντὶ ἐνεστ.). Ὑπερσ. ἐπεφρίκειν (ἀντὶ παρατ.) καὶ πλεόν οὐ. ὁ δὲ μέσ. ἄορ. φριζάμενος εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.— Ῥηματ. φρίκη, φριξ, φρικτός.

688 Φρονέω-ω (ἔχω νοῦν, σκέπτομαι, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρῆσει τὴν μέσσην διάθεσιν

καὶ φωνὴν καὶ τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ.— Ῥηματ. φρόνημα, φρόνησις.

789 *Φροντίζω*. Παρατ. ἐφροντίζον. Μέλ. (φροντίσω) καὶ ἄττ. φροντιῶ. Ἄορ. ἐφρόντισα. Παρακ. πεφρόντικα. Ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν.

Παθ. φροντίζομαι. Παρατ. ἐφροντιζόμεν. Μέλ. παθ. φροντισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐφροντίσθην. Παρακ. πεφρόντισμαι. Ὑπερσ. ἐπεφροντίσμεν. Μέσ. μέλ. ἄττ. φροντιοῦμαι (Εὐριπ.). (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσ. ἄορ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. φρόντισμα, φροντιστής, φροντιστήριον.

790 *Φυγγάνω* (προσχηματισμὸς τοῦ φεύγω). Παρατ. ἐφύγγανον, καὶ πλέον οὐ τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ φεύγω.

791 *Φυλάσσω* καὶ ἄττ. φυλάττω. Παρατ. ἐφύλασσον καὶ ἐφύλαττον. Μέλ. φυλάζω. Ἄορ. ἐφύλαξα. Παρακ. πεφύλαχα. Ὑπερσ. ἐπεφυλάχειν.

Παθ. καὶ μέσ. φυλάσσομαι καὶ φυλάττομαι. Παρατ. ἐφυλασσόμεν καὶ ἐφυλαττόμεν. Μέσ. μέλ. φυλάζομαι. Ἄορ. παθ. ἐφυλάχθην. Παρακ. πεφύλαχμαι. Ὑπερσ. ἐπεφυλάχμεν. Μέσ. ἄορ. ἐφυλαξάμεν.— Ῥηματ. φύλαξ, φυλακὴ, φυλακεῖον.

ΣΗΜ. Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ παθ. μέλ. δὲν ἔχει· ὁ δὲ φυλαχθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέσ. μέλ. ἔχει καὶ παθ. καὶ μέσην σημασίαν· διὸ ἀναπληροῖ καὶ τὸν παθ. μέλ.

792 *Φυράω-ῶ* (ζυμόνω). Παρατ. ἐφύραον-ων. Μέλ. φυρά'σω. Ἄορ. ἐφύρασα. Παρακ. πεφύρακα;

Παθ. καὶ μέσ. φυράομαι ῶμαι. Παρατ. ἐφυράομεν-ώμεν. Ἄορ. παθ. ἐφυράθην. Παρακ. πεφύραμαι. Ὑπερσ. ἐπεφυράμεν. Μέσ. ἄορ. ἐφυρασάμεν (σπάν.). (Μέσ. μέλ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).— Ῥηματ. φύραμα, φύρασις, φυρατής.

793 *Φύρω* (ποιπτ.—ἀνακατόνω, ζυμόνω). Παρατ. ἔφυρον. Μέλ. φύρω ("Ομορ.). Ἄορ. ἔφυρσα. ("Ομορ.).

Παθ. καὶ μέσ. φύρομαι. Παρατ. ἐφυρόμεν. Ἄορ. ἐφύρθην (Λίσχυλ.) καὶ ε'. ἐφύρην (σπαν. καὶ μεταγεν.). Παρακ. πέφυρμαι καὶ σπαν. πεφύραμαι. Ὑπερσ. ἐπεφύρμεν. Παθ. μέλ. φυρήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφυρσάμεν καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἄορ. ἔφυρα εἶνε μεταγεν.— Ῥηματ. φύρμα, φυρμός, φύρασις, φυρτός.

794 *Φυτεύω*. Παρατ. ἐφύτευον. Μέλ. φυτεύσω. Ἄορ. ἐφύτευσα.

Παθ. καὶ μέσ. φυτεύομαι. Παρατ. ἐφυτευόμην. Ἄορ. παθ. ἐφυτεύθην. Παρακ. πεφύτευμαι. Ὑπερσ. ἐπεφυτεύμην. Μέσ. μέλ. φυτεύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφυτευσάμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. πεφύτευκα. ὁ παθ. μέλ. φυτευθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. ὅλως ἐλλείπει.—Ῥηματ. φύτευμα, φύτευσις, φυτευτός, φυτευτής, φυτευτήριον.

795 *Φύω* (κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ). Παρατ. ἔφυον. Μέλ. φύσω. Ἄορ. ἐφῦσα καὶ ἔ'. ἐφῦν (ἀμετάβ.). Ὑποτ. φύω. Ἀπαρέμφατ. φῦναι. Μετοχ. φύς, Παρακ. πέφῦκα (ἀμετάβ.). Ὑπερσ. ἐπεφῦ'κειν (ἀμετάβ.). Μέσ. φύομαι. Παρατ. ἐφύομην. Μέσ. μέλ. φύσομαι καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ φύσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. φῦμα, φύσις, φυτός, φυτόν, φύτης.

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις τὸ φύω σημαίνει καὶ τὸ γίγνομαι· ἔχουσι δὲ οὗτοι, ὡς καὶ ὁ Ἱπποκράτης, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ ἔ'. ἄορ. ἐφῦν. Ὑποτ. φυῶ (ἴσως καὶ ἀττικῶς). Ἐδκτ. φυῆν. Ἀπαρέμφ. φυῆναι. Μετοχ. φυείς.—Εἰς τὸ μέσον φύομαι ἀνάγονται κατὰ σημασίαν καὶ ὁ παρακ. πέφῦκα, καὶ ἄορ. ἔ'. ἐφῦν.

796 *Φωνέω* (φωνάζω) ὁμαλόν· δὲν ἔχει δὲ ἐν χρήσει τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ τὴν μέσην διάθεσιν καὶ φωνήν.—Ῥηματ. φώνημα, φώνησις.

X

797 *Χαίρω* ζήτει χάσκω.

798 *Χαίρω*. Παρατ. ἔχαιρον. Μέλ. χαρήσω. Ἄορ. ἐχάρην (μὲ ἐνεργ. σημασίαν). Παρακ. κεχάρηκα. Ὑπερσ. ἐκεχαρήκειν (ποιητ.).

Μέσ. παρακ. κεχάρημαι καὶ κέκαρμαι (Εὐρπ.). Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχαρήσομαι (ποιητ.) καὶ πλέον οὐ οἱ δὲ Κωμικοὶ ἔλεγον ἐμπαικτικῶς καὶ ἐνεστ. χαίρομαι· οἱ δὲ μεταγενέστεροι καὶ μέλ. χαρήσω, καὶ χαρῶ, καὶ μέσ. χαρήσομαι, καὶ χαίρησομαι, ἄορ.

ἐχαιρήσα καὶ μέσ. μετοχὴ γηράμενος, γηραμένη.— Ῥηματ. χαρὰ, χάρμα, χάρις, χαρίεις, χαρτός.

ΣΗΜ. Ἡ γρήσις τοῦ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. χαίρομαι, ἐχαιρόμην καλεῖται Δαιτισμός, ἤτοι βαρβαρισμός ὅστις σώζεται καὶ παρ' ἡμῖν.

799 Χαλάω (χαλαρόνω). Παρατ. ἐχάλαον-ων. Μέλ. χαλάσω (Ἰππκρ.). Ἄορ. ἐχάλασα. Παρακ. κεχάλακα (Ἰππκρ.). Ὑπερσ. ἐκεχαλάειν.

Παθ. καὶ μέσ. χαλάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐχαλόμην-ώμην. Μέλ. παθ. χαλασθήσομαι. Ἄορ. ἐχαλάσθην. Μέσ. ἄορ. ἀχαλασάμην, καὶ πλέον οὐ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ παθ. παρακ. κεχάλασμαι.— Ῥηματ. χάλασμα, χάλασις, χαλαστός, χαλαστήριος, χαλαρός.

800 Χαλεπαίω (κακίονω, ὀργίζομαι). Παρατ. ἐχαλέπαινον. Μέλ. χαλεπανῶ. Ἄορ. ἐχαλέπηνα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. χαλεπαίνομαι. Παρατ. ἐχαλεπαινόμην. Μέσ. μέλ. χαλεπανοῦμαι. Ἄορ. παθ. ἐχαλεπάνθην, καὶ πλέον οὐ.

ΣΗΜ. Ὁ παθ. ἐνεστ. καὶ ἄορ. ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἔχει πάντοτε παθητικὴν σημασίαν, ὁ δὲ μέσ. μέλ. πάντοτε μέσθην.

801 Χαρίζομαι (ἀποθ. ἐνεργ.—κάννω τι πρὸς χάριν τινός). Παρατ. ἐχαρίζομην. Μέσ. μέλ. (χαρίζομαι) καὶ ἀττ. χαρισοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐχαρισάμην. Πορακ. κεχάρισμα. Ὑπερσ. ἐκεχαρίσμην, καὶ πλέον οὐ· ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ εὐρηται καὶ μέλ. παθ. χαρισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐχαρίσθην.— Ῥηματ. χάρισμα, χαριστέον, χαριστήριος.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. κεχάρισμα ἔχει καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. σημασίαν.

802 Χάσκω (καὶ μεταγεν. χαίνω). Παρατ. ἐχασκον. Μέσ. μέλ. χανοῦμαι. Ἄορ. ἔχανον. Παρακ. κέχηνα. Ὑπερσ. ἐκεχῆναι, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ κέχαγκα εἶνε μεταγενέστερος.— Ῥηματ. χάος, χανός, χαῦνας, ἀχανής χάσμα, χάσμη.

803 Χέζω. Παρατ. ἐχέζον. Μέλ. χεσοῦμαι καὶ (χέσομαι. Ἄριστοφ.). Ἄορ. ἔχεσα, καὶ (ἔχεσον Κωμ. Ἄποστ.). Παρακ. κέχοδα. Ὑπερσ. ἐκεχόδειν. Παθ. παρακ. κεχέσθαι. Μετοχ. κεχεσμένος (Ἄριστοφ.).— Ῥηματ. ὁ χεσᾶς-ᾶ (Κωμ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο μεταχειρίζοντο οἱ Κωμικοὶ μάλιστα ὁ Ἄριστοφάνης.

804 Χειμάζω (ζεχειμάζω). Παρατ. ἐχειμάζον. Μέλ. χειμάσω.

Ἄορ. ἐχειμάσα. Παρκ. κεχειμάκα. Ὑπερσ. ἐκεχειμάκειν. (Πηθ. και μέσην διάθεσιν και φωνήν δὲν ἔχει).

805 Χειρώω-ῶ (μεταχειρίζομαι) συνηθέστ. μέσ. χειροῦμαι (ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ὑποτάσσω). Παρκα. ἐχειροῦμην. Μέσ. μέλ. χειρώσομαι. Μέσ. ἐχειρωσάμην. Παρκ. κεχειρώμαι. Ὑπερσ. ἐκεχειρώμην. Παθ. μέλ. χειρωθήσομαι. Ἄορ. ἐχειρώθην, και πλέον οὔ.—Ῥηματ. χείρωμα, χείρωσις, χειρωτός, χειρωτέος.

806 Χερσεύω (εἶμαι ἢ μένω χέρσος). Παρκα. ἐχέρσευον. Μέλ. χερσεύσω. Ἄορ. ἐχέρσευσα. Παρκ. κεχέρσευκα. Ὑπερσ. ἐκεχερσεύκειν, και πλέον οὔ· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἀπ' Ἀριστοτέλους ἔχουσι και τὰ παθ. χερσεύομαι, χερσευθήσομαι, ἐχερσεύθην, κεχέρσευμαι, ἐκεχερσεύμην.

807 Χέω (χύνω). Παρκα. ἔχεον. Μέλ. χέω (ὅμοιος τῷ ἐνεστῶτι). Ἄορ. ἔχεα. Ὑποτατ. χέω. Εὐκτ. χέαιμι. Πρωτ. χέονάτω. Ἀπαρέμφατ. χέαι. Μετοχ. χέας. Παρκ. κέχυνκα. Ὑπερσ. ἐκεχύκειν.

Παθ. και μέσ. χέομαι. Παρκα. ἐχεόμην. Ἄορ. παθ. ἐχύθην. Παρκ. κέχυμαι. Ὑπερσ. ἐκεχύμην. Μέσ. μέλ. χέομαι (ὅμοιος τῷ ἐνεστ.). Μέσ. ἄορ. ἐχεάμην, και χευάμενος (Πλάτ.), και πλέον οὔ· ὁ δὲ παθ. μέλ. χυθήσομαι, μέλ. ἐνεργ. χεῶ, και χύσω, ἄορ. ἔχυσα εἶνε τῶν μεταγενεστέρων· ὁ δὲ μέλ. χεύσω. Ἄορ. ἔχευσα εἶνε ἐπικοί.—Ῥηματ. χούς, χοή, χεῦς, χεῦμα, χύμα, χυμός, χύσις, χυτός, χυτήρ, χύτρα, χυλός, χευμών.

ΣΗΜ. Τὸ χέω ἀπλοῦν εὔρηται μόνον παρὰ ποιηταῖς και πεζογράφοις· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς πάντοτε σύνθετον.

808 Χορεύω. Παρκα. ἐχόρευον. Μέλ. χορεύσω. Ἄορ. ἐχόρευσα. Παρκ. κεχόρευκα. Ὑπερσ. ἐκεχωρεύκειν, και πλέον οὔ· παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς εὔρηται και τὰ μέσα χορεύομαι. Παρκα. ἐχορευόμην. Μέσ. μέλ. χορεύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐχορευσάμην. Παρκ. παθ. κεχόρευνται. Ἄορ. παθ. τὰ χορευθέντα.—Ῥηματ. χόρευμα, χόρευσις, χορευτής.

809 Χώω (ἐπισωρεύω χώμα). Ἀπαρέμφ. χῶν. Παρκα. ἔχουον. Μέλ. χῶσω. Ἄορ. ἔχωσα. Παρκ. κέχωκα. Ὑπερσ. ἐκεχώκειν.

Πηθ. χόομαι-οῦμαι. Παρκα. ἐχόομην-οῦμην. Μέλ. παθ. χῶσ-

θήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐχώσθην. παρακ. κέχωσομαι. Ὑπερσ. ἐκε-
χώσμην, καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἐχωσάμην εἶνε μεταγενέ-
στερος.—Ῥηματ. χῶσις, χωστός.

ΣΗΜ. Μίσθην διάθεισιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει· ὁ δὲ προσχηματισμὸς χών-
νομι, παρατ. ἐχώννου εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.

810 *Χράομαι-ῶμαι, χράη-ῆ, χράεται-ῆται* (ἀποθ. ἐνεργ. με-
ταχειρίζομαι) Παρατ. ἐχράομην-ῶμην, ἐχράου-ῶ. Μέσ. μέλ. χρή-
σομαι. Μέσ. ἄορ. ἐχρησάμην. Ἄορ. παθ. ἐχρήσθην (μὲ παθ. ση-
μας., καὶ ἐνεργ. παρὰ τοῖς μεταγεν.). Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχρήσο-
μαι (Θεοκρ.). Περκ. κέχρημαι. Ὑπερσ. ἐκεχρήμην, καὶ πλέον οὐ.
—Ῥηματ. χρῆσμα, χρῆσις, χρῆτός, χρῆστέον.

811 *Χράω-ῶ* (χρησιμοδοτῶ) *χράεις-ῆς, χράει-ῆ* ἄπτ. (καὶ
χρᾶς, χρᾶ ἰων. καὶ μεταγεν.). Παρατ. ἐχραον-ων, ἐχραες-ἐχρης,
ἐχραε-ἐχρη, καὶ μεταγεν. ἐχρα. Μέλ. χρήσω. Ἄορ. ἐχρησα.

Μέσ. χράομαι-ῶμαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν),
χράη-ῆ, χράεται-ῆται. Παρατ. ἐχράομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. χρήσο-
μαι. Μέσ. ἄορ. ἐχρησάμην (Ἰσοκρ.), καὶ παθ. ἐχρήσθην. Παρακ.
κέχρησμαι καὶ (κέχρημαι Ἡρόδ.). Ὑπερσ. ἐκεχρήσμην καὶ (ἐκε-
χρήμην Ἡρόδ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. κέχρηκα, ὕ-
περσ. ἐκεχρήκειν (Ἀππιανός) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥημ.
χρησμός, χρῆσις, χρήστης, χρηστήριος.

ΣΗΜ. Τὸ χράω καὶ χράομαι (μεταχειρίζομαι) καὶ τὸ κίχρημι γίνον-
ται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης· διὸ πολλοὶ χρόνοι αὐτῶν συμπίπτουσι καὶ συγ-
χέονται.

812 *Χρη* ἄπροσ. (πρέπει, εἶνε ἀνάγκη). Ὑποτ. χρῆ. Εὐκτ.
χρεῖν. Ἀπαρέμφ. χρῆναι. Μετοχὴ τὸ χρεῖον (ἄκλιτ.). Παρατ.
ἐχρῆν καὶ χρῆν. Μέλ. χρήσει, καὶ πλέον οὐ.—Ῥημ. χρέος, ζήτη-
καὶ ἀπόχρη.

813 *Χρηῖω* (ἔχω χρεῖαν). Παρατ. ἐχρηζον, καὶ πλέον οὐ.

814 *Χρίω* (ἀλείφω). Παρατ. ἐχρίον. Μέλ. χρίσω. Ἄορ.
ἐχρίσα.

Παθ. καὶ μέσ. χρίομαι. Παρατ. ἐχρίομην. Ἄορ. παθ. ἐχρίσ-
θην. Περκ. κέχρισμαι καὶ (κέχριμαι). Ὑπερσ. ἐκεχρίσμην καὶ
(ἐκεχρίμην). Μέσ. μέλ. χρίσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐχρισάμην, καὶ πλέον
οὐ· ὁ δὲ παρακ. κέχρικα, ὕπερσ. ἐκεχρήκειν, μέλ. παθ. χρισ-

θήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. χρίσμα, χρίσις, χριστός, χρίστις, χριστήριον.

815 *Χρῶζω* (ποιητ. χρωματίζω). Παρατ. ἐχρῶζον. Παθ. ἀόρ. ἐχρώσθην. Παρακ. κέχρωσμαι. Ὑπερσ. ἐκεχρώσμην, καὶ πλεόν οὐ ὁ δὲ ἐνεστ. χρώννυμι, παρατ. ἐχρώννυν, μέλ. χρώσω, ἀόρ. ἐχρώσα, παρακ. κέχρωκα, παθ. χρώννυμαι, παρατ. ἐχρώννύμην, μέλ. παθ. χρωσθήσομαι, παρακ. κέχρωμαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. χρῶμα, χρῶσις, χρωστήρ.

816 *Χώννυμι*. Παρατ. ἐχώννυν καὶ πλεόν οὐ ζήτει χῶ.

817 *Χωρέω-ῶ* (ὑποχωρῶ ἢ προχωρῶ). Παρατ. ἐχώρεον-ουν. Μέλ. χωρήσομαι καὶ σπανίως χωρήσω. Ἀόρ. ἐχώρησα. Παρακ. κεχώρηκα. Ὑπερσ. ἐκεχώρηκειν.

Παθ. συγχωρέομαι-οῦμαι. Παρατ. συνεχωρέομην-οῦμην. Ἀόρ. συγχωρήθην. Παρακ. συγκεχώρημαι (Πλάτ.), καὶ πλεόν οὐ ὁ δὲ παθ. μέλ. συγχωρηθήσομαι εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. (Μέσην διάθεσιν δὲν ἔχει ὁ δὲ μέσ. μέλ. χωρήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν).—Ῥηματ. χῶρημα, χῶρησις, χωρητός.

ΣΗΜ. Ὅταν μὲν τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε ἀπλοῦν, ὁ μέσος μέλ. εἶνε εὐχρηστότερος τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅταν δὲ εἶνε σύνθετον, εὐχρηστότερος εἶνε ὁ ἐνεργητικὸς τοῦ μέσου· τὰ δὲ παθ. εὐρίσκονται πάντοτε σύνθετα.

818 *Χωρίζω*. Παρατ. ἐχώριζον. Μέλ. (χωρίσω) καὶ ἀττ. χωριῶ. Ἀόρ. ἐχώρισα. Παρακ. κεχώρικα. Ὑπερσ. ἐκεχώρικειν.

Παθ. χωρίζομαι. Παρατ. ἐχωρίζομην. Μέλ. παθ. χωρισθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἐχωρίσθην. Παρακ. κεχώρισμαι. Ὑπερσ. ἐκεχωρίσμην. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ μέσην διάθεσιν καὶ φωνὴν δὲν ἔχει).—Ῥηματ. χωρισμός, χῶρισις, χωριστής.

Ψ

819 *Ψάω* (ἐγγίζω). Παρατ. ἐψυον. Μέλ. ψάσω. Ἀόρ. ἐψυσα. Παθ. παρακ. ἐψυσμαι (Ἰππ.), καὶ πλεόν οὐ ὁ δὲ παρακ. ἐψυκα, παθ. ἐνεστ. ψάομαι, μέσ. μέλ. ψάσομαι, ἀόρ. παθ. ἐψάσθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ψᾶσμα, ψᾶσις, ψαυστός.

820 *Ψάω*-ω (ζώνω, τρίβω), *ψάεις*-ης, *ψάει*-η. Παρατ. *ἔψαον*-ων, *ἔψαες*-ης, *ἔψαε*-η. Μέλ. *ψήσω*. Ἄόρ. *ἔψησα*.

Μέσ. *ἀποψάομαι*-ῶμαι. Μέσ. *ἄόρ. ἀποψήσασθαι*, καὶ πλέον οὐ· τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους ἀναπληροῦ ἀπὸ τοῦ ὀμαλοῦ *ψήγω*· ὁ δὲ παθ. *ἐψήθην* καὶ *ἐψήσθην*, παρακ. *ἔψημαι* καὶ *ἔψημαι* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. *ψῆφος*.

ΣΗΜ. Τὸ *ψάω* εὐχρηστότερον εἶνε σύνθετον (*ἀποψάω*).

821 *Ψέγω* (μέμφομαι, κατηγορῶ). Παρατ. *ἔψεγον*. Μέλ. *ψέξω*. Ἄόρ. *ἔψεξα*.

Παθ. *ψέγομαι*. Παρατ. *ἔψεγόμεν*. Παρακ. *ἔψεκτα* (Ἰπποκρ.), καὶ πλέον οὐ· ὁ δὲ *ἔ'*. παρακ. *ἔψογα*, παθ. *ἔ'*. ἄόρ. *ἔψήγην* εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. *ψέγμα*, *ψόγος*, *ψεκτός*, *ψεκτέον*, *ψέκτης*.

822 *Ψεύδω* (ἀπατῶ). Παρατ. *ἔψευδον*. Μέλ. *ψεύσω*. Ἄόρ. *ἔψευσα*. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει).

Παθ. καὶ μέσ. *ψεύδομαι* (ἀπατῶμαι, ἀποτυγχάνω καὶ μέσ. λέγω ψεύματα). Παρατ. *ἔψευδάμην*. Μέλ. παθ. *ψευσθήσομαι*. Ἄόρ. *ἔψεύσθην*. Παρακ. *ἔψευσμαι*. Ὑπερσ. *ἔψεύσμην*. Μέσ. μέλ. *ψεύσομαι*. Μετ' ὀλίγ. *ἔψεύσομαι* (Εὐριπ.). Μέσ. ἄόρ. *ἔψευσάμην*. —Ῥηματ. *ψεύσμα*, *ψεύσις*.

823 *Ψηφίζω* (δίδω τὴν ψῆφόν μου). Παρατ. *ἔψήφιζον*. Μέλ. (*ψιφίσω*) καὶ ἀττ. *ψηφιώ*. Ἄόρ. *ἔψήφισα*. Παρακ. *ἔψήφισκα*. Ὑπερσ. *ἔψηφίσκειν*.

Παθ. καὶ μέσ. *ψηφίζομαι*. Παρατ. *ἔψιφιζόμεν*. Μέλ. παθ. *ψηφισθήσομαι*. Ἄόρ. παθ. *ἐψηφίσθην*. Παρακ. *ἔψήφισμαι*. Ὑπερσ. *ἔψηφίσμην*. Μέσ. μέλ. (*ψηφίσομαι*) καὶ ἀττ. *ψηφιοῦμαι*. Μέσ. ἄόρ. *ἐψηφισάμην*. (Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει).—Ῥηματ. *ψήφισμα*, *ψηφισμός*, *ψηφιστής*.

824 *Ψήγω* (τρίβω, ξυστρίβω). Παρατ. *ἔψηγον*. Μέλ. *ψήξω*. Ἄόρ. *ἔψηξα*.

Παθ. *ψήγομαι*. Παρατ. *ἔψηγόμεν*. Ἄόρ. *ἔψήχθην*. Παρακ. *ἔψηγμα*. Ὑπερσ. *ἔψήγμην*, καὶ πλέον οὐ.—Ῥηματ. *ψήγμα*, *ψήξις*, *ψηκτός*, *ψηκτῆρ*, *ψήκτρια*.

825 *Ψύγω* (φυσῶ, ἀερίζω, ψυχραίνω). Παρατ. *ἔψυχον*. Μέλ. *ψύξω* (μεταγεν. ἀπ' Ἀριστολ.) Ἄόρ. *ἔψυξα*.

Παθ. ψύχομαι. Παρατ. ἐψυχόμην. Ἄορ. παθ. ἐψύχθην καὶ ἐψύχην. Παρακ. ἐψυγμαι. Ὑπερσ. ἐψύγμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ παρακ. ἐψυχα, παθ. ψυχθήσομαι καὶ ἄορ. β'. παθ. ἐψύγην (Ἀριστοτελ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ψυχῆ, ψύγμα, ψύξις, ψυκτός, ψυκτήρ.

Ω

826 Ὠδίω (ἔχω πόνους φρικτοὺς, κοίλοπονῶ), καὶ πλέον οὐ οἱ δὲ μεταγενεστέροι ἐλεγον καὶ παρατ. ὠδινον, μέλ. ὠδινῶ, ἄορ. ὠδινῶ ἐν δὲ τῇ Π. Δ. εὔρηται καὶ ἐνεστ. ὠδινῶ-ῶ, μέλ. ὠδινήσω, ἄορ. ὠδίνησα καὶ μέσ. ὠδινησάμην, ἄορ. παθ. ὠδινήθην.

827 Ὠθέω-ῶ (σπρώχνω). Παρατ. ἐώθειον-ουν καὶ (ῶθουν). Μέλ. ὦτω καὶ (ῶθήσω ἄττ. ποιητ.). Ἄορ. ἔωσα καὶ (ῶσα).

Παθ. καὶ μέσ. ὠθέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐωθεόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. ὠσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐώσθην. Παρακ. ἔωσμαι. Ὑπερσ. ἐώσμην. Μέσ. μέλ. ὠσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐωσάμην, καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ ἄορ. ὠθησα, παρακ. ἔωκα, ὑπερσ. ἐώκειν, μέσ. μέλ. ὠθήσομαι, ἄορ. παθ. ὠθήθην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων.—Ῥηματ. ὠσμός, ὠθησις καὶ ῶσις, ὠστής, ὠστής.

ΚΗΜ. Ἄνευ συλλαβικῆς αὐξήσεως εὔρηται πάντοτε μὲν παρ' Ἑροδότῳ, συνθηστάτα δὲ παρ' Ὀμήρῳ, σπανιώτατα δὲ παρ' Ἀττικοῖς.

828 Ὠνέομαι-οῦμαι (ἀποθ. μέσ.—ἀγοράζω). Παρατ. ἐωνεόμην-οῦμην καὶ σπαν. ὠνούμην. Μέσ. μέλ. ὠνήτομαι. Ἄορ. ἐπριάμην. Ὑποτακτ. πρίομαι. Εὐκτ. πριαίμην, πρίαμο, πριαίτε. Προστ. πρίω-άσθω. Ἀπαρέμφ. πρίασθαι. Μετοχ. πριάμενος. Παρακ. ἐώνημαι. Ὑπερσ. ἐωνήμην. Ἄορ. παθ. ἐωνήθην καὶ πλέον οὐ ὁ δὲ μέσ. ἄορ. ἐωνησάμην εἶνε τῶν μεταγενεστέρων ὁ δὲ μετ' ὀλίγ. μέλ. καὶ παθ. μέλ. ὄλωσ ἑλλείπουσι.—Ῥηματ. ὠνή, ὠνος, ὠνημα, ὠνησις, ὠνητός, ὠνητής.

ΣΗΜ. Ὁ μὲν ἐνεστ. παρατ. παρακ. ὑπερσ. ἔχουσι καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. σημασίαν, ὁ δὲ παθ. ἄορ. ὠνήθην πάντοτε παθητικὴν ὁ δὲ μέσ. μέλ. ὠνήτομαι καὶ ἄορ. ἐπριάμην πάντοτε ἐνεργητικὴν εὔρηται δὲ καὶ ἡ με-

τοχή τοῦ ἐνεργ. παρακ. ἐωνηκῶς ἄπαξ (παρὰ Λυσ. ἐν Βεκκερ. ἀνεκδ.) ὁ δὲ μέλ. ὠνήσω (Ζωναράς) καὶ ἄορ. ὠνήσα (Ήσύχ.) εἶνε τῶν μεταγενεστέρων. Περὶ δὲ τῆς αὐξήσεως τούτου ὄρα γραμμ. Α. Χρ.

829 Ὠρούμαι (ἀποθ. μέσ.—οὐρλιάζομαι). Παρατ. ὠρούμην. Μέσ. μέλ. ὠρούσομαι. Μέσ. ἄορ. ὠρυσάμην, καὶ πλέον οὐ.

830 Ὠφελῶ-ῶ. Παρατ. ὠφέλεον-ουν. Μέλ. ὠφελήσω. Ἄορ. ὠφέλησα. Παρακ. ὠφέληκα. Ὑπερσ. ὠφελήκειν.

Παθ. ὠφελέομαι-οῦμαι. Παρατ. ὠφελεόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. ὠφελήθησομαι. Ἄορ. παθ. ὠφελήθην. Παρακ. ὠφέλημαι. Ὑπερσ. ὠφελήμην. Μέσ. μέλ. ὠφελήσομαι. Μέσ. ἄορ. ὠφελησάμην.— Ὑπημ. ὠφέλημα, ὠφέλησις, ὠφελητέος.

ΣΗΜ. ἄ. Τὸ ὠφελῶ ἔχει ἐν χρήσει καὶ τὰς τρεῖς διαθέσεις καὶ φωνὰς (ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.)· στερεῖται δὲ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλλοντος· ὁ δὲ μέσ. μέλ. λαμβάνεται πολλάκις καὶ παθητικῶς.

ΣΗΜ. ἑ'. γεν. Πάντες σχεδὸν οἱ μετ' ὀλίγ. μέλλοντες ἔχουσι παθ. σημασίαν. (Ὅρα Γραμμ. Α. Χριστοδ.).

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

A

1 Ἀηδῶν (ἦ) Γεν. ἀηδόνοσ καὶ ἀηδοῦσ (ποιητ.). Δοτ. ἀηδόνη καὶ ἀηδοῖ (ποιητ.). Αἶτ. ἀηδόνα καὶ ἀηδῶ (ποιητ.) τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶσ κατὰ τὴν γ'. κλίσειν τῶν περιτοσυλλάβων (Ἰδε Γραμμ. Α. Χριστ.).

2 Ἀθωσ (ὄ) (ὄροσ ἐν Μακεδ.). Γεν. Ἀθω. Δοτ. Ἀθω. Αἶτ. (Ἀθων) καὶ Ἀθω. Κλητ. ὦ Ἀθωσ.

ΣΗΜ. Οἱ μεταγενέστεροι κλίνουσι τοῦτο καὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσειν οἶον, Ἀθων-ωνοσ, κλπ.

3 Αἰδῶσ (ἦ=ἐντροπή) Γεν. αἰδόοσ-οῦσ. Αἶτ. αἰδοῖ-οἶ. Αἶτ. αἰδόα-ῶ. Κλητ. ὦ αἰδοῖ. Τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ πληθ. κατὰ τὴν β'. κοινὴν κλίσειν (Ὁρα Γραμμ. Α. Χριστ.) Δυϊκ. τὰ αἰδώ. ταῖν αἰδοῖν. Πληθ. αἰ αἰδοῖ. τῶν αἰδῶν. ταῖσ αἰδοῖσ. τὰσ αἰδοῦσ. ὦ αἰδοῖ.

4 Αἰθῆρ (ὄ=καθαρώτατοσ ἀήρ.) Γεν. αἰθερόσ. Δοδ. αἰθέρι. Αἶτ. αἰθέρα. Κλητ. ὦ αἰθῆρ (Δυϊκὰ καὶ πληθ. δὲν ἔχει).

5 Ἄλι (ῆ). Γεν. ἀλόσ. Δοτ. ἀλί. Αἶτ. ἄλα. Κλητ. ὦ ἄλσ. Πληθ. ἄλεσ (οἶ). Γεν. ἀλῶν. Δοτ. ἀλοῖ. Αἶτ. ἄλασ. Κλητ. ὦ ἄλεσ.

ΣΗΜ. Τὰ ἐνικὰ εἶνε εὐχρηστα μόνον παρὰ ποιηταῖσ καὶ εἶνε θηλυκοῦ γένουσ καὶ σημαίνουσι τὴν θάλασσαν· τὰ δὲ πληθ. εἶνε ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖσ πεζογράφοισ καὶ εἶνε ἀρσενικοῦ καὶ σημαίνουσι τὸ ἄλασ (Ὁρα Γραμμ. Α, Χριστοδ.).

6 Ἄλωϛ (ἡ=άλωνι). Γεν. ἄλω. Δοτ. ἄλω. Αἶτ. ἄλων καὶ (ἄλω)· τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς κατὰ τὴν β'. ἀττικὴν κλίσειν.

ΣΗΜ. Σπανιώτατα κλίνεται καὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσειν οἶον, ἄλωϛ-ωνοϛ-ωνι, κλπ.

7 Ἄμψω (ἀντωνυμ. ἐπιμεριστ.). Γεν. καὶ Δοτ. ἀμψοῖν, καὶ πλεόν οὔ.

ΣΗΜ. Ἡ ἄμψω λέγεται ἐπὶ δύο ὁμοῦ ἀτόμων καὶ εἶνε κοινοῦ γένους καὶ κλίνεται μόνον ἐν τῷ δυνικῷ ἀριθμῷ.

8 Ἄναξ (ὁ). Γεν. ἀνακτοϛ. Δοτ. ἀνακτι. Αἶτ. ἀνακτα. Κλητ. ὦ ἀναξ (ἐπὶ ἀνθρώπου) καὶ ὦ ἄνα (ἐπὶ θεοῦ)· τὰ δυνικά καὶ πληθ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ'. κλίσειν.

9 Ἄνῆρ (ὁ). Γεν. ἀνδρός. Δοτ. ἀνδρί. Αἶτ. ἀνδρα. Κλητ. ὦ ἄνερ. Δυνικ. τῷ ἄνδρε· τοῖν ἀνδροῖν. Πληθ. ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἀνδρας, ὦ ἄνδρες.

ΣΗΜ. Τὰ ἀσύγκοπτα (ἀνέρος, ἀνέρι κλπ.) εἶνε τῶν ποιητῶν.

10 Ἀπόλλωϛ (ὁ). Γεν. Ἀπόλλωνοϛ. Δοτ. Ἀπόλλωνι. Αἶτ. Ἀπόλλωνα καὶ συννηθέστ. Ἀπόλλω. Κλητ. ὦ Ἀπολλων. (ἴδε Γραμμ. Α. Χριστ.).

11 Ἄρηϛ (ὁ). Γεν. Ἄρεωϛ καὶ Ἄρεοϛ (ποιητ.). Δοτ. Ἄρεϊ-ει. Αἶτ. Ἄρεα-η καὶ Ἄρην. Κλητ. ὦ Ἄρες.

12 [Ἄρῆρ]. Γεν. ἀρνός. Δοτ. ἀρνί. Αἶτ. ἄρνα.

Πληθ. ἄρνες. Γεν. ἀρνῶν. Δοτ. ἀρνάσι. Αἶτ. ἄρνας. Κλητ. ὦ ἄρνες.

ΣΗΜ. Ἡ ἐνικὴ ὀνομαστικὴ καὶ κλητ. εἶνε ἄχρηστοὶ καὶ ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ ἀμνός. Τὰ δὲ ἀσύγκοπτα (ἀρένοϛ, ἀρένι κλπ.) εἶνε τῶν ποιητ.

13 Ἀστήρ (ὁ). Γεν. ἀστέροϛ. Δοτ. ἀστέρι. Αἶτ. ἀστέρα. Κλητ. ὦ ἀστήρ. Δυνικ. ἀστέρε. ἀστέροι. Πληθ. ἀστέρες. Γεν. ἀστέρων. Δοτ. ἀστράσι. Αἶτ. ἀστέρας. Κλητ. ὦ ἀστέρες.

ΣΗΜ. Τὸ ἀστήρ συγκόπτεται μόνον ἐν τῇ πληθ. δοτικῇ καὶ παρενθεῖται α βραχὺ ὡς καὶ τὰ ἄλλα συγκοπτόμενα.

B

14 Βλήγωϛ (ἡ=εἶδος φυτοῦ) βλήχωνοϛ, βλήχωνι κλπ. καὶ ἡ βληχῶ, τῆϛ βληχοῦϛ, τῇ βληχοῖ κλπ.

15 Βοῦϛ (ὁ, ἡ). Γεν. βοός. Δοτ. βοῖ. Αἶτ. βοῦν. Κλητ. ὦ

(βοῦ). Δυϊκ. βόε. βοῦν. Πληθ. βόες καὶ (βοῦς). Γεν. βοῶν. Δοτ. βοῦσι. Αἶτ. (βόας) καὶ βοῦς. Κλητ. ὦ βόες καὶ (βοῦς).

16 *Βρέτας* (τό=εἶδωλον). Γεν. βρέτεος-ους. Δοτ. βρέτεϊ-ει. Αἶτ. βρέτας. Κλητ. ὦ βρέτας. Δυϊκ. βρέτεε-η. βρετέοιν-οῖν. Πληθ. βρέτεα-η. Γεν. βρετέων-ῶν. Δοτ. (δὲν ἔχει). Αἶτ. βρέτεα-η. Κλητ. ὦ βρέτεα-η.

ΣΗΜ. Τὸ βρέτας, νέφας, κῶας καὶ οὐδας τρέπουσιν ἰωνικῶς τὸ α εἰς ε καὶ συναϊροῦνται κατὰ τὰ εἰς ος οὐδέτερα.

Γ

17 *Γάλα* (τό). Γεν. γάλακτος. Δοτ. γάλακτι. Αἶτ. γάλα. Δοτ. πληθ. γάλαξι (Πλάτ.), καὶ πλέον οὔ.

18 *Γαστήρ* (ἡ=κοιλία). Γεν. γαστρός. Δοτ. γαστρί. Αἶτ. γαστέρα. Κλητ. ὦ γαστήρ. Δυϊκ. γαστέρε. γαστέροι. Πληθ. γαστέρες. Γεν. γαστέρων. Δοτ. (γαστήρσι οὐχί ἀττ.) καὶ γαστράσι. Αἶτ. γαστέρας. Κλητ. ὦ γαστέρες.

19 *Γέλως* (ὁ). Γεν. γέλωτος. Δοτ. γέλωτι. Αἶτ. γέλωτα καὶ ποιητ. καὶ μεταγεν. γέλων (κατὰ τὴν ἑ'. ἀττ. κλίσει). Κλητ. ὦ γέλως. Δυϊκ. γέλωτε. γελώτοι. Πληθ. γέλωτες. Γεν. γελώτων. Δοτ. γέλωσι. Αἶτ. γέλωτας. Κλητ. ὦ γέλωτες.

20 *Γέρας* (τό=βραβεῖον). Γεν. γέραος-ως. Δοτ. γεραῖ-α. Αἶτ. γέρας. Κλητ. ὦ γέρας. Δυϊκ. γέραε-α. γεραῖοιν-οῖν. Πληθ. γέραα-α γεράων-ῶν. Δοτ. γέρασι. Αἶτ. γέραα-α. Κλητ. ὦ γέραα α' οὔτω κλίνεται καὶ τὸ γῆρας.

ΣΗΜ. Τὸ ἐκ συναίρεσεως προκύπτον α τοῦ πληθ. τούτων ἄλλοτε εἶνε μακρὸν καὶ ἄλλοτε βραχὺ ("Ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.)

21 *Γλήχων* (ἡ=τῷ βλήχων). Γεν. γλήχωνος κλπ. καὶ γληχώ, γληχός-ους, γληχί-οῖ κατὰ τὸ ἦχώ.

22 *Γοργῶν* (ἡ=γοργόνα). Γεν. γοργόνος κλπ. Καὶ ἡ γοργῶ. Γεν. γοργός-ους, κλπ.

23 *Γόνυ* (τό). Γεν. γόνατος. Δοτ. γόνατι. Αἶτ. γόνυ. Κλητ. ὦ γόνυ. Δυϊκ. γόνατε, γονάτοι. Πληθ. γόνατα. Γεν. γονάτων. Δοτ. γόνασι. Αἶτ. γόνατα. Κλητ. ὦ γόνατα.

24 *Γραῦς* (ἡ). Γεν. γραῖός. Δοτ. γραῖ. Αἶτ. γραῦν. Κλητ. ὦ γραῦ. Δυϊκ. γραε. γραοῖν. Πληθ. γραες, καὶ (γραῖς). Γεν. γραῶν.

Δοτ. γραυσί. Αίτ. (γραῦς) καὶ γραῦς. Κλητ. ὦ γραῦς καὶ (γραῦς).

25 *Γυνή* (ἡ). Γεν. γυναικός. Δοτ. γυναικί. Αίτ. γυναικία. Κλητ. ὦ γύναι. Δυϊκ. γυναίκε. γυναικοῖν. Πληθ. γυναῖκες. Γεν. γυναικῶν. Δοτ. γυναιξί. Αίτ. γυναῖκας. Κλητ. ὦ γυναῖκες.

ΣΗΜ. Τοῦτο τονίζεται ὡς τὰ μονοσύλλαβα τριτόκλιτα. (Ἴδε γραμ. Α. Χ.)

Δ

26 *Δάκρυον* (τό). Γεν. δακρύου, κλπ. Δοτ. πληθ. δάκρυσι (ἀπὸ τοῦ ποιητ. δάκρυ) ἄλλως ὀμαλόν.

27 *Δεῖνα* (ό, ή, τό). Γεν. δεῖνος. Δοτ. δεῖνι. Αίτ. δεῖνα. Πληθ. οἱ, αἱ δεῖνες. Γεν. δεῖνων. Δοτ. δεῖνα. Αίτ. δεῖνας.

ΣΗΜ. Τὸ δεῖνα εἶνε ἀόριστος ἀντωνυμία καὶ πολλάκις εἶνε ἄκλιτον.

28 *Δέλεαρ* (τό=δόλωμα). Γεν. δελέατος-δέλητος. Δοτ. δελέατι-δέλητι κλπ.

29 *Δένδρον*. Γεν. δένδρου κλπ. Δοτ. πληθ. δένδροις καὶ δένδρεσι (ἐκ τοῦ ἀρχήσ. τὸ δένδρος), ἄλλως ὀμαλόν.

30 *Δημήτηρ* (ή). Γεν. Δήμητρος. Δοτ. Δήμητρι. Αίτ. Δήμητρα καὶ Δήμητραν. Κλητ. ὦ Δήμητερ.

ΣΗΜ. Τὰ ἀσύγκοπτα εἶνε τῶν ποιητῶν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔκλινον αὐτὸ κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· οἶον, Δήμητρα, Δημήτρας, Δημήτρα, κλπ.

31 *Δέπας* (τό=ποτήριον). Γεν. δέπας. Δοτ. δέπαϊ-α. Αίτ. δέπας. Πληθ. δέπασα-α. Γεν. δαπάων-ων. Δοτ. δέπασι. Αίτ. δέπασα-α.

Δεσμαὶ (αἱ) μόνον ἐν τῷ πληθ. ἀριθ.

Δεσμός (ο) ὀμαλόν· ἐν δὲ τῷ πληθ. οἱ δεσμοὶ καὶ τὰ δεσμαῖ.

32 *Διὸς* ζήτει Ζεὺς.

33 *Δόρυ* (τό). Γεν. δόρατος. Δοτ. δόρατι καὶ δορὶ (Θουκ.) Αίτ. δόρυ. Δυϊκ. δόρατε. δοράτοι· Πληθ. δόρατα. Γεν. δοράτων. Δοτ. δόρασι. Αίτ. δόρατα.

Ε

34 *Ἔαρ* (τό)-ἦρ. Γεν. ἔαρος-ἦρος. Δοτ. ἔαρι-ἦρι. Αίτ. ἔαρ-ἦρ. Κλητ. ὦ ἔαρ-ἦρ, καὶ πλέον οὔ.

ΣΗΜ. Τὸ ἔαρ εὐρίσκεται καὶ συνηρημένον καὶ ἀσυναίρετον.

35 Ἐγγελευς (ἤ=χέλι). Γεν. ἐγγέλυος. Δοτ. ἐγγέλυϊ. Αἶτ. ἐγγελυν. Κλητ. ὦ ἐγγελυς. Δυϊκ. ἐγγέλυς. ἐγγελύοιν. Πληθ. ἐγγέλυες-υς, καὶ ἀττ. ἐγγέλεες-εις. Γεν. ἐγγελύων καὶ ἐγγέλεων. Δοτ. ἐγγέλυσι καὶ ἐγγέλεσι. Αἶτ. ἐγγέλυας-υς, καὶ ἐγγέλεας-εις. ὦ ἐγγέλυες-υς, καὶ ἐγγέλεες-εις.

36 Εἰκὼν (ἦ). Γεν. εἰκόνοσ. Δοτ. εἰκόνη. Αἶτ. εἰκόνα καὶ εἰκῶ· τᾶλλα ὀμαλῶσ. Ἡ δὲ ἐνικὴ γεν. εἰκοῦσ καὶ αἶτ. πληθ. εἰκοῦσ εἶνε τῶν Ἰώνων καὶ τῶν ποιητῶν.

37 Ἐρωσ (ὄ). Γεν. ἔρωτος. Δοτ. ἔρωτι. Αἶτ. ἔρωτα καὶ ἔρων (ποιητ.)· τὰ δὲ λοιπὰ ὀμαλῶσ κατὰ τὴν γ'. κλίσιν.

Ἐτησία (οἶ) μόνον ἐν τῷ πληθ. ἀριθ.=ἀνεμοι περιοδικοί.

Ζ

38 Ζεὺσ (ὄ). Γεν. Διόσ. Δοτ. Διί. Αἶτ. Δία. Κλητ. ὦ Ζεῦ. τὰ δὲ Ζηνόσ. Ζηνί. Ζῆνα εἶνε ποιητικά.

Η

39 Ἡρωσ (ὄ). Γεν. ἦρωσ. Δοτ, ἦρωϊ καὶ ἦρω. Αἶτ. ἦρωα καὶ ἦρω. Πληθ. ἦρωεσ καὶ (ἦρωσ). Γεν. ἦρώων. Δοτ. ἦρωσι. Αἶτ. ἦρωασ καὶ (ἦρωσ ποιητ.). Κλητ. ὦ ἦρωεσ καὶ (ἦρωσ ποιητ.).

Θ

40 Θαλῆσ (ὄ). Γεν. Θάλεω. Δοτ. Θαλῆ. Αἶτ. Θαλῆν.

ΣΗΜ. Παρὰ δὲ τοῖσ μεταγενεστέροισ κλίνεται καὶ οὕτωσ Θάλησ-Θάλητοσ-λητι-λητα. Καὶ ἡ γενικὴ Θαλοῦ τῶν μεταγενεστέρων εἶνε.

41 Θέμισ (ἦ). Γεν. θέμιδοσ. Δοτ. θέμιδι. Αἶτ. θέμιν. Πολ-λάκισ δὲ μένει καὶ ἀκλιτον (φασὶ θέμισ εἶναι)· ὅταν δὲ εἶνε κύριον ὄνομα κλίνεται οὕτω· Θέμισ, Θέμιδοσ καὶ Θέμιτοσ (Πλάτ.). Θέμιδι. Αἶτ. Θέμιν.

42 Θεράπων (ὄ). Γεν. θεράποντοσ κλπ. Πληθ. ὄνομ. θερά-ποντεσ καὶ θεράπεσ (Εὐριπ.) ἀπὸ τῆσ ἀρχήστου ὄνομ. θεράψ.

43 *Θραξ* (ό). Γεν. *Θρακός*. Δοτ. *Θραλί*. Αίτ. *Θραξα*. Δυϊκ. *Θρακε*. Δρακοίν. Πληθ. *Θρακες*. *Θρακῶν*. *Θραξί*. *Θρακας*. ὦ *Θρακες*.

44 *Θριξ* (ή). Γεν. *τριχός*. Δοτ. *τριχί*. Αίτ. *τρίχα*. Κλητ. ὦ *θριξ*. Δυϊκ. *τρίχε*. *τριχοίν*. Πληθ. *τρίχες*. *τριχῶν*. *θριξι*, *τρίχας*, ὦ *τρίχες*.

45 *Θυγάτηρ* (ή). Γεν. *θυγατρός*. Δοτ. *θυγατρί*. Αίτ. *θυγατέρα*. Κλητ. ὦ *θύγατερ*. Δυϊκ. *θυγατέρε*. *θυγατέροιν*. Πληθ. *θυγατέρες*, *θυγατέρων*, *θυγατράσι*, *θυγατέρας*, ὦ *θυγατέρες*.

ΣΗΜ. Τὰ ἀσύγκοπτα *θυγατέρος*, *θυγατέρι* εἶνε τῶν ποιητῶν.

I

46 *Ίδρωσ* (ό). Γεν. *ιδρωτός*. Δοτ. *ιδρωτί* καὶ *ιδρωῖ*. Αίτ. *ιδρωτα* καὶ *ιδρωῖ* τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ'. κλίσειν.

47 *Ίφικλος*, τοῦ *Ίφικλου*, καὶ *Ίφικλέης*-ἤς τοῦ *Ίφικλέους*, τῷ *Ίφικλεῖ*, τὸν *Ίφικλέα*.

K

48 *Κάλωσ* (ό). Γεν. *κάλω* καὶ *κάλου* (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρήστου *κάλος*) καὶ *κάλωσ*. Δοτ. *κάλω*. Αίτ. *κάλων*. Καλ. ὦ *κάλωσ*. Δυϊκ. *κάλω*. *κάλων*. Πληθ. *κάλω* καὶ (*κάλωσ* καὶ *κάλου*). Γεν. *κάλων*. Δοτ. *κάλωσ*. Αίτ. *κάλωσ* καὶ (*κάλουσ*). Κλητ. ὦ *κάλω*.

49 *Κέρας* (τό) Γεν. *κέρασ*-*ωσ*. Δοτ. *κέραϊ*-*α*. Αίτ. *κέρας*. Δυϊκ. *κέραε*-*α*. *κεράοιν*-*ῶν*. Πληθ. *κέραα*-*ᾶ*. Γεν. *κεράων*-*ῶν*. Δοτ. *κέρασι*. *κέραᾶ*-*ᾶ*. Κλητ. ὦ *κέραα*-*ᾶ*. Τοῦτο κλίνεται καὶ διὰ τοῦ τ. οἶον, *κέρας*, *κέρατος*, *κέρατι*, κλπ.

ΣΗΜ. Τοὺς συνηρημένους τύπους τούτου μεταχειρίζεται πάντοτε σχεδὸν ὁ *Θουκυδίδης*· ὁ δὲ *Ξενοφῶν* καὶ ἄλλοι ἀμφοτέρους. Ἡ συνηρημένη γενική, *κέρωσ* εἶνε ἀποκλειστικῶς ἐν γρήσει ἐν τῇ φράσει ἐπὶ *κέρωσ*.

50 *Κλεισ* (ή). Γεν. *κλειδός*. Δοτ. *κλειδί*. Αίτ. *κλειν* καὶ (*μεταγεν*. *κλειδα*). Κλητ. ὦ *κλεις*. Δυϊκ. *κλειδε*. *κλειδοίν*. Πληθ. *κλειδες* καὶ *κλεις*. Γεν. *κλειδῶν*. Δοτ. *κλεισί*. Αίτ. *κλειδας* καὶ *κλεις*. Κλητ. ὦ *κλειδες* καὶ *κλεις*. Οἱ δὲ ἀρχαιότεροι τῶν *Ἄττικῶν* ἔλεγον καὶ *κλής*, *κληδός*, *κληδί*· *κλήδα* *κλήδας*.

51 *Κοινωνός* (ό, ή). Γεν. *κοινωνοῦ* κλ. Πληθ. *κοινωνοί* καὶ

κοινωνες (Ξενοφ.). Αἰτ. κοινωνούς καὶ κοινωνῶνας (Ξενοφ.) ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρχήστου κοινωνῶν.

52 *Κρέας* (τό). Γεν. κρέαος-ως. Δοτ. Κρεαῖ-α. Αἰτ. κρέας. Κλητ. ὦ κρέας. Δυϊκ. κρέαε-α. κρεάσιν-ων. Πληθ. κρέαα-ἄ. Γεν. κρεάων-ων. Δοτ. κρέασι. Αἰτ. κρέαα-ἄ. Γεν. κρεάων-ων. Δοτ. κρέασι. Αἰτ. κρέαα-ἄ. Κλητ. ὦ κρέαα-ἄ.

ΣΗΜ. Τὸ γέρας, γῆρας καὶ κρέας οὐδέποτε κλίνονται διὰ τοῦ τ. καὶ τὸ ἐκ συναϊρέσεως προκύπτειν α τοῦ πληθ. τοῦ μὲν κρέας εἶνε πάντοτε βραχὺ, τῶν δὲ ἄλλων ἄλλοτε βραχὺ καὶ ἄλλοτε μακρὸν.

53 *Κρίνον* (τό). Γεν. κρίνου κλητ. Πληθ. ὄνομ. κρίνα καὶ κρίνεα. Δοτ. κρίνεσι (Ἀριστοφ.) ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρχήστου τὸ κρίνος.

54 *Κτεῖς* (ὄ). Γεν. κτενός. Δοτ. κτενί. Αἰτ. κτένα. Κλητ. ὦ κτεῖς. Δυϊκ. κτένε· κτενοῖν. Πληθ. κτένες. Γεν. κτενῶν. Δοτ. κτεσί. Αἰτ. κτένας. Κλητ. ὦ κτένες.

55 *Κύων* (ὄ, ἦ). Γεν. κυνός. Δοτ. κυνί. Αἰτ. κύνα. Κλητ. ὦ κύων. Δυϊκ. κύνε. κυνοῖν. Πληθ. κύνες. Γεν. κυνῶν. Δοτ. κυσί. Αἰτ. κύνας. Κλητ. ὦ κύνες.

Λ

56 *Λίπα* (τό) μόνον κατ' αἰτιατικὴν ἐνικήν· εὐρίσκεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ῥήματος ἀλείφειν ἐν τῇ φράσει· «*λίπα, ἀλείφασθαι.*»

Λύχνος. Πληθ. οἱ λύχνοι καὶ τὰ λύχνα.

Μ

57 *Μάλη* (ἦ)· μόνον κατὰ γενικήν ἐνικήν ἐν τῇ φράσει· «*ὕπὸ μάλης.*»

58 *Μάρτυς* (ὄ, ἦ). Γεν. μάρτυρος. Δοτ. μάρτυρι. Αἰτ. μάρτυρα καὶ σπαν. μάρτυ. Κλητ. ὦ μάρτυ καὶ μάρτυς. Δυϊκ. μάρτυρε· μαρτύροι. Πληθ. μάρτυρες. Γεν. μαρτύρων. Δοτ. μάρτυσι. Αἰτ. μάρτυρας. Κλητ. ὦ μάρτυρες.

59 *Μέγας* (ὄ). Γεν. μεγάλου. Δοτ. μεγάλῳ. Αἰτ. μέγαν. Κλητ. ὦ μέγα. Τὸ οὐδέτ. τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ·

μεγα. ια δυϊκ. και πληθ. τούτων ὁμαλῶς κατὰ τὴν β'. κλίσειν ἐκ τοῦ ἀχρηστοῦ μεγάλως.

60 *Μέλε* κλητ. προσφωνηματικὴ λεγομένη πάντοτε χαϊδευτικῶς καὶ ἐπὶ ἀρσ. καὶ θηλ. γένους· γίνεται δὲ κατ' ἀποκοπὴν τοῦ μέλεε (γεν. τοῦ μέλεος). οἶον, ὦ μέλε=ὦ καλέ.

61 *Μίνως-Μίνω* κατὰ τὴν β'. ἀττ. κλίσειν καὶ Μίνως κατὰ τὴν γ'.

Μήτηρ (ἡ). Γεν. μητρός. Δοτ. μητρί. Αἶτ. μητέρα. Κλητ. ὦ μῆτερ. Δυϊκ. μητέρε. μητέροιν. Πληθ. μητέρες, μητέριον, μητρᾶσι, μητέρας, ὦ μητέρες.

ΣΗΜ. Τὰ ἀσύγκοπτα μῆτέρος, μῆτέρι εἶνε τῶν ποιητῶν.

62 *Μόσ(σ)υρ* (ὁ=ξύλινος πύργος). Γεν. μόσυνος· μόσυιν κλπ. Πληθ. δοτ. μοσύνοισ.

63 *Μύκης* (ὁ=μανιτάρι), μύκητος, μύκητι κλπ. κατὰ τὴν γ'. κλισ. ἀλλὰ καὶ μύκης, μύκου, μύκη κατὰ τὴν α'. (μεταγεν.).

Μύλη (ἡ) καὶ μεταγεν. ὁ μύλος.

N

64 *Ναῦς* (ἡ=πλοῖον). Γεν. νεώς. Δοτ. νηί. Αἶτ. ναῦν. Κλητ. ὦ ναῦ. Δυϊκ. [νέε]· νεοῖν. Πληθ. νῆες. Γεν. νεῶν. Δοτ. ναυσί. Αἶτ. ναῦς. Κλητ. ὦ νῆες.

ΣΗΜ. Εὔρηται δὲ ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς ἀττικαῖς ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις πεζοῖς καὶ ἡ ἰωνικὴ γενικὴ νῆος καὶ ἡ ὄρω. ναός. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὔρηται καὶ ἡ ὄνομα, πληθ. ναῦς ἀντὶ νῆος (4).

65 *Νέωτα*. αἶτ. πάντοτε μετὰ τῆς ἐς ἐν τῆ φράσει «ἐς νέωτα»=τοῦ χρόνου.

66 *Νύξ* (ἡ)· νυκτός κλπ. Δοτ. πληθ. νυξί, κλπ.

ΣΗΜ. Πολλάκις ἐντῶ πληθυντ. ἀριθ. σημαίνει ἓν οἶον, νύκτες=νύξ· διὸ μέσαι νύκτες=μέση νύξ=μεσάνυκτα.

67 *Νῶτος* (ὁ) καὶ συνήθ. τὸ νῶτον. Πληθ. ἀείποτε τὰ νῶτα.

---

(4) «Αἱ νῆες ἑρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς· σόλοικον γάρ· τὰς νῆας οὐκ ἑρεῖς, ἀλλὰ τὰς ναῦς» Φρόνιχ.

Ο

68 *Οιδίπους*. Γεν. Οιδίποδος και Οιδίπου. Δοτ. Οιδίποδι. Αίτ. Οιδίποδα και Οιδίπουν. Κλητ. ὦ Οιδίπου.

69 *Οἷς-οἷς-(ἡ=προβατίνα). Γεν. οἷος-οἷός. Δοτ. οἷ-οἷί. Αίτ. οἷν-οἷν. Κλητ. ὦ οἷς- Πληθ. οἷες-οἷες(-οἷς). Γεν. οἷων-οἷων. Δοτ. οἷσι-οἷσί. Αίτ. οἷας-(οἷας) οἷς. Κλητ. ὦ οἷες-οἷες.

70 *Ὀναρ (τὸ=ὄνειρον) μόνον κατ' ὄνομαστ. και αίτ. Πολλάκις δὲ εὔρηται ἀκλιτον και ἐπέχει τόπου ἐπιρρήματος* οἷον, ἡ Θεὸς ὄναρ φανεῖσα (Πλάτ.). *Ὀναρ και ὕπαρ (Δημόκρι).)=εἰς τὸν ἕπνον και εἰς τὸ ἐξυπνόν του.

71 *Ὀνειρος (ὁ) ὄνειρου, ὄνειρω κλπ. Ἀλλὰ συνήθως κατὰ μεταπλασμὸν* ὄνειρατος, ὄνειρατι. Πληθ. ὄνειρατα, ὄνειράτων, ὄνειρασι, ὄνειρατα.

72 *Ὀρνις (ὁ, ἡ=πτηνόν). Γεν. ὄρνιθος. Δοτ. ὄρνιθι και ὄρνι (Λουκ.). Αίτ. ὄρνιθα και ὄρνιν. Κλητ. ὦ ὄρνι. Πληθ. (ὄρνιθες) και ὄρνεις. Γεν. (ὄρνιθων) και ὄρνεων. Δοτ. ὄρνισι. Αίτ. (ὄρνιθας) και ὄρνεις και ὄρνις. Κλητ. ὦ (ὄρνιθες) και ὄρνεις.

73 *Ὀὺς* (τὸ=αὐτίον). Γεν. ὠτός. Δοτ. ὠτί. Αίτ. οὖς. Δυϊκ. ὦτε. ὦτοι. Πληθ. ὦτα. Γεν. ὠτων. Δοτ. ὠσίν. Αίτ. ὦτα.

74 *Ὀφελος (τὸ=ὄφελεια) μόνον κατ' ὄνομ. και αίτ. ὡς τὸ ὄναρ.

Π

75 *Παῖς* (ὁ). Γεν. παιδός. Δοτ. παιδί. Αίτ. Παιδα. Κλητ. ὦ παῖ. Δυϊκ. παιδε. παιδοιν. Πληθ. παιδες. Γεν. παιδων. Δοτ. παισί. Αίτ. παιδας. Κλητ. ὦ παιδες.

76 *Πᾶς* (ὁ). Γεν. παντός. Δοτ. παντί. Αίτ. πάντα. Κλητ. ὦ πᾶς. Δυϊκ. πάντε. πάντοι. Πληθ. πάντες. Γεν. πάντων. Δοτ. πᾶσι. Αίτ. πάντας. Κλητ. ὦ πάντες* οὕτω κλίνεται και τὸ αὐδέτερον* τὸ πᾶν, τοῦ παντός. κλπ.

77 *Πατήρ* (ὁ). Γεν. πατρός. Δοτ. πατρί. Αίτ. πατέρα. Κλητ. ὦ πάτηρ. Δυϊκ. πατέρε. πατέροι. Πληθ. πάτερες. Γεν. πατέρων. Δοτ. πατράσι. Αίτ. πατέρας. Κλητ. ὦ πατέρες. Τὰ δὲ ἀσύγκοπτα πατέρος, πατέρι κλπ. εἶνε τῶν ποιητῶν.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς συγκοπῆς καὶ τοῦ τονισμοῦ καὶ λοιπῶν ὄρα γραμμῆν Ἀ. Χριστοῦ.

78 *Πέρασ* (τό=τέλος). Γεν. πέρατος, πέρατι κλπ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ'. κλίσιν.

Πλέως, πλέα, πλέων κλίνεται ὁμαλῶς κατὰ τὴν β'. ἀπτικήν κλίσιν· ἐν συνθέσει δὲ εἶνε δικατάληκτον· οἶον, ὁ, ἡ ἀνάπλεως, τὸ ἀνάπλεον· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνάπλεως, ἡ ἀναπλέα, τὸ ἀνάπλεων· (ὄρα γραμμ. Ἀ. Χριστ.).

79 *Πυρῆξ* (ἡ.=τόπος ἐν Ἀθήναις). Γεν. Πυρῆνος. Δοτ. Πυρῆνι. Αἶτ. Πυρῆνα. Κλητ. ὦ Πυρῆξ. Καὶ μὴ ἀττ. Πυρῆκος, Πυρῆκι, Πυρῆκα.

80 *Πολύς* (ὁ). Γεν. πολλοῦ. Δοτ. πολλῶ. Αἶτ. πολύν. Κλητ. ὦ πολύ. Δυσκ. πολλῶ. πολλοῖν. Πληθ. πολλοί. Γεν. πολλῶν. Δοτ. πολλοῖς. Αἶτ. πολλούς. Κλητ. ὦ πολλοί. οὕτω κλίνεται καὶ τὸ οὐδετ. πολὺ, πολλοῦ, πολλῶ, πολύ. Πολλά, πολλῶν. πολλοῖς, πολλά.

81 *Ποσειδῶν* (ὁ). Γεν. Ποσειδῶνος. Δοτ. Ποσειδῶνι. Αἶτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ. Κλητ. ὦ Πόσειδον.

Πούς, ποδός, ποδί, πόδα, ὦ ποῦ. Δυσκ. πόδε, ποδοῖν. Πληθ. πόδες, ποδῶν, ποσί, πόδας, ὦ πόδες.

82 *Πράξις* (ὁ) καὶ (πραΰς). Γεν. πράξου. Δοτ. πράξω. Αἶτ. πράξον. Κλητ. ὦ πράξ. Πληθ. πράξι καὶ πραεῖς. Γεν. πράξεων. Δοτ. πράξις καὶ πραεῖσι. Αἶτ. πράξους. Κλητ. ὦ πράξι καὶ πραεῖς.

Οὐδ. τὸ πραύ. Γεν. πράξου. Δοτ. πράξω. Αἶτ. πράξον. Πληθ. πραεά. Γεν. πραέων. Δοτ. πραεῖσι. Αἶτ. πραεά.

83 *Πρεσβυτής* (ὁ ἀπεσταλμένος). Γεν. πρέσβεως. Δοτ. πρέσβεῖ-ει. Αἶτ. πρεσβευτήν. Κλητ. ὦ πρεσβευτά. Δυσκ. πρέσβεε. πρεσβέειν. Πληθ. πρέσβεες εἰς. Γεν. πρέσβεων. Δοτ. πρέσβεσι. Αἶτ. πρέσβεας-εις. Κλητ. ὦ πρέσβεες-εις.

84 *Πρέσβυς* (ὁ γέρον). Γεν. πρεσβύτου. Δοτ. πρεσβύτη. Αἶτ. πρεσβύν. Κλητ. ὦ πρέσβυ. Δυσκ. πρεσβύτα. πρεσβύταιν. Πληθ. πρεσβύται. Γεν. πρεσβυτῶν. Δοτ. πρεσβύταις. Αἶτ. πρεσβύτας. Κλητ. ὦ πρεσβύται.

ΣΗΜ. Τὸ πρέσβυς, ὅταν μὲν σημαίη τὸν γέροντα σχηματίζει τὴν μὲν ἐνικήν ὀνομαστικήν καὶ αἰτιατικήν καὶ κλητικήν κατὰ τὸ ἴδιον, τὰς δὲ ἄλλας πτώσεις ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ πρεσβύτης· ὅταν δὲ σημαίνει τὸν ἀπεσταλμένον, τὴν μὲν ἐνικήν γενικήν καὶ δοτικήν κατὰ δυσκὰ καὶ πληθ. σχη-

ματίζει κατά τὸ ὄφιν, τὴν δὲ ἐνικὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ πρεσβευτῆς.

84 *Πρόχως* (ἦ.=ἰμπρίκι) καὶ ἀττ. πρόχους. Γεν. πρόχου. Δοτ. πρόχῳ. Αἵτ. πρόχουν κλπ. Δοτ. πληθ. πρόχουσιν. Αἵτ. πρόχους.

85 *Πῦρ* (τό). Γεν. πυρός. Δοτ. πυρί. Αἵτ. πῦρ. Πληθ. (κατὰ τὴν β'. κλίσι.) πυρά (=πυρσοὶ φυλάκων). Γεν. πυρῶν. Δοτ. πυροῖς. Αἵτ. πυρά.

Σ

86 *Σέλας* (τό=λάμψις). Γεν. σέλαος. Δοτ. σέλαϊ-α. Αἵτ. σέλας. Πληθ. σέλαα-α. σελάων-ῶν. Δοτ. σέλασι. Αἵτ. σέλαα-α.

87 *Σῆς* (ὀ). Γεν. σεός. Πληθ. σεές. Γεν. σεών. (*Ἴδε Γραμ. Α. Χρ.). Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ σῆς, σητός, σητί. κλπ.

88 *Σῖτος* (ὀ). σίτου, σῖτον κλπ. Πληθ. τὰ σῖτα. (*Ὁρα Γραμ. Α. Χριστ.)

89 *Σκότος* (ὀ), τοῦ σκότου κατὰ τὴν β'. κλίσιν, καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκέτερος-ους κατὰ τὴν γ'.

90 *Σκύφος* (ὀ=ποτήριον), τοῦ σκύφου, καὶ τὸ σκύφος, τοῦ σκύφερος-ους.

91 *Σκῶρ* (τό). Γεν. σκατός καὶ (σκάτους), σκατί, κλπ.

92 *Σταθμός* (ὀ). Πληθ. οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ σταθμὰ (αἱ ζυγαριαί).

93 *Στάδιον* (τό). τοῦ σταδίου κλπ. Πληθ. οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτ. τὰ στάδια, σταδίους καὶ στάδια. (*Ἴδε Γραμμ. Α. Χρ.).

94 *Στέαρ-στῆρ* (τό=ξύγγι), στέατος (-στητός), στέατι (-στητί), στέαρ-στῆρ. Πληθ. στέατα, στεάτων, στέασι, στέατα.

95 *Σῶς* καὶ σῶς. Γεν. σώου. Δοτ. σώφ. Αἵτ. σῶν καὶ σῶν. Πληθ. σῶσι. Γεν. σώων. Δοτ. σώοις. Αἵτ. σώους καὶ σῶς.

Οὐδέτ. σῶον καὶ σῶν, Γεν. σώου. Δοτ. σώφ. Αἵτ. σῶον καὶ σῶν. Πληθ. σῶα καὶ (σᾶ). Γεν. σώων. Δοτ. σώοις. Αἵτ. σῶα καὶ σᾶ.

Θηλ. σῶα καὶ σῶς καὶ (σᾶ). Γεν. σῶας. Δοτ. σῶα. Αἵτ. σῶων καὶ σῶν. Πληθ. σῶσι. Γεν. σώων. Δοτ. σώαις. Αἵτ. σῶας.

ΣΗΜ. Οἱ τύποι σῶς, σῶν εἶνε συνηθέστεροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἢ δὲ σᾶ (θηλ. καὶ οὐδέτ.) εἶνε ποιητικῆ· εὐρηγται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρὰ Πλάτωνι.

96 Σωτήρ (ός). σωτήρως. Κλητ. ὦ σῶτερ, ἄλλως ὀμαλόν.

Τ

97 Τάν (τᾶν) μόνον κλητ. ἐπὶ κοινῶν προσφωνήσεων· οἶον, ὦ τάν=ὦ σὺ, ὦ φίλε καὶ σπανίως ὦ φίλοι.

98 Ταῶς (ός). Γεν. ταῶ κλπ. κατὰ τὴν β'. ἀττ. κλίσειν· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γ'. ταῶνος, ταῶνι. Πληθ. ταῶνες, ταῶσι.

99 Τέρας (τό=σημεῖον, πρᾶγμα παράδοξον). Γεν. τέρατος. Δοτ. τέρατι. Αἰτ. τέρας. Πληθ. τέραα-α. Γεν. τεράων-ῶν. Δοτ. τέρασι. Αἰτ. τέραα-α.

100 Τίγρις (ός, ἡ). Γεν. τίγριος καὶ (τίγριδος μεταγεν.). Δοτ. τίγρι καὶ τίγρι. Αἰτ. τίγριν. Κλητ. ὦ τίγχι. Πληθ. τίγρες-εις. Γεν. τίγρων. Δοτ. τίγρεσι. Αἰτ. τίγρεας-εις.

Τριχός· ζήτει θρίξ.

Υ

101 Ὑδωρ (τό). Γεν. ὕδατος. Δοτ. ὕδατι. Αἰτ. ὕδωρ. Δυϊκ. ὕδατε. Γεν. ὕδατιν. Πληθ. ὕδατα. Γεν. ὕδάτων. Δοτ. ὕδασι. Αἰτ. ὕδατα.

102 Ὑῶς (ός). Γεν. υἰοῦ καὶ υἰός. Δοτ. υἰῶ καὶ υἰῶ. Αἰτ. υἰόν καὶ (υἰέα σπανιώτατα). Κλητ. ὦ υἰέ. Δυϊκ. υἰῶ καὶ υἰέε. υἰοῖν καὶ υἰείν. Πληθ. υἰοὶ καὶ υἰεῖς. Γεν. υἰῶν καὶ υἰέων. Δοτ. υἰοῖς καὶ υἰέσι. Διατ. υἰοὺς καὶ (υἰέας)-εις.

ΣΗΜ. Τὸ υἰός κλίνεται ὀμαλῶς κατὰ τὴν β'. κλίσειν, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις πεζογράφοις κλίνεται καὶ κατὰ τὴν γ'. ἀπὸ τῆς ἀχρήστου ὀνομαστικῆς υἰέος, καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦτον προτιμᾷ ὁ Θεουκιδίδης, καὶ Πλάτων καὶ οἱ ῥήτορες.

103 Ὑπαρ (τό=ὀπτασία, ἣν βλέπει τις ἐξυπνος), μόνον κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν, τὰ δὲ ἄλλα ἄκλιτα.

Φ

104 Φρέαρ (τό). Γεν. φρέατος καὶ (φρητός). Δοτ. φρέατι καὶ (φρητί). Αἰτ. φρέαρ. Δυϊκ. φρέατε. φρέατιν. Πληθ. φρέατα. Γεν. φρέατων. Δοτ. φρέασι. Αἰτ. φρέατα.

X

105 *Χάρις* (ή). Γεν. *χάριτος*. Δοτ. *χάριτι* και *χάρϊ*. Αίτ. *χάριν* και *χάριτα* (ποιητ.). Δυϊκ. *χάριτε*. *χαρίτιον*. Πληθ. *χάριτες*. Γεν. *χαρίτων*. Δοτ. *χάρισι*. Αίτ. *χάριτας*.

106 *Χείρ* (ή). Γεν. (*χερός*) και *χειρός*. Δοτ. (*χερί*) και *χειρί*. Αίτ. (*χέρα*) και *χειρα* ὡ *χείρ*. Δυϊκ. (*χέρε*) και *χειρε*. *χεροῖν* και (*χειροῖν*). Πληθ. (*χέρεσ*) και *χειρες*. Γεν. (*χερῶν*) και *χειρῶν*.

Δοτ. *χερσί*. Αίτ. *χειρας*.

ΣΗΜ. Οἱ ἀπὸ τῆς ῥίζης *χειρ* σχηματιζόμενοι τύποι εἶνε εὐχρηστοτέροι παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς· ἀλλὰ τοῦ δυϊκ. γεν. και δοτ. *χεροῖν* εἶνε εὐχρηστοτέρα τῆς *χειροῖν*· ἡ δὲ δυτικὴ πληθ. *χερσί* εἶνε ἡ μόνη εὐχρηστος· τούναντιον δὲ ἡ αἰτ. πληθ. *χειρας* εἶνε ἡ μόνη εὐχρηστος παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς.

107 *Χιλιδῶν* (ή). Γεν. *χιλιδόνος*. Δοτ. *χιλιδόνι* και (*χιλιδοῖ*). Αίτ. *χιλιδόνα* και (*χιλιδώ*). Κλητ. ὦ *χιλιδῶν*· τᾶλλα ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ'. κλίσειν.

108 *Χοῦς* (ὁ=σωρός *χώματος*). Γεν. *χοῦς*. Δοτ. *χοῖ*. Αίτ. *χοῦν*. Κλητ. ὦ *χοῦ*. Δυϊκ. *χόε*. *χοοῖν*. Πληθ. *χόεσ*. Γεν. *χοῶν*. Δοτ. *χοοσί*. Αίτ. (*χόας*) και *χοῦς*.

109 *Χοῦς* (ὁ. μέτρον τῶν *βρυστῶν* τὸ και *χοεὺς* καλούμενον). Γεν. *χοῦς* και *χοέως-ῶς* (ἐκ τοῦ *χοεύς*). Δοτ. *χοῖ*. Αίτ. *χοῦν* και *χοέα-ᾶ*. Πληθ. *χόεσ*. Γεν. *χοῶν*. Δοτ. *χοοσί*. Αίτ. *χόας* και *χοέας-ᾶς* (ἄλλοι τονίζουσι· *χοῶς*, *χόα*, *χόας*).

ΣΗΜ. Πολλὰ πτώσεις τῶν δύο ἀνωτέρω ὀνομάτων συμπίπτουσι και συγχέονται.—Διάφορον τῶν ἀνωτέρω εἶνε αἱ *χοαὶ* το σημαίνον προσφοράν, θυσίαν, γεν. *χοῶν*, δοτ. *χοαῖς*, αἰτ. *χοάς*.

110 *Χρέως*. (ἑλληνιστ.). Αίτ. *χρέως* και πλέον οὐ· τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ συνηθεστάτου *χρέος*. Γεν. *χρέεος-έους*. Πληθ. *χρέεα-έα*. Γεν. *χρεέων-ῶν*. Ἡ δὲ ἐνικὴ και πληθ. δοτικὴ και τὰ δυτὰ δὲν ὑπάρχουσι.

111 *Χρεῶν* οὐδετ. μετοχ. τοῦ *χρή*· ἄκλιτ. (=ἀνάγκη, τὸ εἰμαρμένον, ὁ θάνατος).

112 *Χρῶς* (ὁ=δέρμα), *χρωτός*, *χρωτὶ* και *χρῶ*· τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς.

ΣΗΜ. Ἡ δοτικὴ *χρῶ* εὐρίσκεται πάντοτε μετὰ τῆς προθέσεως ἐν ἐν τῇ φράσει· «ἐν *χρῶ* κείρω ἢ *ξυρῶ*».

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ. 5 στιχ. 5 ἤρκαον γρ. ἤρκαεν. στιχ. 34 ἡσχύνθη γρ. ἡσχύνθη. Σελ. 6
 στιχ. 7 ἠτίαμαι γρ. ἠτίαμαι. Σελ. 8 στιχ. 40 συναθροίζω γρ. συναθροίζω. στιχ.
 42 ἠλίσθη γρ. ἠλίσθη. στιχ. 22 ὡς γρ. ὡς. Σελ. 10 στιχ. 46 ἀμπέχομαι γρ.
 ἀμπέχομαι. Σελ. 44 στιχ. 30 ἀπεχθήμων γρ. ἀπεχθήμων. Σελ. 47 στιχ. 30
 ἤρπαικτῆρ γρ. ἤρπαικτῆρ. Σελ. 20 στιχ. 47 ἤχθημαι γρ. ἤχθημαι. στιχ. 30
 συγκεκομμένος γρ. συγκεκομμένος. Σελ. 24 στιχ. 24 ἀπλῶς γρ. ἀπλοῦ. Σελ.
 24 στιχ. 5 Βλέθω γρ. Βλέπω. στιχ. 24 ὀδηγῶ γρ. ὀδηγῶ. Σελ. 25 στιχ. 36
 ἐβρέχθη γρ. ἐβρέχθη. Σελ. 36 στιχ. 2 μετ' ὀλίγ. γρ. μετ' ὀλίγ. μέλ. στιχ. 3
 βεδρία γρ. βέδρια. στιχ. 44 παραγεμίζω γρ. παραγεμίζω. στιχ. 26 δάμνημαι
 γρ. δάμνημι. Σελ. 34 στιχ. 5 μετ' ὀλίγου γρ. μετ' ὀλίγον. Σελ. 32 στιχ. 27
 δαίρ=ωγδέρνω γρ. δαίρω=γδέρνω. Σελ. 34 στιχ. 36 ἐδιδάχθη γρ. ἐδιδάχθη.
 Σελ. 35 στιχ. 46 τῶν δράω γρ. τοῦ δράω. Σελ. 36 στιχ. 47 ἐδόκειον γρ. ἐδόκειον.
 Σελ. 37 στιχ. 21 θυλ. γρ. θυλ. Σελ. 40 στιχ. 45 ἔξομαι γρ. ἔξομαι. Σελ. 44
 στιχ. 45 ἐλλείπει γρ. ἐλλείπει. Σελ. 42 τὸ εε γρ. τὸ εε εε. Σελ. 45 στιχ. 4
 ἐνετεθωρήθη γρ. ἐνετεθωρήθη. στιχ. 7 "Εννομι γρ. "Εννομι. στιχ. 49 ἐντελλό-
 μη γρ. ἐντελλόμεν. στιχ. 20 ἐνετέταλμαι γρ. ἐντέταλμαι. στιχ. 33 εἰοικὸς
 γρ. εἰοικὸς. στιχ. 38 τραπῆ γρ. τροπῆ. Σελ. 48 στιχ. 42 εἴργασμαι γρ. εἴργασ-
 μαί. στιχ. 27 ἀδειμ γρ. ἀδοίμ. Σελ. 49 στιχ. 28 ἐλεύσομαι γρ. ἐλεύσομαι.
 στιχ. 29 εἴμ γρ. εἴμι. στιχ. 33 ἠρώτησαν γρ. ἠρώτησα. Σελ. 52 στιχ. 23 Μέλ.
 γρ. Μίσ. στιχ. 34 Μίσ. γρ. Μίσ μέλ. Σελ. 65 στιχ. 24 κέκαυμα γρ. κέκαυμαι.
 Σελ. 67 στιχ. 43 ἀποσολῶ γρ. ἀποσολῆς. Σελ. 72 στιχ. 40 κινήσω γρ. κνήσω.
 Σελ. 76 στιχ. 25 ἀπίκταμμαί γρ. ἀπίκταμαί. Σελ. 78 στιχ. 41 κωλυθήσομαι
 γρ. κωλυθήσομαι. Σελ. 81 στιχ. 7 ἐλιπεινάμην γρ. ἐλιπανάμην. Σελ. 84 στιχ. 7
 μαρτυρέομαι γρ. μαρτυρόμαι. στιχ. 33 μαχίσομαι γρ. μαχίσομαι. Σελ. 85
 στιχ. 24 μελλήσομαι γρ. μελλήσομαι. Σελ. 87 στιχ. 46 παθητικῆ γρ. παθητι-
 κήν. στιχ. 33 Μέλ. παθ. γρ. Μίσ. μέλ. Σελ. 88 στ. 45 ἐμυκόμεν γρ. ἐμυκώ-
 μην. Σελ. 89 στιχ. 41 μεταμεν. γρ. μεταμεν. στιχ. 29 ννηθήσομαι γρ. μέλ.
 ννηθήσομαι. Σελ. 90 στιχ. 40 νοήτω γρ. νοήσω. Σελ. 94 στιχ. 22 ἐξηράμαι γρ.
 ἐξήραμαι. Σελ. 94 στιχ. 41 ὀλέον γρ. πλέον. στιχ. 26 ὄχηκα γρ. ὄχηκα. Σελ.
 96 στιχ. 41 ἀπόμοτος γρ. ἀπόμοτος. Σελ. 99 στιχ. 41 ὄρμισαι γρ. ὄρμισα.
 Σελ. 442 στιχ. 29 πρῶφω γρ. πρῶφω. Σελ. 432 στιχ. 2 τελευταυθήσομαι γρ.
 τελευταυθήσομαι. Σελ. 435 στιχ. 20 τλαίειν γρ. τλαίειν. Σελ. 444 στιχ. 36
 ἐφορέμην γρ. ἐφορέμην.

ΒΙΒΛΙΑ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΛΟΥΚΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων τιμᾶται	δρ. 2 1/2
Συντακτικὸν μικρὸν ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων τιμᾶται	» 1 1/2

Τιμᾶται ..... Δρ. 2.50